

A L M A N A C H

LITERÁRNÍ KAVÁRNA

PLZEŇ - BERLÍN

~

LITERATURCAFÉ

BERLIN - PILSEN

2 0 1 6

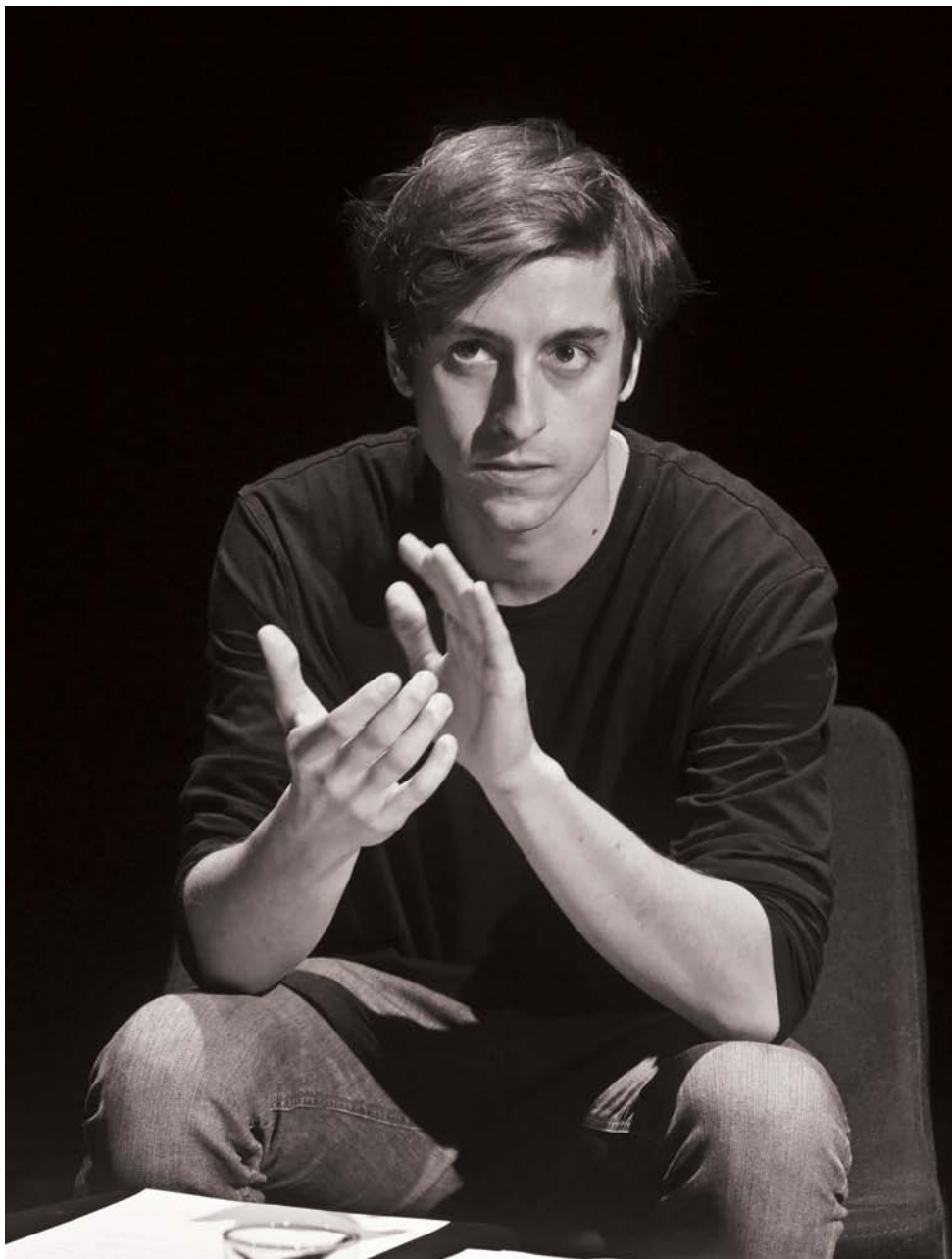
Marek Mikulášek, herec DJKT, při Galavečeru v Plzni / Marek Mikulášek, Schauspieler des J. K. Tyl Theaters, bei dem Galaabend in Pilsen

/Almanach Plzeň

<i>Předmluva.....</i>	8
<i>Přežije pouze nejsilnější.....</i>	14
<i>Nenechávej mě tady.....</i>	16
<i>Smysl bytí.....</i>	18
<i>Babiččino tajemství.....</i>	20
<i>Rozhádání.....</i>	26
<i>Tajemné zrcadlo.....</i>	30
<i>Tajemství šuplíku.....</i>	32
<i>Život není peříčko.....</i>	36
<i>Tak trochu jiné světy.....</i>	39
<i>Tanec anděla s ďáblem.....</i>	41

/Alamanach Pilsen

<i>Vorwort.....</i>	9
<i>Nur der Stärkste überlebt.....</i>	44
<i>Lass mich nicht hier.....</i>	46
<i>Sinn des Seins.....</i>	49
<i>Großmutter's Geheimnis.....</i>	52
<i>Zerstritten.....</i>	59
<i>Der geheimnisvolle Spiegel.....</i>	64
<i>Das geheimnis der Schublade.....</i>	66
<i>Das Leben ist kein Zuckerschlecken.....</i>	71
<i>Etwas andere Welten.....</i>	76
<i>Tanz des Engels mit dem Teufel.....</i>	79

Pavel Neškudla, herec DJKT, při Galavečeru v Plzni / Pavel Neškuda, Schauspieler des J. K. Tyl Theaters, bei dem Galaabend in Pilsen

/Almanach Berlin

<i>Auftrag: Palmira</i>	82
<i>Blessing in Disguise</i>	84
<i>Der Pfad zwischen uns</i>	85
<i>Was ist das? Eine andere Welt</i>	86
<i>Freunde aendern dich</i>	88
<i>Das Mädchen mit dem Flammenhaar. Ein Fall für Hale Wolkow</i>	91
<i>Helden des Alltags 1</i>	93
<i>Helden des Alltags 2</i>	94
<i>Helden des Alltags 3</i>	95
<i>Ich, Diogenes</i>	96
<i>Mein Leben vier Häeuser weiter</i>	99
<i>Über seltsamste Wesen wird man nie etwas lesen</i>	101
<i>Perfect Illusion</i>	103
<i>Prolog</i>	105

/Almanach Berlín

<i>Mise: Palmira</i>	108
<i>Štěstí v neštěstí</i>	110
<i>Pěšina mezi námi</i>	111
<i>Co to je? Jiný svět</i>	112
<i>Přátelé tě změní</i>	114
<i>Dívka s planoucími vlasy. Případ pro Halea Wolkowa</i>	117
<i>Hrdinové všedního dne 1</i>	119
<i>Hrdinové všedního dne 2</i>	120
<i>Hrdinové všedního dne 3</i>	121
<i>Já, Diogenes</i>	122
<i>Můj život o čtyři vchody vedle</i>	125
<i>O těch nejpodivnějších věcech se nikdy nepíše</i>	126
<i>Dokonalá iluze</i>	128
<i>Prolog</i>	129

Literární kavárna DJKT 2016

Projekt Literární kavárny DJKT vznikl v roce 2015 s cílem poskytnout mladým talentovaným autorům prostor k prezentaci jejich děl, možnost setkat se s odborníky z divadla, pedagogy, ale i osobnostmi plzeňského kulturního života. Jsme velmi rádi, že se již ve druhém ročníku podařilo zajistit mezinárodní přesah. Díky naší spolupráci s Valeriánovou nadací v Berlíně se autoři vítězných textů naší soutěže mohli zúčastnit i závěrečného večera partnerského projektu, který se konal 21. prosince 2016 v Českém centru v Berlíně. Tuto část projektu podpořil finančně Česko-německý fond budoucnosti, stejně jako vydání této publikace.

Rád bych touto cestou poděkoval všem zúčastněným stranám i samotným mladým literátům. Právě Vaší zásluhou máte nyní v rukou sborník textů, které v rámci projektu vznikly a zůstanou nám zachovány.

V co věří mladí autoři? Jak si představují „jiné světy“? Co se jim vybaví pod pojmem bolest? I to jsme měli možnost se dozvědět z textů, které nám zaslali mladí literárně nadaní lidé do druhého ročníku soutěže Literární kavárna Divadla J. K. Tyla. Soutěž byla určena pro všechny ve věku 13–26 let, kteří se věnují psaní, nebo s ním chtějí začít.

Do celkem pěti kol se zapojila téměř stovka autorů. Odborná porota vybrala v každém kole pět textů, které jejich autoři prezentovali během navazujícího Večera autorského čtení. Důležité pro nás bylo také propojení celého projektu s divadlem. Účastníkům Literární kavárny jsme nabídli přesah do divadelního prostředí – herečka činohry DJKT Apolena Veldová pomohla autorům vítězných textů v každém kole s přípravou prezentace díla na Večeru autorského čtení. Kromě toho se mohli zájemci zúčastnit před každým soutěžním kolem setkání s dramaturgem činohry Vladimírem Čepkem. Jednotlivá témata soutěže byla navázána na aktuální premiéry činohry, na těchto schůzkách s dramaturgem se proto autoři mohli dovědět i něco více o těchto inscenacích, o tom, jak vznikají, i o všem, co autory zajímalo ze zákulisí divadla.

Po skončení pátého kola soutěže vybrala porota deset finálních vítězů, jejichž texty prezentovali herci činohry na závěrečném galavečeru projektu 16. prosince na Malé scéně DJKT. A nyní jsou zveřejněné také v této publikaci, společně s texty německých autorů – účastníků našeho partnerského projektu Valeriánovy nadace Literatur Andernorts – Literaturcafé No. 1 – No. 4.

Cílem celého projektu bylo především nabídnout autorům další možnost inspirace k tvorbě textů, ale také pozvat mladé tvůrčí lidi i do zákulisí divadla a umožnit jim, aby si k našemu divadlu vytvořili osobnější vztah. Jednou z našich hlavních priorit je otevřít se ještě více mladým lidem a přesvědčit je, že chodit do divadla není přežitek, že jim máme co nabídnout. A to se doufám povedlo.

MgA. Martin Otava, Ph.D.
-ředitel Divadla J. K. Tyla v Plzni-

Literatur-Café des Josef-Kajetan-Tyl-Theaters in Pilsen 2016

Das Projekt des Literatur-Cafés des Josef-Kajetan-Tyl-Theaters entstand im Jahre 2015 mit der Zielstellung, jungen, talentierten Autoren Raum zur Präsentation ihrer Werke sowie die Gelegenheit zu Begegnungen mit Theaterfachleuten, Pädagogen, jedoch auch mit Persönlichkeiten des Pilsener Kulturlebens zu bieten. Wie sind sehr erfreut, dass es bereits im zweiten Jahrgang gelang, eine grenzübergreifende Dimension dieses Vorhabens zu gewährleisten. Dank unserer Zusammenarbeit mit der Literaturstiftung für Kinder und Jugendliche Valerian Arsène Verny in Berlin hatten die Autoren der siegreichen Texte unseres Wettbewerbs die Möglichkeit, am Abschlussabend des Partnerprojektes, der am 21. Dezember 2016 im Tschechischen Zentrum in Berlin stattfand, teilzunehmen. Dieser Teil des Projektes, ebenso wie die Herausgabe dieser Publikation, konnte mit finanzieller Unterstützung des Deutsch-tschechischen Zukunftsfonds verwirklicht werden.

Ich möchte auf diesem Wege allen beteiligten Parteien sowie den jungen Literaten selbst herzlich danken. Ihnen ist es zu verdanken, dass Sie nunmehr einen Sammelband von Texten in den Händen halten, die im Rahmen des Projektes entstanden und uns erhalten bleiben.

Woran glauben die jungen Autoren? Wie stellen sie sich „andere Welten“ vor? Was verbinden sie mit dem Begriff Schmerz? Auch dies konnten wir anhand jener Texte erfahren, die uns junge, literarisch begabte Menschen im Rahmen des zweiten Jahrgangs des Wettbewerbs Literatur-Café des Josef-Kajetan-Tyl-Theaters einsandten. Der Wettbewerb war für all diejenigen im Alter von 13-26 Jahren bestimmt, die sich dem Schreiben widmen oder hiermit beginnen wollen.

In die insgesamt fünf Runden banden sich fast einhundert Autoren ein. Eine Fachjury wählte in jeder Runde fünf Texte aus, die ihre Verfasser während des anknüpfenden Abends in einer Autorenlesung präsentierten. Wichtig war für uns auch die Vernetzung des gesamten Projektes mit dem Theater. Den Teilnehmern des Literatur-Cafés boten wir die Überleitung in das Theatermilieu an. Das Mitglied des Ensembles der Schauspielbühne unseres Theaters, die Schauspielerin Apolena Veldová, half den Autoren der Siegertexte in jeder Runde mit der Vorbereitung der Präsentation des Werkes während des, im Zeichen der Autorenlesung stehenden Abends. Darüber hinaus hatten Interessenten vor jeder Wettbewerbsrunde die Gelegenheit zu einem Treffen mit dem Dramaturgen des Schauspielensembles, Vladimír Čepěk. Die einzelnen Themen des Wettbewerbs waren an die aktuellen Premieren des Schauspielhauses geknüpft, sodass die jungen Autoren auch etwas mehr über diese Inszenierungen und darüber erfahren konnten, wie sie entstehen und was hinter den Kulissen des Theaters geschieht.

Nach dem Abschluss der fünften Wettbewerbsrunde wählte die Jury die zehn Finalsieger aus, deren Texte auf dem abschließenden Galaabend des Projektes am 16. Dezember 2016 auf der Kleinen Bühne von Schauspielern des Josef Kajetan-Tyl-Theaters präsentiert wurden. Und nun sind sie auch in dieser Publikation veröffentlicht, gemeinsam mit den Texten deutscher Autoren, der Teilnehmer des Partnerprojektes der Valerian-Stiftung unter dem Titel Literatur Andernorts – Literaturcafé No. 1 – No. 4.

Das Ziel des gesamten Projektes bestand vor allem darin, den Autoren eine weitere Möglichkeit der Inspiration für neue Texte anzubieten, sie jedoch auch hinter die Kulissen des Theaters einzuladen und ihnen die Möglichkeit zu geben, zu unserem Theater eine persönlichere Beziehung herzustellen. Eine unserer hauptsächlichen Prioritäten ist, uns noch mehr gerade jungen Menschen zuzuwenden und sie davon zu überzeugen, dass ein Theaterbesuch kein Anachronismus ist, dass wir ihnen etwas anzubieten haben. Und dies ist uns, wie ich hoffe, gelungen.

MgA. Martin Otava, Ph.D.
-Direktor des J. K. Tyl-Theaters in Pilsen-

Literatur Andernorts – Literaturcafé No.1 – No.4.

In Zusammenarbeit mit dem J.K. Tyl-Theater in Pilsen wurde ein mobiles Literaturprojekt initiiert, das Jugendliche in den beiden Partnerstädten Berlin und Pilsen über Sprache und Literatur in einen interaktiven Dialog treten ließ.

Im Rahmen des deutschen Projektteils „Literatur Andernorts – Literaturcafé No.1 – No.4.“ lernten Jugendliche in Berlin vom November bis Dezember 2016 in frei gewählten thematischen Werkstätten, anhand von praktischer Umsetzung mit Sprache und ihren Ausdrucksformen kritisch umzugehen. Damit wurden sie für ihre eigene Sprache sensibilisiert und es erleichterte ihnen den Zugang zu anderen Sprachen und ihren Ausdrucksformen. Zusammen mit den teilnehmenden Jugendlichen wurden Wortspiele, lyrische Ausdrucksformen, erste Schreibversuche bishin zu gezielt ausgereifter Textarbeit entwickelt.

Unterstützt wurden die einzelnen Werkstatt-Module durch Literatur- und Schreibpädagog_innen und Autor_innen.

Die Themenschwerpunkte in Berlin:

Thematische Überschneidung mit dem „Literaturcafé DJKT“ in Pilsen:

- Ich glaube
- Andere Welten

Eigenständige Themen des Berliner Literaturcafés „Literatur Andernorts – Literaturcafé No.1 – No.4.“:

- Verwandlung
- Helden des Alltags

Bei der Abschlussveranstaltung „Textmarkt“ am 20.12.2016 im Tschechischen Zentrum Berlin begegneten sich die jungen Autor_innen aus beiden Städten und präsentierten einander die in Workshops in Berlin und im Rahmen eines Schreibwettbewerbs in Pilsen entstandenen Texte. Die jeweilige Lebenswirklichkeit und kulturelle Besonderheit junger Menschen beider Städte und ihrer jeweiligen Länder, wurde über diesen Austausch erfahrbar gemacht.

Wir haben es uns zur Aufgabe gemacht, durch das gemeinsame Projekt „Literaturcafé“ ein kulturelles Milieu zu schaffen, in dem sich die jungen Autor_innen langfristig aus beiden Städten begegnen können.

Wir freuen uns sehr, dass es uns in Zusammenarbeit mit unseren Partnern in Deutschland – der Literaturinitiative Berlin und dem Tschechischem Zentrum Berlin – und der finanziellen Unterstützung seitens des Stifterverbandes für die Deutsche Wissenschaft e.V. und des Deutsch-Tschechischen Zukunftsfonds gelungen ist, ein derartiges Projekt zu realisieren.

Wir hoffen, dass wir dieses Projekt im Jahr 2017 mit den bisherigen Partnern fortsetzen können und bedanken uns bei allen Mitwirkenden, Förderern und Freunden ganz herzlich für die exzellente Zusammenarbeit.

Prof. Dr. univ. Arsène Verny, M.E.S.
- Stifter und Vorsitzender des Kuratoriums der Valerian Stiftung -

Literární kavárna „Literatur Andernorts – Literaturcafé No.1 – No.4.“

Ve spolupráci s Divadlem J. K. Tyla v Plzni byl vytvořen mobilní literární projekt, který mladistvým z obou partnerských měst, Plzně a Berlína, umožnil vstoupit prostřednictvím jazyka a literatury do interaktivního dialogu.

V rámci německé projektové části pod názvem „Literatur Andernorts – Literaturcafé No.1 – No.4.“ v době od listopadu do prosince 2016 se mladiství naučili v literárních dílnách v Berlíně, které si zvolili volně dle vybraného tématu, pomocí praktického použití kriticky zacházet s jazykem a jeho útvary. Tím se vytvořil větší cit pro vlastní jazyk a byl tak umožněn i přístup k jiným jazykům a jejich útvarům. Společně se zúčastněnými mladistvými byly vytvářeny slovní hříčky, lyrické útvary, první pokusy o psaní a dokonce i vybroušené texty.

Jednotlivé moduly dílen byly podporovány literárními pedagogy, odborníky na psaní a spisovatelé.

Témata v Berlíně:

Společná témata s „Literární kavárnou DJKT“:

- Věřím
- Jiné světy

Vlastní témata Literární kavárny v Berlíně „Literatur Andernorts – Literaturcafé No.1 – No.4.“:

- Proměna
- Hrdinové všedního dne

U příležitosti závěrečné akce „Textmarkt“ dne 20.12.2016 v Českém centru v Berlíně se setkali mladí autoři z obou měst a prezentovali vzájemně své texty, které vznikly v Berlíně ve workshopech a v Plzni v rámci soutěže v psaní. Touto výměnou bylo tak možné se dozvědět něco o životní realitě a kulturních zvláštностech mladých lidí z obou měst a obou zemí.

Dali jsme si za úkol vytvořit prostřednictvím společného projektu „Literární kavárna“ kulturní prostředí, ve kterém se mohou mladí autoři z obou měst dlouhodobě potkávat.

Máme velkou radost, že se nám ve spolupráci s našimi partnery v Německu – Literaturinitiative Berlin a Českým centrem Berlín – a s finanční podporou Svazu nadací pro Německou vědu a Česko-německého fondu budoucnosti podařilo tento projekt realizovat.

Doufáme, že projekt bude společně s našimi dosavadními partnery pokračovat i v roce 2017 a děkujeme všem zúčastněným, sponzorům a přátelům za excelentní spolupráci.

Prof. Dr. univ. Arsène Verny, M.E.S.
- Zakladatel a předseda kuratoria Valeriánovy nadace -

Večer autorského čtení 6. 10. 2016 v Plzni / Abend der Autorenlesung den 6. 10. 2016 in Pilsen

/Almanach
Plzeň

Ano, asi před 300 lety by si možná všichni studenti mysleli, že jsem se zbláznila, ale je to tak. Píše se rok 2307 a já se netěším na prázdniny.

Jmenuji se Annie a o prázdninách mi bude 17 let. Můj svět je téměř stejný jako ten před 300 lety, ale něco je přece jinak. Přelidněnost planety se stala celosvětovým problémem, a proto se hlavy všech států rozhodly pro radikální krok. Zavedli tzv. Zákon silnějšího, podle něhož všechny děti ve věku 17 let podstoupí tzv. výcvik.

Někdo by si mohl myslet, že se budeme učit skákat do dálky nebo rychle běhat, ale název výcvik je pouze kamufláž. Po dobu letních prázdnin jsou děti zavřené v táborech, kde jsou vystavovány různým podmínkám, jako je střídání zimy a tepla, naočkování bakterií a podobně. Kdo do konce prázdnin neonemocní, ten si vyslouží právo na život na této planetě, ostatní jsou bez milosti utraceni.

Ano tyhle prázdniny by mohly být moje poslední. A začínají už za 2 dny.

Zavrtím se a židle pode mnou zavrže. Jsem opravdu šťastná, zítra nás pustí domů, zítra už můžu začít zase v klidu dýchat, zvládla jsem to. Přestanu dávat pozor na výklad o tom, co všechno pro nás vláda dělá a otočím se na svého bratra Jacka. Ups, zapoměla jsem asi zmínit, že mám dvojče. Je nějaký blbý. No to je jedno, hlavně že pořád žijeme. Na chvíli se zamyslím nad tím, jak by můj život vypadal bez Jacka. Proboha, okamžitě tu myšlenku vytlačím z hlavy, to by bylo strašné, to bych nepřežila. Vzhlednu k tabuli a všimnu si, že se nám mezitím vyměnila učitelka. Rychle popadnu sešit a začnu si psát poznámky.

Někdy v půlce výkladu o historii zaslechnu zakašlání. To ne. A já doufala, že poslední den už nikdo nezemře. Zakašlání se ozvalo znovu a hlasitěji. A ozvalo se přímo za mnou. Najednou se cítím, jako by mi na hlavu dopadl balvan. Ten hlas, který kašlal, totiž znám. Víím, že je to on, ale nesmím se otočit, nesmím na něj upozornit. Je pozdě. Učitelka mačká červené tlačítko u tabule a do třídy vstupuje muž od hlídky. Ne, prosím ne. Muž dojde až k mému bratrovi a trhnutím ho postaví na nohy. Za loket ho táhne před tabuli. Víím, že bych měla mlčet, ale je to silnější než já.

„Nechte ho, pusťte ho, prosím, prosím,“ utíkám za mužem, který vleče mého bratra, ale zastaví mě ruka jeho kolegy, který přichází. Drží mě, abych se mu nevysmekla, zatímco ten druhý staví Jacka k tabuli a vytahuje pistoli.

„Je mi líto, ale nejsi uzpůsoben k životu ve světě,“ deklamuje muž se zbraní jako již nejspíš tisíckrát před tím a vpaluje Jackovi kulku do hlavy.

„Ještě něco bys nám chtěla říct, holčičko?“ zeptá se mě muž se zbraní.

Neodpovídám, protože v tu chvíli se hroutím. Cítím se, jako bych umírala spolu s Jackem. Nedokážu si představit život bez něj. Ze ztuhlých prstů mi vypadává propiska a s cinknutím dopadá na podlahu.

Je to ironické, protože mám pocit, že mi mezi prsty právě proklouzlo úplně všechno.

Zarachotí mříže a já spolu s ostatními dětmi vycházím po dvou měsících z výcvikového tábora. Před brankou stojí davy rodičů a mě je najednou těžko. Jednou z největších nestvůrností výcviku je fakt, že rodičům neoznamují, co se děje v budově. Dívám se do napjatých tváří rodičů, které se u některých změní na výrazy zoufalství, když zjistí, že jejich dítě mezi ostatními není. Prodlírám se davem, až ji konečně uvidím. Stojí trochu stranou, nikdy neměla ráda davy. Rozběhnu se k ní a obejmeme se. Dlouho se přemáhá, ale já víím, že se zeptá, musí se zeptat.

„Jack?“ hlesne tichounce a já pouze zavrtím hlavou. Pak se obě rozpláceme. Probere nás až hlasitý a srdceryvný pláč, který jakoby se ozýval všude kolem nás. Všichni ti šťastní se už raději rychle vypařili a na místě zůstávají pouze nešťastní a truchlící rodiče. Pohlédnu na mámu a naše usazené oči se setkají. Víím, že myslí na to samé co já. Právě teď na to asi myslí všichni, kteří stojí kolem nás. My všichni cítíme v srdci pomstu. A nestydíme se za to, protože kdo vymyslel něco tak příšerného jako je výcvik, ten si nezasluhuje místo na téhle planetě.

Ten si zasluhuje smrt.

Dorotka Doležalová

Její hlas mě rozechvívá.

Pokaždé se vrací, vynořuje se z hlubin temnoty, do které jsem se propadla. Ano, přesně tak to bylo. Najednou všechno pohltitl nekončící oblak zvířeného prachu a já padala a padala do propasti. A pak ticho. Ticho, které drásá kůži. Ticho, které burácí a kvílí. A samota, dusná a tíživá, jež mi chvílemi vytlačuje z plic i poslední zbytky dechu. Dusím se. Utápím se v inkoustově černém moři, ve vlnách, které odnesly obrazy, lidi, světlo, naději.

Byly časy, kdy jsem si přála být mrtvá. Být radši mrtvá než trpět pomalu plynoucí dny plné tmy, plné nejistoty, plné strachu. Vše, co jsem znala, bylo najednou pryč. Vzduch zledovatěl a ztuhl. Cesty se ztratily v mlze. Lidé odešli. Svět se změnil. Najednou byl můj svět děsivě temný bouřkový mrak, sterilní pach ložního prádla, pravidelný tikot hodin a zrnka prachu na nočním stolku. Až jednoho dne připlul její hlas. Dokázal překonat všechny překážky a vytrhl mě z apatie. Nevím, jak věděla, že zoufale potřebuji pomoc. Nevím, jak věděla, že vůbec jsem. Prostě tu jednoho dne byla a zachránila mne. Chci věřit, že to bylo dobrosrdečné štěstí, které ji přivedlo. Sesbírala střípky skla, na které se život rozpadl. Poskládala zpět barevnou mozaiku dřívějších dní. Naučila mě znovu vidět, i když jen v mé mysli. Ale zem, kterou jsem díky ní poznala, byla - musela být - mnohokrát krásnější než ta, kterou bych mohla vidět svýma očima.

Dveře se otvírají s jemným vrznutím. Přichází později než obvykle. Bála jsem se, že nepřijde vůbec a teď mnou projela vlna úlevy při známém zvuku.

„Promiň, ve městě byla příšerná zácpa, rychleji jsem se nevymotala,“ hlas jí na konci věty droboulince klesl, ale jinak je pevný. Hluboký, nakřáplý hlas, který hmatatelně čeří vzduch. Jiným by možná přišel příliš drsný až řezavý, mně uklidňuje nervy. Zjišťuji, že se usmívám.

„Všechno v pohodě? Jak ti je?“ zeptá se a poslední slabiky otázek bezelstně skáčou prostorem. Nevím, jestli chci odpovídat. Nechci ji děsit. Nechci jí působit víc bolesti, než bude nutné. Je mi jasné, že přijde čas, kdy bolest bude nevyhnutelná. Tenhle okamžik ale kazit nechci. „Je mi moc dobře, takhle dobře mi dlouho nebylo,“ lžu.

Chvilí je ticho. Cítím, jak si mě prohlíží a rozhoduje se jestli mi věří. Usmívám se ještě víc.

„Otevřeš okno, prosím?“ zeptám se, abych od sebe odvrátila pozornost.

„Venku je ale hrozný dusno, nečekej žádný svěží vánek, už několik dní ani nekápló.“

„Já vím, nevadí mi to, chci slyšet svět,“ říkám a usmívám se, co nejvíc to jde. Mohla jsem samozřejmě mít okno otevřené celý den, jak je libo. Ale vždycky s tím čekám na ni. Je to součást rituálu. Otvírá mi nový obzor, nové zvuky.

„Jaké je nebe?“ pokládám obvyklou otázku. Naše kouzlo.

„Nekonečný blankytný koberec, na kterém někdo omylem rozlil mléko. Rozpilo se v kaňky.“ Zhluboka dýchám a snažím se vstřebat každou vteřinu. Každou vteřinu její přítomnosti. Okamžiky, ve kterých nemusím tančit v temnotách.

Vzduch je těžký, válí se po zemi v chuchvalcích. Poslední dny léta jsou parné a dusné.

Ze zahrady je cítit nasládlá vůně dřeva a seschlé trávy.

„Tak. Co jsi dneska celý den dělala?“ ptá se Eva a přisouvá si židli k mé posteli. Lino skřípe. Přisahám, že po měsících jejích návštěv jsou na podlaze černé šmouhy spálenin.

„Vlastně nic moc. Poslouchala Elgara, sestra mi přinesla novou nahrávku, je to krása. Krása. Ale povídej ty, ráda tě poslouchám.“

A z jejích úst se hrnou vodopády slov. Bublají a pění, stoupají a v kaskádách klesají do nečekaných hloubek. Prolínají se se zpěvem drozdů za okny. Občas se přistihnu, že ani nevnímám, co říká, jen poslouchám líbezná a záhadná tóny. Je to zvláštní, jak drahocenný může být lidský hlas. Je to jediné, co mi zbylo. Nitka, která mě spojuje s minulostí. Nevím, jak dlouho jen tak ležím a naslouchám jejím příběhům. Cítím, jak se den sklání. Vzduch se nepatrně ochlazuje, venkovní svět se tiší. Po těle mi najednou přebíhá mráz. Mám strach z chvíle, kdy Eva bude muset odejít.

„Podej mi ruku, prosím,“ šeptám a natahuji paži jejím směrem. Odmlčí se a za chvíli už cítím její dlaň ve své. Je teplá, křehká, její dlouhé prsty mne objímají. Ruce se mi třesou, ale cítím se v bezpečí.

„Vezmi mě odtud...“ třese se mi i hlas. „Prosím.“ Ticho, které následuje mi drásá nervy.

„Cože? Měla si mi říct dřív, že chceš jít na zahradu, myslela, jsem, že je na tebe moc horko...“

„Ne, nemyslím na zahradu, chci odtud pryč, pryč od tohoto sterilního smradu, načarováných obědů, prospěšných sezení. Chci aspoň ještě jednou cítit hvězdy, trávu pod nohama, vodu. Obě víme, že už tady dlouho nebudu. Udělej to pro mě, prosím. Prosím,“ cítím, jak se mi mezi slova vkrádají vzlyky.

„Víš, že nemůžu. Jen bych ti ublížila. V tomhle stadiu nemoci by to přece bylo moc riskantní. Nesmíš odtud odejít, pochop to. Udělám všechno na světě, aby ses cítila dobře. Budu u tebe. Ale tady je to pro tebe nejlepší. Postarají se o tebe, když tu nebudu moct být a já ti slibuju, že přijdu každý den dokud... Dokud...“ hlas, plný skřipající lítosti, jí selže.

„Bojím se samoty. A když nejsi se mnou, svírá mi srdce strach, že už nikdy nepřijdeš. Chci odtud odejít a už tě nikdy neztratit. Už nikdy necítit trní, které řeže do kůže. A ten tikot hodin, který mě přivede k bláznovství. Chci pryč. Pryč. Chci prožít ten poslední doušek života, co mi zbývá. Prosím, prosím,“ má prosba prořezává závoje ticha, které zahalují pokoj.

„Nemůžu, odpusť mi, nemůžu takhle riskovat. Promiň,“ její hlas je slabý.

Vtom se začíná ztrácet, rozplývá se do neznáma. Do nekonečna posledních tónů hudby. A je ticho. Tik tak, tik tak. Otvírají se dveře s jemným vrznutím.

„Chcete to pustit znova, paní Hradecká?“ ozývá se z chodby hlas sestry. „Ne, děkuji. Moje návštěva už odešla?“ „Dnes jste ale žádnou návštěvu neměla, paní Hradecká.“ „Ne, to se mýlíte, byla tu za mnou Eva. Asi jste ji minula. Víte, úplně jsme se nepohodly, zřejmě už odešla. Přijde zase zítra.“ „Ne, nikdo tu dnes nebyl, je mi líto, paní Hradecká. Je mi líto. Pustím vám znovu toho Elgara, ano? Ať vám není smutno.“ „Přijde zase zítra.“ Tik tak. Tik tak. Nikdo tu není. Nikdo zítra nepřijde.

„Co tady dělám? Co jsem komu udělal?“ Hlas se rozléhal temnotou. Bylo beznadějně ticho. Nikdo se neobtěžoval odpovědět na téměř řečnickou otázku. Včera večer šel ještě normálně spát. Ale místo toho, aby se ráno probudil do otravného rána uvozujícího den plný povinností, ocitl se na tom místě, kde nebylo kromě neproniknutelné temnoty zhora nic. Škoda, že neumím číst myšlenky, pomyslel si. Dozvěděl bych se, co si o mně lidé myslí.

To přání by mu ale způsobilo leda ještě větší bolest. A bolest mučivější než samotou a bezmoc si lze jen těžko představit. Ve společnosti, kde pracoval, se totiž nestalo vůbec nic mimořádného. Píchací hodiny po půl deváté přestaly pouštět zaměstnance do budovy a odeslaly zprávu o stavu příchozích do počítače spravujícího evidenci zaměstnanců. Chybová hláška 245 - pracovník číslo 761 nepřítomen. Nebyl nic víc. Jenom hloupá sedm set šedesát jednička. Počítač poslal smsku na telefon záložnímu pracovníkovi. Nikdo se nezajímal, proč se sedm set šedesát jednička nedostavila. Zkrátka tam nebyla a hotovo. Záložní pracovník převzal její práci a dál se do puntíku, do poslední mikroskopické tečičky plnil pracovní plán. Kdyby chyběl miniaturní dílek denní práce, někdo by měl docela velký problém, ale teď chyběl ne úplně nepatrný celý člověk. Plán byl však plněn, tak kdo by se o to zajímal. Proč taky?

„Hej, dozvím se někdy, proč jsem tady? Jestli tady mám tvrdnout do konce života, pro mě za mě to udělám (stejně by mi nic jiného nezbývalo), ale byl bych docela vděčný, kdyby se k mým uším donesla zpráva, proč mě tu kdo vězní!“ Jeho volání byla - dle očekávání - ignorována. Když vám nikdo neodpovídá, nemůžete se o něm nic dozvědět, pročez je poněkud složitějším úkolem vymámit z něho informaci, již potřebujete.

Doma se po něm také nikdo nesháněl. Byl jedním z těch lidí, kteří působili dojmem, že vyjeli z výrobní linky. Bydlel v klasickém domě s moderním - ale sterilním - vybavením, chodil do průměrně placené nudné práce a byl učebnicovým příkladem člověka, který se snaží vypěstovat si auru důstojnosti, přestože se k němu vůbec nehodí. Člověk s takovým smýšlením pochopitelně nemá přátele, a když tak to je jen přátelství povrchní typu „Dnes spolu budeme celý den pracovat? Super, já jsem Franta, budeme si tykat?“, u kterého se dá hovořit o úspěchu, vydrží-li do konce směny.

Těžko říct, co to bylo. Člověk? Ne, na lidi to bylo moc inteligentní a nespoutané. Bůh? Ne, být Bohem, už by se to dávno na lidi vykašlalo, protože jsou stejně ztracený případ. Bylo to něco mezi tím. Jakýsi druh inteligence vyšší než je lidem doposud známa. Bavilo ho zahrávat si s lidmi. Nebylo to sadista. Nedělalo to kvůli tomu, že by se mu líbilo, jak lidé trpí. Zkrátka jej fascinovalo, jak jsou lidé omezení. Zkoušelo pochopit logiku jejich uvažování, což se zpočátku zdálo věcí složitou, po dalším zkoumání však nemožnou. Tenhle člověk byl ale něčím zajímavý. Nechoval se tak, jak ostatní. Nepanikařil, když se ocitl v prostoru, kde nebylo nic než on a tma. Možná si uvědomoval, že na něm nezávisí svět. Umělo to číst myšlenky svých vězňů. Vždy to bylo jen melancholické (v ojedinělých případech i částečně cholerické) litování sama sebe, nechali se uvrhnout do beznaděje. On ale ne. Věděl, že je jedním článkem ze společenství čítajícího přes sedm a čtvrt miliardy

dalších stejně bezvýznamných článků a že zrovna otázka, jestli bude žít, nebo umře, nepatří ke globálním problémům lidstva.

Neměl ani vztah. Komu by se taky líbil stereotypní, plně předvídatelný úředníček bez jakýchkoli zájmů. A přece se v jeho životě vyskytoval jeden důležitý bod - měl psa. Byl to obyčejný toulavý voříšek, kterému jednou nedopatřením přivřel tlapku do dveří. Nic se mu nestalo, ale u svého nového pána už zůstal. Nebyl ale zvířetem, které by se válelo doma a vítalo každého příchozího. Měl svůj život a k páníčkovi chodil na návštěvy - ano, tak by to asi nazval. Přesto - nebo proto? - mezi nimi vznikl důležitý vztah a pes Kevin se stal pro život svého pána velmi důležitým.

Po třídní nepřítomnosti bez udání důvodu se někdo konečně začal zajímat, co že se to děje. Ne že by v tom byl nějaký zájem osobní, telefon na sedm set šedesát jedničku vedoucí personálního oddělení vytočil s náladou nosorožce po týdenním ležení bez pohybu v zoologické zahradě. Víc šancí nedostal. Ještě toho dne odpoledne byla do čtecího zařízení nahrána informace, že karta zaměstnance 761 je neplatná a vstup do budovy je zakázán. Počítač vygeneroval dopis o propuštění z důvodu toho a toho, na Úřad práce odeslal příslušné doklady a v tom okamžiku přestala sedm set šedesát jednička existovat.

Když po sedmém (nebo osmém?) - na tom každopádně nezáleželo - pokusu zjistil, že se odpoví na své otázky zřejmě nedočká, přestal si opotřebovávat hlasivky a vypnul vnímání, což nebylo uprostřed černa bez jakýchkoli podnětů k myšlení nic těžkého.

Ráno se probudil a z náhlého hnutí mysli vybral poštovní schránku. Jeho překvapení, že zde našel výpověď bez zjevného důvodu, bylo nezměrné. V okamžiku, kdy ale zjistil, že na dopise je datum 22. listopadu, přestože věděl, že včera (dá-li se to v této situaci vůbec použít) bylo třináctého, jeho překvapení se plynule změnilo na údiv, jaký málokdo kdy zažije. Potom si vzpomněl na ten divný sen. Temnota, divný hlas. Možná, že to nebyl sen. Nikdy si sny nepamatoval. A ten hlas říkal celkem rozumné věci. Vyšel na ulici. Chvilí sledoval, co se tam děje a začal být znechucený. Ten stereotyp mu už lezl krkem. Zavolal na Kevina. Někde doma vyhrabal batoh, hodil do něj teplé oblečení a se psem se vydali do lesa. Asi po týdně, kdy šli, spali a jedli, kdykoli se jim zachtělo, užívající si, že jim nikdo nic nemůže nařídit, došli na palouk, kde žilo pár lidí se stejnými názory.

Měsíc po jejich odchodu ve městě vypukla revoluce. Moci se chopili lidé, kteří si jako první uvědomili sílu stereotypu, jeho ovladatelnost a bezmeznou poslušnost všech lidí jím posedlým. Celé město se stalo dobrovolnými otroky.

Ne, lidi jsou nenapravitelní, říkal si hlas v temnotě. Jenom pár jich mělo šanci, a tu jsem jim ukázalo. Víc už toho nezmůžu. Teď už si budou muset poradit sami. Budou-li ale někdy vůbec chtít.

17. 12. 2015, Řezno

Dívala jsem se do azurových očí své babičky a držela ji za chladnou, zpotenou ruku. „Nikdy... nezapomeň, že tě... mám ráda,“ vydechla zastřeným hlasem, který se třásl. „Vždycky tu budu s tebou, ať se děje cokoli. Mysli na... to.“ Rychle jsem přikývla a jemně ji pohládila po vrásčité ruce. Pevně jsem zaťala zuby, neboť jsem se bála, že můj obličej se co nevidět zkriví bolestí... Sklopila jsem hlavu k zemi. Věděla jsem to. Věděla. Má babička tušila, že brzy zemře. Byla nemocná a smrt ji zanedlouho vtáhne svými mocnými spáry... Rychle jsem zamrkala, abych zahнала slzy naprosté bezmoci. Byla jsem zvyklá na to, že problémy mívají svá řešení. Avšak tohle vyřešit nelze. Smrt milovaného člověka, odloučení od něj... Žádná naděje, žádná vnitřní snaha, nic... nic ho nevrátí nazpět. Ze sklíčených myšlenek mne vytrhl slabý babiččin hlas: „Podívej se sem...“ Tak jsem to udělala. Vlasý staré ženy, které bylo devadesát pět let, měly barvu jako čerstvě napadený sníh s několika šedivými, blátivými stopami. Její kůže se zdála tenká jako papír, jenž se má zanedlouho protrhnout... Ležela na posteli, ve které se úplně ztrácela. „Nic není tak, jak by být mělo, Emmo,“ zachraptěla najednou. „Člověk nemůže poznat toho druhého zcela, úplně. Někteří lidé se na první pohled... zdají o hodně jiní, než jsou ve skutečnosti. Nikdy však... nebudeme o jiných vědět vše, přestože bychom chtěli. Je to až děsivé.“ Má milovaná babička mluvila s obtížemi a já jí pozorně naslouchala. „A každý z nás máme věci... věci, o nichž jsme rádi, že je ostatní nevědí.“ Zhluboka se nadechla a velmi upřeně na mě pohlédla. „Mé tajné místo, tajná skrýš... má Achillova pata, noční můry, co v noci sníš... Ten sen, co barvu temna má – nikdy to nebylo tak docela...“ Vyjeveně jsem na ni zírala. Celá její věc mi připadala jako scénka z filmu. Co asi myslela svými slovy? Proč mi dává tajuplné hádanky? Najednou potichu sykla a chytla se za hrud. Kousla se do rtu. „Babičko, tobě... tobě je špatně?“ zeptala jsem se jí vyděšeně. Pouze pokývala hlavou, v obličeji výraz bolesti. „Pomóc, pojdte sem někdo!“ zaječela jsem na celý dům, vstala jsem a rychle se hnala za rodiči.

27. 12. 2015, Řezno

Luise Weber zemřela večer 25. prosince v nemocnici. Procházela jsem naším rodinným domem, který ležel spíše na okraji města Řezna. Už padala tma a rodiče právě byli něco nakoupit. Posmutněle jsem se rozhlédla po pokoji. Babička z tátovy strany odjakživa bydlela s námi. Bodlo mě u srdce, protože jsem si vzpomněla na chvíle, kdy ještě žila... Stále jsem přemýšlela nad Luisinými slovy. Těmi posledními, která mi řekla. Dost možná chtěla, abych je znala pouze já. Avšak proč? Musím její tajemné hádance přijít na kloub!

Proto jsem domem zamířila do jejího pokoje. Píchlo mne u srdce hned, jak jsem do něj vstoupila... Zrak mi utkvěl na velké posteli uprostřed místnosti. Pronikaly sem poslední jiskřivé sluneční paprsky a dopadaly na dřevěný pracovní stůl. Babička ráda pletla, po stole se válela klubka vlny pestrých barev. Vzkročila jsem na měkký zelený koberec a posadila jsem se. Luise mluvila o tajné skrýši... A kde bych měla začít hledat jinde než na místě, v němž strávila značnou část života? Začala jsem nahlédnutím pod postel, poté jsem prozkoumala celý stůl. Nic zvláštního jsem nenašla – jen věci, které jsem čekala. Co asi mohla má babička schovávat? Po její smrti mne ona myšlenka napadla už víckrát. Když se nad tím zamyslím, Luise vždycky byla celkem tajemná. Nikoli ve svých pocitech, náladách nebo podobně – před námi neskrývala ani ty negativní. Vždy, když ji něco štvalo nebo podobně, svěřila se nám, a špatné věci nedusila v sobě. Ona byla tajemná ve své minulosti. Věděla jsem o ní jenom několik věcí – neměla sourozence, malé Luise zemřeli rodiče kvůli nehodě, do Řezna se přestěhovala z Berlína. Když přišla řeč na její dětství, snažila se nenápadně změnit téma rozhovoru. Někdy jsem si ani nejdřív nevšimla, že to byl úmysl. Když jsme se jí vyptávali příliš, utála nás slovy, že o daném tématu nechce mluvit. Občas jsem se o jejím podivném chování bavila s tatkou. Tvrdil, že i pro něj je matčina minulost mlhavá. Ale nikdy jsme babiččinu tajemnost spolu jako rodina moc neřešili. Ona z našeho vyptávání uměla vždy velmi obratně vyklouznout. Trochu jsem se zatřásla. Bála jsem se, co bych se ještě mohla dozvědět. Musím však pokračovat v hledání – má babi to po mně zřejmě chtěla... Nakonec jsem přešla k několika pokojovým květinám v rohu pokoje. Má babička vždycky ráda pěstovala rostliny. Nahlédla jsem za první, pak druhou a odhrnovala jejich listy. Největší třetí, ležící úplně vzadu, jsem musela pošoupnout, abych viděla až za ni. Zarazila jsem se. A začala překotně dýchat. Zpozorovala jsem zvláštní útvar v podlaze, který obvykle ležel přesně pod třetí květinou... Zdálky to vypadalo, jako by do podlahy byl vyražen čtverec. Avšak když jsem se k místu více přiblížila, zjistila jsem, že část podlahy je zřejmě od zbytku oddělená! Natáhla jsem ruku, jestli půjde dát pryč. Několik prstů jsem schválně vložila do úzkého otvoru mezi čtvercem a normálním dřevem. I díra byla snad úmyslně vyrobena! Čtverec jsem odložila na stranu... Zatajil se mi dech. Ve vyhloubeném otvoru ležela stará kniha se zažloutlými listy. Honem jsem ji vytáhla a přečetla si nadpis: *Charlotte Cohn, 1938*. Tento deník mne dozajista změní. Změní vše, co jsem kdy viděla. Vše, v co jsem kdy věřila. To jsem věděla předem.

7. 10. 1938

Milý deníčku,
dnes, léta páně roku 1938, si Tě začínám psát já, Charlotte Cohn, žijící v Berlíně. Je mi osmnáct let a jsem Židovka z pokolení Judova. Žiji bez rodičů, protože ctěná paní matka a pan otec mne opustili před půl rokem. Stále na tuto nešťastnou událost vzpomínám.
Několikrát rychle za sebou jsem zamrkala očima. Takový starý, cenný deník – a byl celou

dobu babiččiným tajemstvím! Charlotte stejně jako má Luise brzy přišla o rodiče a – Už jsem napětí nevydržela, musela jsem číst dál!! Na dumání budu mít čas později...

28. 5. večer jsem se dozvěděla, že zemřeli... Šli na procházku do města, když je spatřily malé děti. Ty začaly křičet: „Pozor, Židi!“ Rodiče přecházeli ulici, snažili se od nich dostat dál, ale tu se stala ona smutná příhoda. Městem zrovna projížděl vůz. Koně se velmi vylekali, když zaslechli hlasitý jakot nežidovských dětí. Některé se jim pletly pod nohama, aby následovaly otce a matku. Zvířata se vyplašila. Začala vyhazovat, vzpínat se... Vůz se převrátil rovnou na mé milované rodiče a pohřbil je pod sebou...

Od té doby musím žít sama. Do školy jsem přestala chodit, poněvadž profesori vyznávají názory Adolfa Hitlera a jeho dílo Mein Kampf. Z knížek se navíc učíme, jak jsou Židé špatní (a tedy i já). Někteří spolužáci – i ti, kterým jsem v dřívějších dobách věřila – se proti mně obrátili. Tlak byl nesnesitelný, proto jsem, jako mnoho ostatních Židů, školy zanechala. Místo toho pomáhám židovskému obchodníkovi – je to má práce.

Rozhodně nespravedlnost okolo Židů nechápu – vždyť my za nic nemůžeme! Avšak ještě horší je, že nesmyslům ostatní věří...

S tím bohužel nemohu nic dělat.

Ted' mě ale čeká práce, tak na nějakou dobu ahoj!

Celá dychtivá jsem rychle přelistovala o stranu dál. Musela jsem však opatrně, papír se zdál velmi tenký a křehký... Ale velmi jsem obdivovala písmo pisatelky – tak úhledné a přitom košaté!

1. 11. 1938

Milý deníčku podruhé,

přijde mi, že celá situace se Židy se neustále zhoršuje. Bojím se budoucnosti a vím, že my, potomci Jákobových, při sobě musíme držet. Nezbyvá nám nic jiného než se modlit k našemu Hospodínovi, přísně dodržovat Desatero, všechna nakázání a doufat, že On naše prosby i úpěnlivý pláč vyslyší... Moc si přeji, aby nás zachránil.

Naštěstí mám při sobě svou věrnou kamarádku Luisu. Není Židovka, avšak nepodlehla tlaku okolí jako někteří. Známe se od školy, kde jsme už od první třídy nejlepšími kamarádkami. Luisa žije blíže středu města a také sama. Jsme si dost podobné – obě máme azurově modré oči a světle hnědé vlasy. Já vím, že tenhle vzhled není pro Židovku příliš typický...

Jsme si podobné i v tom, že jí, chuděrci malé, jako patnáctileté také zemřeli rodiče. Na zhoubnou nemoc tuberkulózu, jež se jako zázrakem Luise vyhnula! Tehdy jsem své nejlepší kamarádce hodně pomáhala a ona pomáhá ted' mně. Téměř celé tři roky musela pobývat v internátu. Ale hned, jak dostala možnost dostat se z něj, využila ji.

Je mi velkou oporou,

Tvá smutná Charlotte

Zamotala se mi hlava, když mi došlo, jak celý babiččin příběh mohl ve skutečnosti být...

13. 11. 1939

Deníčku, pomoc :(.

Stalo se něco... nečekaného, údesného! Stránky smáčí mé slzy jako křišťálové kapky vody, když protnou mořskou hladinu... Pláč je zbytečný lék. Nemůže vrátit čas nazpět.

Nedokážu to...

Už lehce vybledlý inkoust byl na kuse stránky rozpitý, nejspíše slzami. S dojetím jsem přeskočila o několik řádek dál:

Stalo se to nějak takhle...

9. 11. jsem se byla s Luise projít po Berlíně. Daly jsme si sraz před mým domem a...

A tak jsem se ponořila do příběhu – do příběhu, který se odehrával před mýma očima velice živě, jako by se stal mně.

Asi osmnáctiletá dívka otevřela těžké dveře domu. Na sobě měla halenku s výrazně našitou židovskou hvězdou a delší sukni tmavé barvy.

„Ahoj, Luise!“ pozdravila vesele svou kamarádku.

„Jsem ráda, že tě zase vidím!“ odvětila Luisa.

„Tak co, jak ses měla?“ zajímala se Luise energicky.

Charlotte trochu poklesla spodní čelist. Rozhodla se, že bude mluvit pravdu. „No... jde to... Mohlo by to ale být horší,“ pokusila se tiše zachránit situaci. Na chvíli sklopila oči ke svým botám. Stále ji šířil stesk po rodičích a také starosti kvůli jejímu židovskému původu...

Kamarádka jí konejšivě položila ruku na rameno. „Uvidíš, že se to vylepší. A... pokud cokoli potřebuješ, řekni si.“ Spiklenecky na ni mrkla svýma modrýma očima, které byly jen o odstín světlejší než Charlottiny.

„Kam spolu půjdeme?“ nadhodila Židovka, zatímco zamykala domovní dveře.

„Já nevím, vyber si ty.“

„Můžeme to vzít doprava kolem Metropolitního divadla a zajdeme do parku – jestli chceš.“

„Samozřejmě, že chci! Je něco nového u tebe doma? Co práce?“

Dívky se pomalu procházely uličkami Berlína a stále směřovaly více ke středu města.

Charlotte se zrovna bavila s Luisou, když tu ji do oka padlo Metropolitní divadlo. Leželo naproti v ulici.

„Na co se to díváš?“ vyrušila Židovku z myšlenek Němka. „Na divadlo,“ došlo jí, když sledovala směr pohledu kamarádky. „Zrovna jsem v něm před dvěma týdny byla na premiéře operety od Ludwiga Schmidse. Moc se mi líbila! Noční melodie byla vážně úžasná – a ty víš, že mě v divadle hned tak něco nenadchne.“ Zajiskřily jí oči, když se usmála. „Jen je škoda, že ty do divadla nemůžeš...“ povzdechla.

„Hmm,“ udělala Židovka posmutněle. Toužebně si ještě jednou prohlédla divadlo, když tu dostala nápad. Vážně by ráda do divadla zašla, už si ani nepamatovala, kdy přesně v něm byla naposled... Celá věc s Židy jí už lezla krkem... co se všechno ještě může stát?

„Hele, neudělala bys pro mě něco?“ zastříhala Charlotte pravým obočím. „Ale musela bys s tím souhlasit,“ varovala ji.

Charlotte se zachichotala. „Napadlo mě, že já vlastně do divadla můžu,“ zasmála se, když uviděla, jak se Luise tváří. „Ne, já samozřejmě vím, proč jsi tak překvapená.“

„Tak ven s tím!“ úpěnlivě zaprosila Luisa.

„Abych mohla do divadla jít, musím mít nežidovskou občanskou kartu. Tu máš samozřejmě ty. Prostě bych byla ráda, kdybychom si jednoduše vyměnily kabelky. Nebo alespoň průkazky. V den, kdy Noční melodie budou hrát. Co nejdříve bychom si věci zase daly zpátky,“ objasnila.

„Tak dobře,“ souhlasila. „Podívej, já půjdu k divadlu, abych vyzvěděla, kdy ji dávají nejdříve. Ty zůstaň zde. Luise zjistila, že představení začíná za necelou hodinu! S Charlotte si rychle prohodily kabelky. Pouze peníze si ponechaly vlastní. Shodly se, že zítra brzy ráno Židovka půjde do domu své kamarádky, který ležel blízko berlínského náměstí. Tam si znovu vrátí věci.

Židovka neměla mnoho času. Co nejrychleji se běžela převléci domů – do večerních šatů bez židovské hvězdy.

Charlotte se rozloučila s kamarádkou slovy: „Moc ti děkuji a ahoj. Jsi hodná.“ Kéž by věděla, jak bude později litovat toho, že se neloučily déle...

Ona pouze odpověděla: „Nemáš zač“ a zamávala na pozdrav.

Probudila se do tmavé noci. Nebo ji spíš něco probudilo. Poznala, že zdaleka ještě není ráno. Zmateně se pokoušela zaostřit na svět okolo sebe...

S hrůzou si uvědomila, že někdo v jejím bytě musel rozsvítit. V téměř stejné chvíli zaslechla podivné, nesouvislé zvuky vycházející z venku...

Před sebou spatřila tři muže v tmavých uniformách s opaskem. Na levé paži se jim skvěl znak buddhistického kříže v červeném poli. Hitlerovi přívrženci! Potichu zasténala.

A očekávala v ustrnutí, co se bude dít dál...

Světlovlasý muž, který šel jako první, s nenávisným pohledem odhodil na stranu židli – aby se dostal blíž k dívce! „No, neslyšela jsi naši otázku?“

Než stihla cokoli říci, upozoroval kabelku. Povalovala se u dřevěného stolu. Sebral ji. Rychle se v ní přehraboval, zatímco ho Charlotte šokovaně s očima navrch hlavy sledovala.

Rychle našel věc, kterou potřeboval. Občanku. Prohlédl si ji. „Není Židovka!“ zakřičel na své kumpány a státní papír pohodil dolů.

„Dobře, pokračujeme dál. Spousta Židů teprve pozná, co si doopravdy zasloužil!“ poznamenal druhý muž, tentokrát starší, hlas protknutý zlobou.

Nacisti se na dívku už ani nepodívali. Obrátili se a vběhli zpět na ulici.

Když otevírali domovní dveře, vše uslyšela. Ten nářek, křiky, vřeštění... svých nebohých židovských příbuzných! Zamrazilo ji až do morku kostí. Muži se ani neopovážovali zavřít. Jasně vnímala zvuky rozbíjení, lámajícího se skla... Všude okolo ní... Všude... Zvuk samotné zkázy se linul vzduchem jako melodie zpívaná andělem smrti...

A co bylo horší. Pocit, který něčemu předchází. Je důležitý, byť trvá pouze zlomek sekundy. Lidé často tuto chvíli zažívají, než jim dojde něco strašlivého, bolestného, nečekaného.

Luise.

Nemohla se nadechnout. Nedokázala se ani pohnout. Nakonec se toporně zvedla. Najednou už dýchala zrychleně, ale to příliš nevnímala...

Běžela. Nebo se o to spíše pokoušela. Dostala se až na ulici. Rovnou před dům. Připadalo jí, jako kdyby se na svět dívala odlišným pohledem než tím svým. Jako by se stala někým jiným. Někým jiným, než je ona sama. Pouze přihlížející loutkou – neschopnou cokoli podniknout.

Celý svět na ni padal, padal... i samotné nebe, tmavé jako ta nejčernější noc... i to se bortilo dolů... Rovnou na ni. Zavravorala. Všude kolem viděla karmínovou krev. Krvavé zdi. Rudá barva na ulici...

Pohlédla směrem k náměstí, neschopná nevnímat nebezpečnou spoušť kolem sebe. Tam je Luise... Ach, Luise... Má její občanku... Podařilo se kamarádce přesvědčit ty zlé chlapy, že není skutečná Židovka? Na svých tvářích cítila slané kapky, které jí kanuly z očí...

Pokračovala jsem ve čtení.

...Všechny domy kolem toho Luisinina byly zničeny. Když jsem přišla blíž, zjistila jsem, že její je na tom stejně... Sklo z oken se válelo po zemi a dveře přívrženci Adolfa Hitlera vyvrátili. Vběhla jsem dovnitř do chodby, kde jsem se rozhlížela. Nic zvláštního jsem neviděla, jenom rozbitý obraz na zemi. Nahlédla jsem do kuchyně, na toaletu a nakonec do jejího pokoje. V něm jsem našla pohozenou svoji občanskou kartu. Zvedla jsem ji ze země chvějícími se prsty.

Museli ji někam odvést. Nezabili ji. V to jsem věřila.

S dojetím jsem četla další zápisky. Prožívala jsem spolu s babičkou její tajemný příběh. Jak bolestivě pro ni bylo zjištění, když se jednoho dne po konci války v novinovém článku dočetla jména Židů, kteří zemřeli v koncentračním táboře. Luisa tam našla své pravé jméno, Charlotte Cohn.

...Občas si říkám, proč musela takhle skončit ona a ne já? Jaký to má smysl? Všechno je jen má chyba. Bylo by lepší, kdyby mohla má kamarádka Luise v klidu žít. Tyhle myšlenky mně budou snad pronásledovat celý život!

Podobných výčitek svědomí a uvažování nad Luise jsem v deníku našla ještě spoustu. Má babička věděla, že jestli chce přežít, bude muset žít pod jinou identitou v jiném městě. Sice pro ni bylo bolestivé, že takhle Luisu využívá, avšak nemohla dělat nic jiného...

A vzpomínala jsem na poslední slova, která mně, své vnučce, řekla. Ano, hodně lidí na první pohled nevypadá tak, jací jsou doopravdy. Já jsem třeba svoji babičku nikdy ve skutečnosti neznala...

Karolína Kahounová

To, že se jednu noc v roce sochy na Karlově mostě probouzí a vypráví si své sny, ví snad každý. Ale málokdo tuší, která noc to je a proč to je právě tehdy a nikdy jindy. Kámen ožívá vždy v noci po Štědrém dnu, poslední minutu před půlnocí, tu vteřinu po posledním úderu zvonu na věži Katedrály svatého Víta. A proč zrovna tehdy? To je jednoduché. Protože tato magická noc je jedinou nocí v roce, kdy jsou všichni doma u svých rodin, ulice zůstávají liduprázdné a sochy si tak mohou bez přerušování vyprávět své sny z minulého roku.

A ptáte se, kdy sochy zase usínají? Není nic snazšího. S prvním výkřikem malého dítěte, které se právě probudilo a teď se konečně vrhá na všechny ty hračky, aby mohlo své rodiče vzbudit v tu nejlepší hodinu Božího hodů, v půl šesté ráno. To je totiž doba, kdy se první ranní ptáčata obyvatel Prahy vrhají obdivovat krásy východu slunce nad Vltavou a proměňovat se po Karlově mostě. A mezitím není na této vzácné historické památce ani noha.

„Musíte, musíte mi věřit! Voni mi to povídali! Sochy si to vykládaly! Mám recht!“

Strážník si pobudu Voříška změřil přísným pohledem.

„Dýchni na mě!“

„Ale šefiku, věřte mi. Voni fakt mluvili! Na mou čest!“

„Voříšek, co tu meleš za nesmysly? Odkdy sochy mluví?“ policista se zaklonil ve svém křesle a obrátil oči v sloup. A kvůli tomuhle mě vytáhli z toho mejdanu u Čížka!

„Sochy na tomhle mostě. Probouzejí se! Voni mluví!“

„Ano?!“

Tedy většinou tam není ani noha. Teď tu noha byla. Dokonce v dvojím provedení. A i když to nebyla noha nijak hezká ani silná, popravdě řečeno to byla noha dosti odpudivá a obmotaná špinavým čímsi, co možná kdysi mohly být kalhoty, noha to byla. A ta patřila bezdomovci J. Voříškovi, který se právě nakláněl přes zábradlí mostu a úporně zracel do řeky následek dnešního pokusu opít se do němoty. Odbila půlnoc.

Bruncvík, před nímž pobuda zracel, opatrně otevřel jedno oko. Poté i druhé. Pak znechuceně o trochu odstoupil.

„Co to je? To nestačí, že mojí zbroj znečišťují ti odporní holubi? To se k nim musí přidávat tohle...“ vyjekl a ošklivě se na J. Voříška podíval.

„Nebuď na něj hned tak hrubý,“ okřikla ho další socha. „Je to jen chudák, který musí rok co rok žebrať o denní chléb,“ oponoval Mikuláš Tolentinský, v ruce držící požehnaný chléb. Andílek u jeho nohou vyzývavě zachrastil kamenným pečivem v košíku a ukázal ho Bruncvíkovi.

„Denní chléb?“ ušklíbl se rytíř. „Nevypadá to, že by si ho nějak zvlášť vážil,“ dodal, když dávné zvuky odmítly utichnout.

Mikuláš ho zpražil pohledem.

„To je hezké, žebrák, denní chléb a tak. Ale co to životní prostředí? Ohavně ho znečišťuje! Kdyby se takhle choval každý návštěvník Prahy, za chvíli by z naší krásné řeky zbyla jen stoka!“ Promluvil svatý František Serafinský, patron ekologie. „Nemá žádné právo, tady takhle...“

Byl ale hrubě přerušen. „O právu mi ty nemluv. Z hlediska jurisdikce má jako český občan státu tuto činnost povolenou zákonem!“ hněval se svatý Ivo, patron právníků.

„Opravdu?“ podivila se Ludmila.

Spravedlnost vedle Iva pokrčila rameny. Pak trochu nadzvedla šátek a mrkla na světici. „Spíš ne. Nevím. On to má teď trochu popletené,“ ukázala na Iva. „Přeci jen, od doby, kdy byl v oboru, uplynulo už nějaké vody a dost se toho změnilo.“

„A vůbec!“ znovu se do debaty vložil František Serafinský. „Lidi už nejsou, co bývali. Předtím by si tohle nikdo nedovolil. Pamatuji si, že za císaře Karla měli lidi k tomuhle mostu úctu! Nechovali se jako kanalizační potrubí!“

Hleděli na něj se soucitem.

„Za císaře Karla jsi tu vůbec nebyl,“ ozvala se Barbora.

„Nikdo tu nebyl,“ přizvukovala jí Markéta. „Až na tamto,“ ukázala rukou na Kříž. „A to nám toho asi moc neřekne.“

Kříž, jak se dalo čekat, jen temně čněl. Na něj se zřejmě probouzení nevztahovalo.

„Tak znečišťování životního prostředí?“ zapsal si policista poznámku do notesu.

Voříšek se začervenal.

„A určité i poškozování veřejného majetku a významné kulturní památky,“ pokračoval muž.

„Ale vo to tady vůbec nejde. Copa to fakt nechápete? Voni sakra mluví!“

„Ano?“ policista se předklonil a v očích mu zablýsko. „A co dalšího říkali?“

„No, abych pravdu řekl...“ J. Voříšek zaváhal, „...hlavně se hádali.“

Pobuda zaregistroval, že se nad jeho hlavou něco děje a vpotácel se na most. Nedůvěřivě se podíval doleva, a poté doprava. Nikoho neviděl.

„Ale možná má František Serafinský pravdu. Lidé teď nemají k historickým památkám žádnou úctu. Všimli jste si, jak mi ohmatali podstavec?“ stěžoval si Jan Nepomucký. „Je ohlazený do zlata! Ale je pravda, že předtím se ke mně také nechovali nejlépe. Postavit mě takhle na kraj je vyloženě provokace,“ dodal a bázlivě se podíval na říční proud za svými zády.

„Jojo. Ale kdyby se takhle chovali jenom Češi. Ti na to mají jakési... právo,“ zahřímal Prokop a po očku se podíval na Iva. Socha svatého Vojtěcha zuřivě zakývala hlavou a pokynula Prokopovi, aby pokračoval.

„Je tu teď samý turista. Řekněte, kdy jste naposledy viděli nějakého Čecha? Pořád jen Japonci, Číňani, Indové a černoši!“

Sousoší svatého Františka Xaverského se doslova rozvlnilo souzvukem zuřivých protestů.

„To odvoláš!“ zahřímal světec a popleskával Číňana, který se bouřil nejvíc, po rameni.

„A Turci! Nezapomeň na Turkey!“ zavřískl malý Václav, za což si vysloužil od Ludmily pořádný pohlavek a od Turka z podstavce sousoší ze čtrnáctého pilíře výhružné prásknutí bičem.

„To se dělá?“ obořil se na Turka svatý Felix a vytrhl mu bič z ruky. Na tvářích křesťanů v kobce pod jeho nohama byla vidět jistá úleva. Jeden se dokonce odvážil udělat na teď již bezbranného Turka dlouhý nos.

„Ale no tak,“ ozval se jasný hlas. „Uklidněte se!“ řekla Madona. Nebo spíše řekly jedním hlasem tři mostecké Madony.

Svatý Bernard, patron včelařů pokýval hlavou a nabídl své spolusoše na znamení vyjádření podpory lžičku medu.

„Přátelé, uklidněte se. Toto jest jediná noc v roce, kdy je nám dovoleno ožít a rozmlouvat

mezi sebou. Přeci se nebudeme hádat.“

„Ale to děláme každý rok,“ rýpl si Jan Křtitel.

„Pojďme si raději vyprávět, co se komu zdálo,“ ignorovala ho Marie.

„Byla to zábava,“ protestoval Jan, ale rychle zmlkl, když zachytil pohled své matky, svatě Alžběty.

„Jo tak ony se hádaly. O lidech. Samozřejmě. A nelétali kolem nich náhodou růžoví psíci nebo modré hvězdičky?“

„Jo! Tedy ne! Vlastně... Jaký pitomý hvězdičky? Jen mluvili. A hýbali se, jako že fakt!“

„Prosím tě, Voříšek, neurážej moji inteligenci!“ rozkřikl se uniformovaný pán a záměrně přešel pobudův ironický úšklebek. „Přece vážně nevěříš, že zbaštím tyhle za vlasy přitažené historky. Co kdybys mi místo toho vyklopil pravdu, proč ses snažil vloupat do Mostecké věže?“

Voříšek by, kdyby byl strachy schopen mluvit, zavřeštěl hrůzou, když si uvědomil, kdo se to baví. Takhle začal jen bezhlase couvat a vyděšeně zíral na družný hovor před sebou.

„Jestli chcete jít pryč, máte naši plnou podporu,“ křikl na něj Dominik. „Já bych vám doporučoval věž,“ dodal s ironickým úšklebkem směrem k Barboře.

„To je nevhodný žert!“ prskla světice „Ale věž zkusit můžete, bude to to nejbezpečnější místo,“ obrátila se s úsměvem k pobudovi a ukázala na Turka, který se zuřivě snažil dosáhnout na svůj bič a ječel, že zmlátí prvního, kdo se mu dostane pod ruku.

Voříšek vzal nohy na ramena a začal zuřivě lomcovat klikou věže.

„Tak co se zdálo tobě?“ nedala se Marie jen tak snadno odbýt a otočila se k Zikmundovi.

„Noční můra! Padal jsem do studny!“

„A mě mlátili veslem!“ přidal se Vojtěch.

„Po mně šel velký chlap s kyjem!“ dodal apoštol Juda Tadeáš.

„Ale to se vám zdá každý rok,“ znuděně mávl rukou Kryštof. „Zato mně se zdálo, že jsem tady s malým,“ prohodil tříletým Ježíškem hrál „Kdo najde větší perlu.“

„A co ty, mami?“ zatahala Marie matku svatou Annu za sukni.

„Špatně se mi spalo, děvenko, moc špatně. Vždycky ráno mi byla hrozná zima.“

„Takže stejně jako vždycky,“ shrnul to otráveně Jan Křtitel. „Zdálo se tady někomu vůbec něco zajímavého? Ne, perla není zajímavá, opravdu ne,“ dodal, když postřehl Kryštofův ukřivděný pohled.

Kristus se vyzývavě podíval na Josefa. Ten pokrčil rameny.

„Jen jak jsem se seznámil tady s maminkou.“

„Mně, mně se něco zdálo!“ protnul tmu vysoký hlas, až všichni nadskočili. „Že ke mně sestoupil Ježíš Kristus a dal mi napít krve ze svého boku!“ pronesla Luitgarda slavnostně.

„Jako by to ani nebyl sen, bylo to tak živé...“

Svatý Augustin se ostře podíval na Krista.

„Říkám to každý rok, já to fakt nebyl. Já se probudil až s vámi!“ hájil se Kristus.

„Ale jestli jsi to nebyl ty...“, začal Augustin.

„Nesnaž se to pochopit,“ ušklíbl se Kristus. „Už přece víš, že to máš marné.“

Metoděj zdvihl hlavu. „Pozor! Už to bude. Probouzí se!“

Marie otráveně obrátila oči v sloup. „Už zase jsme si nestihli nic říct. Jen jsme se hádali. Jako každý rok. To je ošklivé.“

„Třeba příště,“ vyjádřil chabou nadějí Cyril a zazubil se na svého bratra.

„Třeba,“ usmál se Kristus a pohodlně se uvelebil na klíně své matky.

Všichni si ještě vyměnili poslední:

„Dobrou noc a krásné sny!“

A s prvním paprskem nového dne ustrnuli.

Jen „Prosím, Bože prosím už žádná vesla!“ se jako tichý šepot neslo ranní mlhou, než i poslední socha upadla do nehybnosti, pro sochy tak typické.

Kristýna Tesková

Nikdy jsem nebyla žádný strašpytel, na duchy a tajemno jsem nikdy nevěřila až do té doby, než se mi přihodily ty zvláštní věci. Na pověsti a podobné tajuplné povídačky jsem také nikdy nevěřila. Ale pověsti o zrcadlech jsou skutečné, přesvědčila jsem se sama na vlastní kůži... Stalo se to asi před pěti lety, v té době jsem byla ještě studentka a přivydělávala jsem si na studia, jak jen to v té době šlo. Sousedé mi dali nabídku, že můžu jejich malou dcerku jednou týdně večer hlídat. Chtěli mít jeden večer v týdnu vyhrazený jen pro sebe, chodili na večeri, do divadla atd. Většinou byli do půlnoci doma. Byla to fajn brigáda, malá obvykle šla brzy spát. Já se pak v obýváku mohla klidně učit nebo jsem se dívala na televizi.

Byla jsem tam asi takto na hlídání už druhý měsíc, když se pak najednou začaly provádět ty divné věci, které jsem si neuměla vůbec vysvětlit. Jednoho večera jsem jako obvykle uložila malou do postele, nechala jsem jí rozsvícenou lampičku, kdyby se náhodou probudila, obvykle chtěla jít na záchod. Já šla opět do obýváku. Najednou jsem uslyšela cupitání a smích. Když jsem se podívala směrem k jejímu pokoji, viděla jsem přes její skleněné dveře mihnout se stín, jak proběhl z jedné strany na tu druhou. Řekla jsem si, že se asi vzbudila a jsem šla za ní. Když jsem otevřela dveře, uviděla jsem ji, jak spí. To je divné, pomyslela jsem si. Asi se mi jen něco zdálo. Poslední dobou jsem byla dost utahaná ze školy a z brigád. Další týden jsem šla na hlídání o něco dříve, protože sousedé šli na vernisáž obrazů. Nechala jsem malou si hrát ještě v pokoji, protože bylo ještě brzy na spaní. Asi po půl hodině malá přiběhla s pláčem, že v pokoji stojí starý pán s paní a mávají na ni. V pokoji však nikdo nebyl, dětská fantazie, řekla jsem si a nevěnovala jsem tomu dál svou pozornost. Asi po dvou dlouhých hodinách, když už malá konečně spala, jsem uslyšela dětský pláč. Pomyslela jsem si, že se jí asi něco zdálo. A tak jsem se za ní vydala do pokojíčku. K mému překvapení jsem zjistila, že holčička v poklidu spí, ani se nehnula. To není možné, říkala jsem si pro sebe. Vždyť v tom domě už nikdo jiný malé dítě nemá. Asi jsem dočista zbláznila, utvrzovala jsem se stále dokola. Nebo se mi jen něco zdálo, představivost a noc o samotě udělala ze mě téměř blázná. Jenže další týden se vše opakovalo, malička mi tvrdila, že na chodbě stojí žena v bílém, je celá bledá a má z ní strach. Ale nikdo tam nebyl. V noci jsem slyšela ťukání, nemohla jsem určit, odkud ten zvuk vychází. Už mi hrabe, problesklo mi opět hlavou.

Cítila jsem bušení svého srdce, adrenalin v krvi a to mrazení v zádech. Bylo to stále dokola to samé. Poprvé jsem ucítila opravdový strach z nadpřirozena. A tak jsem se rozhodla svěřit své kamarádce, která se zajímá o magii a spiritismus. Vše jsem jí řekla, neměla jsem komu jinému se svěřit. Kdo jiný by mě mohl lépe pochopit než ona? Věřila mi, nic mi nevyvracela, ptala se mě, zda v tom bytě někdo nezemřel. Co vím, tak ne, žiju tam od malička. Ale pátrala jsem u ostatních sousedů. Říkali, že dům je poměrně nový, v tom bytě nikdo nezemřel. Tak to jsme vyloučily. Dál se mě ptala, zda se v tom bytě něco nezměnilo, že dřív se v něm nic nedělo a najednou začalo. Přemýšlela jsem usilovně, zdálo se mi, že nic, ale pak jsem si přeci jen vzpomněla. Už to mám, problesklo mi hlavou. Jak jen jsem mohla na to zapomenout? Bylo to zrcadlo. Sousedé dali na předsíň takové starožitné zrcadlo, ale na pohled moc pěkné. Ptala jsem se nenápadně sousedů, kde ho vzali a oni

mi řekli, že ho dostali před lety od sousedova otce, byl to patolog. Měli ho ve sklepě, když však vyklízeli sklep, řekli si, že by se hodilo na předsíň a tak ho tam dali. Nakonec jsem zjistila, že zrcadlo bylo ten problém. Jak mi bylo od kamarádky řečeno, zrcadlo má velikou moc. Dříve se věřilo, že zrcadlo otvírá jiné světy. Může od sebe odrážet a připoutat zlou energii. Jelikož sousedův otec byl patolog, špatná a zlá energie se mohla na něj připoutat a právě to zrcadlo ji přenáší dál. A tak jsem se rozhodla, že do toho bytu přestanu chodit hlídat. Vymluvila jsem se na školu a na učení. Nechtěla jsem říct pravdu. Mysleli by si určitě, že nejsem normální. Po čase jsem viděla sousedku, jak vynáší do popelnice střepy z toho zrcadla. Vysvětlila mi, že malá si hrála na chodbě s míčem a zrcadlo spadlo. Byla to blbá náhoda, nebo to udělala intuitivně? Říká se, že děti jsou mnohem na tyto věci vnímavější než dospělí lidé. Potom jsem se potkala s maličkou před domem a ta ke mně celá šťastná přiběhla a chtěla si hrát. Nenápadně jsem se jí zeptala, když jsme byly chvilku samy, zda ještě vidí ty cizí lidi doma. A ona mi řekla, že už jí bubáci nestraší. A tak to je konec mého příběhu. Nyní už věřím, že věci mezi nebem a zemí opravdu existují a nelze je brát na lehkou váhu.

Nikola Puškárová

Za okny řádila jedna z těch typických podzimních fujavic, vítr hnal proti okenním tabulkám těžké dešťové kapky a celý svět se nořil do strašidelného šera. Kdykoli jsem opatrně vyhlédla ven, projel mnou záchvěv znepokojení, jelikož stromy lemující příjezdovou cestu se hrozivě kymácelly a jejich větve se ke mně natahovaly jako dlouhé zkroucené pařáty nebezpečného zvířete. Povzdechla jsem si a zatáhla závěsy. Dům se utápěl v hlubokém tichu, jež sem tam narušilo jen Nerovo tlumené zachrápání. Vážně jsem tomu psovi záviděla. Vypadal ve svém pelechu tak klidně a spokojeně... Samota nikdy nepatřila mezi mou oblíbenou společnost. Nebýt onoho chlupatého šedesátikilového tvora, pravděpodobně bych se v tom obrovském prázdném domě zbláznila. Rodiče totiž dělali dvanáctihodinové směny a někdy se jim bohužel sešly tak, že jejich dvaadvacetileté dceři zůstal na starost celý strašidelný barák. Když navíc vypadla v malé zapadlé vesnici vlivem šílícího počasí elektřina, jako bych se přenesla na samotné stránky tak málo oblíbených hororových románů. Zavrtěla jsem hlavou a nad svou vlastní dětinskostí zlehka protočila panenky.

Když se vítr znovu, a to s ohlušujícím zasténáním starého dřeva opřel do okenic, věděla jsem, že takhle to dál nepůjde. I bez elektřiny, té nepostradatelné vymoženosti moderní doby, přece musela existovat činnost, jež zaměstná jak mě ruce, tak mysl! Dlouho jsem uvažovat nemusela. Už několik týdnů mě mamka přemlouvala, abych roztřídila staré fotky, povalující se v nejspodnějším šuplíku staříčké komody po babičce. Ale já se k tomu pořád nějak neměla. Dívat se do černobílých vybledlých tváří lidí, které jsem v drtivé většině případů neznala a s nimiž jsem se nikdy nesetkala? Ten večer však jako by mě k úkolu něco vábilo. Možná šestý smysl, možná povinnost vůči lidem, jejichž osobnost žila už jen a pouze na starém, pomalu se rozpadajícím tvrdém papíře. Ať tak nebo tak, s vypětím všech sil jsem našla několik silných svíček, rozmístila je po obvodu konferenčního stolu a s odvážným nádechem usedla na pohovku, šuplík plný starých fotografií na kolenou. Prsty se mi třáslly. Uvědomila jsem si krutou pomíjivost naší pozemské existence. Uvědomila jsem si, že všechny obličejy, na něž se s pocitem naprostého odcizení dívám, kdysi vedly život dost možná podobný tomu mému. Ti lidé milovali, byli milováni. Smáli se, plakali, uvažovali o budoucnosti... S posvátnou bázní jsem do prstů uchopila první snímek. Usměvavá krátkovlasá maminka na něm držela malé děvčátko v pleteném oblečku, které své buclaté prstíky natahovalo k drobnému dlouhosrstému psíkovi, poslušně sedícímu ženě u nohou. Něžně jsem po tváři dítěte přejela ukazováčkem.

Babička... Moje milovaná babička, která mi osoušela uslzené tváře, když jsem se poprvé nešťastně zamilovala. S koutky úst lehce pozvednutými jsem fotku odložila a zaměřila se na další. Zhruba po dvaceti minutách, kdy už jsem měla záda ztuhlá a krční páteř do hlavy vysílala ostrou bodavou bolest, mé oči zachytily cosi podezřelého. Dno šuplíku se v jednom rohu podezřele vzdouvalo, jako by se pod ním snad ještě něco nacházelo... Probudila se ve mně zvědavost. Odběhla jsem pro nůž, jeho hrot opatrně vsunula pod vystouplou část a jediným lupnutím ji oddělila. Nebylo pochyb. Šlo o falešné dno. Nenápadnou skrýš, již jsem doposud znala snad jen a pouze ze starých romantických filmů. Srdce mi prudce bouchalo do žeber. Zdráhala jsem se prozkoumat obsah nově objeveného zákoutí. Připadalo mi, jako bych strkala nos do cizích věcí. Jako bych mohla odhalit nejniternější ta-

jemství někoho blízkého a moc mu tím ublížit. Nakonec jsem se však přece jen odhodlala. Prsty zkrehlými nervozitou jsem zbytek tvrdého kartonu, představujícího dno, odstranila a s nechápavě nakrčeným obočím se naklonila blíž. Nevím, co jsem čekala, ale tohle určitě ne. Na zaprášeném podkladě se nacházela fotka. Jen jediná. Precizně ohlodaná zubem času, zažloutlá, skvrnitá, s roztřepenými okraji, přesto však se mi výjev na ní okamžitě vpálil do mozku. Dívala jsem se do tváře pohledného mladíka s obrovskými veselými očima. Oblečen byl v tmavé uniformě, na hlavě mu seděla malá čepice s několika cvočky a bokem se opíral o rozložitý vojenský letoun. Nejistě jsem snímek obrátila v ruce. Na rubu se skvěl černým inkoustem rok 1944 a pod ním pouhá dvě slova vyvedená neznámým rukopisem. THANK YOU.

Oči se mi zalily slzami. Takže zřejmě pilot z druhé světové války. Ale proč si jeho fotografii někdo celou tu dobu schovával? A kdo to vůbec je? Nevěděla jsem o nikom z rodiny, jenž by tu nejhorší epochu v lidských dějinách prožil u letectva... Otázky se mi v hlavě míhaly rychlostí blesku, sotva odpůlka jedna, její místo s tíživou razancí obsadila nová. Věděla jsem, co musím s nově nalezenými fakty dělat. ... „Ty, mami,“ nadhodila jsem bezelstně, když jsme spolu dalšího dne připravovaly oběd. „Včera jsem konečně roztřídila ty fotky, jak jsi chtěla, a narazila jsem mezi nimi na něco zajímavého.“ „Ano?“ houkla, aniž by mě skutečně vnímala. Mlčky jsem sáhla na okenní parapet a snímek vojenského pilota jí vysloveně strčila pod nos. Možná jsem nehrála tak úplně fěr, ale v dané chvíli mi na tom nezáleželo. Potřebovala jsem zkrátka vědět, jaký příběh se v naší rodině ukrývá. Škubla sebou. „Kdes to vzala?“ Kousla jsem se do spodního rtu a poprvé skutečně zapochybovala, že zmiňovat se o fotografii byl tak dobrý nápad. Mamka totiž zbledla, dech se jí zrychlil. Dívala se na nedůležitý papír v mé ruce, jako by se měl v další vteřině proměnit v jedovatého pavouka. „Víš co,“ paži jsem stáhla, rozhodnutá couvnout, dokud je čas, „zapomeň na to.“ „Počkej,“ zastavila mě, „ukaz.“ Neochotně jsem jí snímek tudíž vtiskla do dlaně a trpně očekávala, co bude následovat. Chvíli se nic nedělo, můj rodič se ponořil do vlastního světa překotných úvah a já na moment úplně přestala existovat.

Pokoušela jsem se alespoň odhadnout emoce zračící se v její tváři, ovšem úplně marně. Stačila si nasadit neprostupnou kamennou masku. „Už je to tak dávno,“ vydechla po několika mučivě dlouhých minutách. „Myslela jsem, že se ta fotka ztratila...“ „Kdo je to?“ Podívala se na mě, v očích se jí zračily slzy. „Co kdybys nám oběma udělala šálek silné černé kávy? Myslím, že se k našemu rozhovoru bude skvěle hodit.“ Znejistěla jsem. Na takové úvody mou mamku nikdy neužilo, nesnášela kroužení kolem horké kaše stejně jako já. Bála jsem se, že následující momenty zpřehází celý svět tak, jak jsem jej doposud znala. Bez jediného slova jsme usedly k jídelnímu stolu. Pořád nevzhledla, málem něžně držela fotografii v rukou, vpíjela se do ní pohledem. Ramena se jí sem tam lehce zachvěla, nedovedla jsem si ani vzdáleně představit, co se mému rodiči asi odehrává v nitru. „Ta fotka patřila tvé prababičce,“ rozpovídala se lehce zastřeným hlasem. „Jako malé mi vyprávěla příběh. Až v pozdějším věku jsem si uvědomila, že byl její. A pojil se právě s tímto snímkem.“ Nepromluvila jsem, jen nastražila uši a soustředila se na mamčin hlas. „Dospívala během druhé světové války. S rodiči žili v maličké vesničce nedaleko dnešního Mostu. I tam zemi sužovaly boje, nicméně ne tak markantně, jelikož se v těsné blízkosti města nacházel německý petrochemický závod, který si nacisté svědomitě střežili. Jednoho květnového

podvečera se však na obloze objevily vrtníci bojové stroje. Americké. Které začaly s nálety, cílenými právě na německou továrnu. Všichni lidé se utíkali schovat do domů, s hrůzou v očích okny sledovali oblaka prachu a dýmu, která se zvedala na horizontu, a jen se modlili, aby jejich skromné životy zůstaly ušetřeny.“ S ústy lehce pootvěřenými jsem se nechala pohltnout jejím vyprávěním. „Náhle se však mezi stromy kousek od vesnice zřítilo jedno z amerických letadel. Nevybouchlo, tvá prababička se tedy plným právem domnívala, že by pilot mohl být stále naživu. Chtěla se oním směrem vydat, chtěla mu pomoci, ale její rodiče ten šílený nápad rázně odmítli. Což se dá chápat. Němci byli nekompromisní nejen ke svým protivníkům, ale i těm, kteří by se jim odvážili pomoci. Pro ně taková lidé představovali obyčejné zrádce.“ Chápavě jsem přikyvovala. Hlavou mi v rychlém sledu proběhlo několik vzpomínek na nelítostné nacistické tresty a odplaty za sebemenší prohřešky, o nichž jsem toho tolik četla. „Ovšem její přesvědčovací metody byly obdivuhodné,“ kývla hlavou, poprvé od začátku vyprávění se jí na rtech objevil náznak úsměvu. „Už se smrákalo, šance, že je někdo uvidí, se snížila na minimum, a tak vzala spolu se svým otcem provizorní nosítka a oba dva se vydali k místu havárie. Našli trosky malého letounu a vedle něj mladíka v bezvědomí. Potrhaná uniforma mu na těle spíš visela a jeho čelo brázdila ošklivě vypadající rána. Tehdy už ani její otec nic nenamítal. Co nejopatrněji vojáka uložili na nosítka a stejně nepozorovaně se vrátili do svého domku. Tam nastal boj o život.

Nejen mladíkův, nýbrž i tvé prababičky a celé její rodiny. V každé vteřině jim mohli do dveří vtrhnout vřiskající nacisté a bez milosti je přímo na místě postřílet. Ale oni se nezalekli.“ „Proč to vůbec dělali?“ odvážila jsem se namítnout, ačkoli mi vzrůstající potřeba pláče málem vzala všechnu schopnost promluvit. „Vždyť tolik riskovali!“ Mamka posmutněla. „Na to jsem se jí také ptala. A víš, co mi řekla?“ Zavrtěla jsem hlavou. „Že tak měli aspoň trochu pocit jakési vzpoury. Vlastní způsob boje proti utlačovatelům.“ Po líci se mi skutálela jedna slza. Jediná, ovšem obsahovala obrovskou míru emocí. Obdivovala jsem své předky stále víc. „Následujících několik dnů se tvá prababička od vojáka nehnula. Měnila mu obvazy, omývala ho vodou. A její rodiče se zatím před sousedy tvářili, že je vše v tom nejlepším pořádku. Jednoho rána se tak mladík probudil.“ Srdce mi poskočilo. Plně jsem se ponořila do příběhu, fascinovaná, kde a za jakých okolností se může projevit lidská odvaha. „Zpočátku byl zmatený. Chtěl odejít, asi se bál, že se dostal do pastí, a přestože si s nikým z rodiny nerozuměl jediné slovo, nakonec se jim podařilo jej upokojit. Pochopil, co pro něj udělali, a zřejmě si také uvědomil, jak obrovskému nebezpečí všechny neúmyslně vystavil. Jmenoval se Henry. To jediné tvá prababička pochopila. A navzdory nepříznivé situaci, navzdory jazykové bariéře se ti dva sblížili. Teď u něj netrávila čas proto, aby se postarala o raněného. Kdepak. Chtěla s ním být. Skutečně chtěla. Během dvou týdnů, kdy se od sebe prakticky nevzdálili na jediný krok, už se dokázali docela slušně dorozumět i beze slov. Henry se zotavoval, vypadal den ode dne lépe, ovšem náhle... Do vesnice dorazili nacističtí vojáci. Nezdálo se, že by měli jakékoli podezření ohledně skrývání nepřítele, ale provedli přesnou kontrolu místa, pár lidí vyzpovídali, něco si zapsali a následně bez jediného slůvka vysvětlení znovu odjeli. Té noci Henry zmizel.“ Zbledla jsem. „Z-zmizel? Jak? Proč?“ „Tvoje prababička ráno na stole našla jen vzkaz psaný v angličtině a tuhle fotku,“ kývla ke snímku ve své ruce. „Jistě chtěl, aby na něj měla památku. Tehdy si však nemohla nechat psaní přeložit, tenkrát nemohla nikomu věřit, a tak se až po válce dozvěděla, co v něm stojí.“ „A?“ zasípala jsem. Kolem hlasivek se omotal neúnos-

ný pocit zrady a nespravedlnosti, nenáviděla jsem ty nízké lidské pudy, které všem přináší jen utrpení. „Děkoval v něm za vše, co pro něj její rodina udělala, ale prý už s nimi dál zůstat nemůže, jelikož s každým dalším uplynulým dnem jsou kvůli němu ve větším nebezpečí, a tak odchází. Nechtěl, aby se jim něco stalo. Nechtěl, aby se něco stalo tvé babičce. Je nad slunce jasnější, že se do sebe zamilovali, ačkoli nahlas mi to ona sama nikdy neřekla. Zřejmě se bála o té pravdě vůbec přemýšlet, jelikož uvědomění, že možná přišlo o to nejlepší ve svém životě, se vždycky snáší jen velmi těžko.“ Mlčky jsem přikyvovala a rukávem košile si utírala vlhké tváře. „Nedozvěděla se, co se s ním stalo. Jestli se mu podařilo spojit s někým ze své jednotky, či jej dopadli Němci a popravili. Neznala ani jeho celé jméno, nemohla po něm tudíž po roce 45 vůbec pátrat. Navždy v ní zůstala nejistota, napořád ji trápila otázka co by-kdyby. Ta fotka byla jedinou hmatatelnou věcí, jež jí po Henrym zůstala. A pak měla samozřejmě vzpomínky. Které v ní nikdy nevybledly. Na rozdíl od tohohle,“ fotku mi podala a následně usrkla z šálku s dávnou vychladlou kávou. Dívala jsem se do těch obrovských veselých očí člověka, který nasazoval život a který by bez prababičky jistojistě v mosteckých lesích zemřel, a uvažovala, jak se asi musel cítit, když ji tehdy ve čtyřiačtyřicátém opouštěl. Napadlo jej, že když možná konečně našel štěstí a osud mu poskytl rozřešení, dělo se tak jen proto, aby jej vzápětí mohla spolknout krutá realita? ... Ještě téhož večera jsem po krátkém pátrání na internetu zjistila, že se 12. 5. 1944 americká letka USAAF skutečně odhodlala k útoku na německou rafinérii u města Most. Spousta Američanů tam našla svou smrt, buď byli sestřeleni, nebo padli do nacistického zajetí. Ale až jsem se informacemi prokousávala jakkoli intenzivně, zmínka o vojákovi jménem Henry se neobjevila žádná. Což mi paradoxně dalo naději. Možná se mu opravdu povedlo dostat domů. A možná... možná si občas dokonce vzpomněl na půvabnou mladou dívku z Československa, která riskovala život svůj i své rodiny, aby mohla zachránit ten jeho. Minulost nám dala mnoho lekcí. Ať už osobních, či globálních. O malých hrdinstvích, velké zbabělosti, o vůli a touze lidí něco změnit. I příběh toho nejobyčejnějšího člověka nás může mnohé naučit.

Petra Maroušková

1. Sice bych ještě mohla spát, ale raději vstanu o trošku dřív. Přeci jenom než se umyji, nasnídám, obleču, namaluji, tak to trochu déle trvá. Ještě se budu chvíli učit scénář, abych to dnes nezkazila. Hrajeme v divadle nové představení „Jacobovy lásky“. Hlavní roli, Jacoba, hraje Vojta. Josefínu, Jacobovu dívku, hraje Natka. A já mám roli Amili. Sice je to menší role, ale i tak toho říkám a zpívám dost.
2. „Tati, pojd! Táhle je Vojta a Natka.“ Popoháním tatku, který se dnes nabídl, že mě sveze. Zaparkoval ale docela daleko od divadla a tak chvátám, abych byla na srazu před divadlem včas. Stíháme to jen tak tak. Jsem ráda, že zase všechny vidím, i když se vlastně vidíme skoro každý den. Jsme dobrá parta a všichni milujeme divadlo.
3. Ted' už přicházejí první diváci. Dívám se skrz oponu a vidím, jak přichází moje máma s bratrem Sebastianem. Moje máma je často pryč. Je to módní návrhářka a jezdí do ciziny na různé přehlídky. Jsem ráda, že tu dnes může být. Všichni už sedí. Pomalu se roztahuje opona a na pódiu je Vojta s Natkou. Všem se vede skvěle. Ted' přišla moje chvíle. Vyšla jsem na pódium. Vidím, jak mi táta drží pěsti. Ale místo, kde seděla máma, je prázdné. Trochu mě to rozhodilo, ale zvládla jsem to. Když skončilo představení, táta tleskal jako o život. Jsem tak ráda, že je tady a vidí mě. Jsem mu hrozně vděčná za to, jak se o nás stará, když tu máma není. I když mi je skoro šestnáct, je mi líto, když je máma pořád pryč.
4. „Ty moje holčičko, byla jsi skvělá!“, řekl mi táta. „Děkuju moc tati. A kde je mamka?“ řekla jsem trochu smutně. „Volali jí z Amsterdamu. Musela narychlo odjet, aby stihla poslední letadlo.“
5. Jen tak jsem ležela na posteli a přemýšlela. Myslela jsem, že to dneska bude dokonalé, ale mamka je zas pryč. Bylo mi hrozně smutno a nemohla jsem přestat brečet. Přišla zpráva od Vojty. Jdou z divadla a nechce se jim domů, chtějí tu premiéru ještě oslavit. Byla jsem ráda, že dali vědět. Nechtěla jsem být sama. Táta a bratr už šli spát, tak jsem je nechtěla budit. Vždyť budu za chvíli zpátky.
6. Vrátila jsem se až v jednu hodinu. Klíč v zámku vzbudil tátu. „Nelo! Kde jsi byla?“ zeptal se táta udiveně. „Tati, byla jsem s kamarádama z divadla oslavit, že se nám to povedlo a... zapomněla jsem na čas,“ řekla jsem těžce. „Nelo, mohla si něco říct, nemůžeš takhle odejít a vrátit se v noci.“ „Já vím, ale už nejsem malá.“ Tatkoví se nelíbilo, že jsem odmítla. „Máš zaracha, jasný?!“ „Tati, prosím... ne!“ „Bez debat, zítra si o tom ještě promluvíme! Dobrou.“ Táta nechtěl nic slyšet a odešel. Ví, že jsem ho zklamala, ale já jsem byla také zklamaná. A měla pocít, že už nemusím

poslouchat na slovo, že už mám dost rozumu na to, abych věděla nejlíp, co můžu a co ne. Najednou mi tátova péče, na kterou jsem byla tak hrdá, byla na obtíž.

7. Ráno se mi moc dobře nevstávalo, ale před vchodem už na mě čekal Vojta. Když jsme šli do školy tak říkal, že dneska v Music baru má koncert kapela Deep Girls! Moje oblíbená kapela. A dokonce mi dal i vstupenku! Bože, já se snad rozplynu radostí. Půjdu na koncert s nejhezčím klukem na škole a uslyším svojí nejoblíbenější kapelu! Ale to snad ne, mám přece zaracha! Co řeknu tátovi?! To nějak musím vymyslet.
8. Ne! Dostala jsem pětku z fyziky. Jsem na dně. Táta si zakládá na tom, abych měla dobré známky. Vojta vidí, že je zle, ale nakonec vymyslí plán. Možná mi ta pětka nakonec pomůže dostat se na koncert.
9. Jakmile přišel táta z práce, hned se ho snažím přemluvit, abych se mohla jít učit k Vojtovi fyziku, kterou sem tak zbabrala. Nakonec to táta povolil, protože Vojta bydlí za rohem a tak si nás může zkontrolovat. Náš plán vyšel. Normálně bych to neudělala, ani Vojta ne. Ale uznejte, co jsme měli dělat?
10. Celou cestu jsme si s Vojtou povídali a pak jsme už konečně stáli před klubem. Byly tam plakáty Deep Girls. Když jsme se dostali dovnitř, na pódiu už byly připravené nástroje, mikrofony a spousta světél. Tuhle kapelu miluju i proto, že tam hrají samé holky. Křičíme a vytleskáváme kapelu. Konečně přichází! Už první tóny jsou tak skvělé! Skáču, tleskám, zpívám si s nimi jejich texty. Kdy jsem naposledy byla takhle volná? A Vojta je nejlepší kluk na světě.
11. Koncert skončil. Kouknu se na mobil. Osmnáct zmeškaných hovorů od táty. Tak to jsem mrtvá. Nemůžu jít domů! Přemýšlím, co budu dělat. Vtom jsem zahlédla tátu, jak se rozhlíží. Hned mě uviděl a rozčileně se na mě řtil. „Nelo!! Tohle už přestává všechno! Sháním tě všude! Do háje! Už s tebou končím! Žádný divadlo! Žádný kamarádíkování! Odeť jenom škola! A ty Vojto si mě taky zklamal!“ řve táta a táhne mě za ruku ven. Žádné divadlo? Jsem úplně mimo a je mi už všechno jedno. Bez divadla přece nemůžu být.
12. Ve škole to šlo z kopce. Ze samých jedniček, co mi ještě nedávno vycházely, jsem měla trojky. Nesměla jsem na žádné kroužky, nikam. Vojta říkal, že jsem se změnila a začal chodit s Natkou. A tátu to pořád nepřešlo. Brečela jsem každý den a nechtěla se mi ani žít.
13. Přijela máma. Nabídl mi, abych s ní jela do Amsterdamu, že bych mohla být modelka. Přemýšlela jsem nad tím. Vždycky jsem si říkala, že nebudu jako ona. Budu tady pro brášku a tátu. Ale co ted? Táta mně už určitě nemá rád. Třeba by to nebylo špatné na chvíli zmizet. Pryč. Daleko. Pojedu s mamkou.
14. Už jsem si dobalila věci. Máma čekala v autě. Já se jen chladným pozdravem rozloučila a sedla si do maminčina BMW. Když jsme odjížděli na letiště, hrozně jsem brečela. Pořád

jsem před sebou viděla bratrovy a tátovy smutné oči. A já se pořádně ani nerozloučila. Dnes byla přehlídka velkém sále. Mamka mě seznámila se všemi modelkami a modely. Dokonce jich pár bylo i z Čech. Anna, Marcela a Jirka. Dneska jsem se jen koukala. Zítra už budu chodit s ostatními. Docela se těším.

15.
Rychle nás všechny líčí, češou, rozdělují modely, ve kterých půjdeme. Je tady opravdu blázinec, přitom včera z pohledu diváka to vypadalo tak lehce. Přehlídka se daří. A už se jde defilé. Všichni tleskají. Moje máma je šťastná. Tohle jí celý život naplňuje. Potlesk lidí a úspěch.

16.
Skamarádila jsem se s Jirkou. Skvěle si rozumíme. Hodně mi toho vyprávěl. Je mu šestnáct a k modelingu ho přivedla jeho máma. Podporuje ho a je s ním na každé přehlídce, kde jen může být. Nikdy ale nepoznal svého tátu. Když to všechno vyprávěl, pořád jsem na tátu myslela.

o 5 let později

17.
Už jenom chvíli a uvidím se po pěti letech s tátou. Už to tady začínám poznávat. Tudy jsem kdysi jezdila na balet. Nevím, jestli mě táta chce vůbec vidět. Za celých pět let jsem se mu nedovolala, ani on nezavolaal a neodpovídal na dopisy. Kdybych s sebou neměla Jirku, asi bych to už vzdala. Už jsme u našeho domu. Myslím, že mi vyskočí srdce z těla. „Tak co, jdeme?“ Zeptal se Jirka. „Jo...“ Když jsem zazvonila, neotevřel mi táta, ale vysoká, mladá paní. Stáli jsme proti sobě udiveně. „Dobrý den, já hledám svého tátu.“ „Ty jsi Nela?“ Usmála se a pozvala nás dál.

17.
„Tvého tátu jsem poznala v divadle. Ve školním představení hrála moje dcera a jeho syn. Hodně mi o tobě vyprávěl... Říkal, že je z tebe úspěšná modelka v Holandsku. Byl rád, že se budeš mít dobře. Ale moc se mu stýskalo. Bylo mu líto, že byl na tebe moc přísný. Chtěl s tebou mluvit, ale tvoje matka zařídila, aby tě nemohl kontaktovat.“ Najednou bouchly dveře a chodbou byl slyšet smích. Přišel táta a bratr. Rozběhla jsem se k nim, objala je a rozbřečela se. Táta mně pevně držel a začal brečet taky. Dlouho jsme si povídali, já mu představila Jirku. Chtěli jsme se vzít a žít už napořád v Čechách. Máma zůstala v Holandsku. Kariéru měla vždy na prvním místě. Už před časem jsem zjistila, že jí rodina nikdy nezajímala. Pohádali jsme se. Nechtěla se smířit s tím, že čekám miminko. Chtěla, abych si ho nechala vzít a věnovala se dál modelingu. Nemohla jsem tomu uvěřit. Naštěstí Jirka stál při mně.

19.
Taťka byl neskutečně rád, že všechno tak dobře dopadlo. A hned mi sdělil skvělou novinu. Budu mít dalšího sourozence...! :-)

/Tak trochu jiné světy/

Charles Montinger, třicetiletý zaměstnanec banky, se jednoho sobotního rána v 9:06 podíval na své zápěstí zdobené zlatými hodinkami. Času měl ještě dost, ale starost mu dělalo něco jiného. Byla to barva jeho kůže. Začalo období opálení a on měl kůži stále bledou. „Musím si už koupit tu aktualizaci.“ řekl nahlas a vykročil dále po Hlavní ulici. Byla to jeho nejoblíbenější část města. Korunami vysázených stromů se nesl zpěv ptáků a zelené listí co chvíli zašustilo v mírném věnku. Množství lidí spěchajících do práce nijak nenarušovalo harmonii tohoto místa.

Charlesovi se po tváři rozlil úsměv. Žil opravdu v úžasné době. Tři dívky sedící v nedaleké kavárně ho v jeho myšlení jen utvrdily. Byly krásné radost pohledět. Dívka s růžovými brýlemi zrovna přepínala mezi účesy, střídaly se mikáda, ohony a copy nejrůznějších délek. Najednou kráska zřejmě zabloudila do špatné složky a na hlavě se jí vztyčil typický punckový účes ala “kohout”. Obě její kamarádky se daly do hlasitého smíchu.

Ještě se smály, když si jedna všimla Charlese a upozornila své kamarádky na jeho přítomnost. Všechny se otočily jeho směrem a v očích jim zasvítilo. Charles se usklíbl a jakoby nic si založil ruce v bok a zahleděl se kamsi do neurčita. „Jsi klasa, Charlesi.“ pochválil sám sebe. Přátelé si z jeho samomluvy často dělali legraci, ale pravdou bylo, že v tuto chvíli si pochvalu skutečně zasloužil. Oblek na míru, upravené světlé vlasy, kufřík z lesklé kůže, zlaté hodinky a opasek ze série, která byla ke stažení jen pro nejdůležitější zaměstnance banky.

Charles Montinger se rozhodl dívkám věnovat trochu své pozornosti a jeho černé brýle mu ochotně zobrazily jejich profily. Pročetl je jen zběžně.

Černovlásce se žlutými brýlemi bylo čerstvě osmnáct, měla ráda jízdu na koni.... čokoládovou zmrzlinu... knihy Edgara Allana Poea...

Dívka s vlasy obarvenými nazeleno a zlatými brýlemi byla studentka medicíny... členka studentské rockové kapely... AC/DC... a velké množství fotografií. Soukromí si rozhodně nehlídala.

A nakonec hnědovlasá expertka na účesy s růžovými brýlemi, jejímuž profilu dominoval nápis ZADANÁ, který se ve chvíli, kdy si všimla Charlesova pohledu, změnil na Nezadaná ;).

Všechny dívky Charlese zaujaly, a uložil si proto jejich kontakty. Nepochyboval, že ony udělaly to samé.

Bez dalšího zdržování zamířil k monumentu celé Hlavní ulice, k vysoké budově Národní banky, jejíž okna se leskla ve světle ranních paprsků. Jeho otec o ní mluvil jako o „Sídlu peněz.“ Tato mohutná budova zdobená antickými sloupy byla jedním z nejdůležitějších míst v zemi a Charles byl hrdý, že zde pracuje na nedávno uvolněné pozici viceprezidenta. Mohl by snad být svět krásnější?

„Mohlo by to snad být ještě horší?“ pronesl nahlas muž skrývající se v postranní uličce, kterému jeho přátelé kvůli neodmyslitelným motorkářským rukavicím přezdívali Motor-kář. Na Hlavní ulici byl naposledy před necelým rokem a nemohl uvěřit, jak moc se vše změnilo. Opřel se o zeď pokrytou odlupující se omítkou a opatrně se rozhlédl na obě strany. Ulice byla lemována kovovými válci pokrytými drobnými tečkami rzi. Sloužily jako podklad pro projekci stromů a na jejich vrcholech bylo v kruhu uspořádáno deset reproduktorů, které střídavě vysílaly ptačí zpěv či šum neexistujících listů. Zprava sem

na dvou kolech mířil Udržovatel. Motorkář rychle zmizel ve stínu postranní uličky. Udržovatel projel bez povšimnutí a na jeho zádovém panelu se zalesklo dobře známé logo.

Tyto stroje byly jen malou součástí mamutího projektu UTOPIA. Základem tohoto projektu se staly brýle, skrze něž uživatel vnímal okolní svět. Dokonale zkreslovaly realitu a přinášely lidem iluzi ideálního světa. Všichni uživatelé byli mladí, krásní, upravení, mohli být, kým jen chtěli, stačilo jen nastavit svůj profil. Ti, kteří měli na koupi tohoto zázraku dostatek financí (příslušníci vlády a nejbohatší lidé v zemi), se uzavřeli do svého dokonalého ráje a nechali zbytek občanů napospas anarchii a zmatku. Panovala chudoba a hlad. Uživatelé o tom však nic nevěděli. Udržovatelé byli naprogramováni tak, aby za každou cenu udrželi UTOPII v provozu, a tak připravovali jídlo, podávali léky, upravovali přichozí informace a bylo-li to nutné, i zabíjeli.

Motorkář znovu vystrčil hlavu z úkrytu. Jeho pohled padl na budovu Národní banky. „Sídlo peněz,“ jak říkával jeho otec, už vůbec nevypadalo tak honosně, jak si je pamatoval. Banka zažila v poslední době dva pokusy o vyloupení. Ve zdech stále zely díry po kulkách a při poslední návštěvě zlodějů zde dokonce došlo k explozi následované požárem, při němž zemřelo několik čelních představitelů banky. Nedaleko zborčeného antického sloupu stále ležela těla zlodějů tam, kde je zasáhly kulky Udržovatelů.

Lidé si ale dále užívali slunný den, přestože se obloha dusila vrstvou smogu. Zdravili své přátele, jejichž skutečnou tvář nikdy neviděli. A bezstarostně utráceli desetitisíce za neexistující oblečení a šperky.

Muž v motorkářských rukavicích zaslechl smích. Nalevo od něj seděly v kavárně tři ženy zhruba kolem šedesátky a nahlas se smály. Z bílých židlí, na nichž seděly, se odlupovala dávno zašlá barva.

„Tohle musí skončit!“ Pronesl pevným hlasem muž v úkrytu. Fakt, že nedokázal udržet myšlenky jen uvnitř hlavy, mu přátelé z hnutí odporu často vyčítali. Svobodě slova tato doba nebyla nakloněna.

Konečně se objevil ten, na kterého čekal. Málem jej nepoznal. Měl na sobě klasickou bílou vyhřívanou kombinézu usnadňující promítání virtuálního oblečení. Kombinéza byla pokryta nesčetnými skvrnami, ovšem to nebylo nic ve srovnání se stavem dlouhých špinavých vlasů a vousů. Muž nesl v ruce ošoupaný kufřík a na nose mu seděly ony prokleté brýle i s hadičkami pro čichové vjemy.

„Je čas zkazit ti den, bratříčku.“ zasyčel Motorkář se škodolibým úsměvem. Vyndal z kapsy lahvičku chloroformu a nanesl její obsah na kapesník.

Vincent Montinger, šestadvacetiletý vzbouřenec, se jednoho sobotního rána v 9:18 chystal svému bratroví ukázat úplně jiný svět...

Tomáš Benčík

/Tanec anděla s d'áblem/

„Prostě tam byli. A začali tančit...“

Jak jsme vznikli? Odkud pocházíme? Proč tu jsme? Na takové a podobné otázky hledají vědci odpovědi již mnohá staletí. Některé z nich vysvětlili, mnohem víc jich zůstává tajemstvím. Nechme ale teď vědce vědci a popusťme trochu uzdu naší fantazii...

Příběh, který vám budu vyprávět, možná není skutečný, ale to neznamená, že není pravdivý.

Co bylo na začátku? Tma? Světlo? Nic? Bůh?

A co když bylo na začátku jeviště?

Potemnělé divadlo. Pohodlné sedačky. Tma. Naprosto neslyšně se zvedá opona.

Na začátku, ještě předtím než vznikl svět takový, jaký známe dnes, ještě předtím než ho začali ovládat lidé, vše řídil Bůh a jeho pomocníci. Žili spolu v harmonii, a i když se všichni neměli úplně v lásce, vzájemně se respektovali, a tak tento systém velice dlouho fungoval. Až do jednoho dne, kdy se i přes vzájemné nesympatie Dábel zamiloval do Anděla. Nepatřili k sobě. Ona – krásný, nevinný, naivní, milující a láskyplný anděl – a on – prudký, živelný, krutý, energický a charismatický dábel. Byli naprostými opaky. Ostatní ho od ní dlouho odrazovali, ale neuspěli. Vlastně to nemohlo jinak. Svým způsobem spolu tvořili dokonalou symfonii...

Přišel jsem za ní. Otočila se a já viděl v jejích očích panický strach smíšený s úlekem. „Co tady dělá? Co ode mne chce?“ určitě si pomyslela. Byla krásná. Nenáviděla mě.

Přišel za mnou. Vyděsil mne. Co tady dělá? Co ode mě chce? Podobné myšlenky mi běžely hlavou. Je ošklivý, je zlý. Nenávidím ho! Ať jde pryč.

Miloval ji, nenáviděla ho. Proč? Nejspíš ani jeden neměl doopravdický důvod. Stáli tam naproti sobě, hleděli si do očí, ani jeden se nepohl.

Chci se jí dotknout. Strašně moc. Ale nemůžu.

Chci utéct. Strašně moc. Ale nemůžu. Ty oči, ty jeho oči...

Můžu.

...mne nepustí.

Chytil ji za ruku. „Smím prosit?“

Je to snad nekonečné. Ťik, ťak. Má tak hebkou dlaň. Ťik, ťak.

NE! Ale... Ty oči.

Ťik, ťak.

Ty...

Ťik!

...oči!

Ťak!

„Ano!“

Prostě tam byli. A začali tančit. Byla to neuvěřitelná podívaná! Všechno živé i neživé (dokonce i hvězdy na nebi) se zastavovalo, aby mohlo hledět na tento nadpozemský zázrak. Dábel s Andělem tančili dlouho, snad celé věky...

Každý tanec však jednou musí skončit. I ten jejich. Dábel vzal Anděla za ruku, uklonil se

a navždy odešel.

Jejich spojením vznikli lidé. Podivní hybridé, kteří uvízli mezi Andělovým rájem a Ďáblovým peklem. Podivní hybridé, kteří mají v sobě kus Anděla i Ďábla. Jsme podivní hybridé, kteří se musí rozhodnout, kdo z nich vyhraje. Jsme podivní hybridé, kteří uvízli v meziprostoru a neví, kam dál. Ale rozhodnutí je jen na nás. Máme na něj celý život...

Veronika Čechurová

/Almanach
Pilsen

/Nur der Stärkste überlebt/

Ja, vor ungefähr 300 Jahren hätten vielleicht alle Studenten gedacht, dass ich verrückt geworden sei, doch es ist wahr. Man schreibt das Jahr 2307 und ich freue mich nicht auf die Ferien.

Ich heiße Annie und in den Ferien werde ich 17. Meine Welt ist fast die gleiche wie jene vor 300 Jahren, und dennoch ist etwas anders. Die Überbevölkerung des Planeten wurde zu einem weltweiten Problem, und so entschlossen sich die Oberhäupter aller Staaten zu einem radikalen Schritt. Sie führten das sog. Gesetz des Stärkeren ein, wonach sich alle Kinder im Alter von 17 Jahren der sog. Ausbildung unterziehen müssen.

Jemand könnte denken, dass wir uns im Weitspringen oder Sprint üben, doch die Bezeichnung „Ausbildung“ ist nur eine Camouflage. Für die Dauer der Sommerferien sind die Kinder in Lagern eingesperrt, wo sie verschiedenen Bedingungen wie dem Wechsel von Kälte und Wärme, dem Impfen mit Bakterien und Ähnlichem ausgesetzt werden. Wer bis zum Ende der Ferien nicht erkrankt, hat sich das Recht verdient, auf diesem Planeten zu leben, die übrigen werden ohne Gnade getötet.

Ja, diese Ferien könnten meine letzten sein. Und sie beginnen bereits in 2 Tagen.

Ich rutsche hin und her und der Stuhl unter mir knarrt. Ich bin wirklich glücklich, morgen entlässt man uns nach Hause, ab morgen kann ich wieder ruhig atmen, ich habe es geschafft. Ich werde nicht mehr aufpassen, wenn man uns darlegt, was die Regierung alles für uns tut, ich drehe mich zu meinem Bruder Jack um. Oops, ich habe wohl vergessen zu erwähnen, dass ich einen Zwilling Bruder habe. Er ist irgendwie bleich. Aber das ist egal, die Hauptsache ist, dass wir immer noch am Leben sind. Für eine Weile denke ich darüber nach, wie mein Leben ohne Jack aussehen würde. Um Himmels willen, sofort verdränge ich den Gedanken aus dem Kopf, das wäre schrecklich, das würde ich nicht überleben. Ich blicke zur Tafel auf und bemerke, dass wir inzwischen eine andere Lehrerin haben. Schnell greife ich nach dem Heft und beginne, mir Notizen zu machen. Irgendwann, in der Mitte der Ausführung zur Geschichte höre ich ein Husten. Nein, und ich hatte gehofft, dass am letzten Tage niemand mehr stirbt. Das Husten war erneut und lauter zu hören. Und direkt hinter mir. Plötzlich fühle ich mich, als ob mir ein Felsen auf den Kopf gefallen wäre. Diese Stimme, die da hustete, ist mir nämlich bekannt. Ich weiß, dass er es ist, doch ich darf mich nicht umdrehen, ich darf nicht auf ihn aufmerksam machen. Zu spät. Die Lehrerin drückt die rote Taste an der Tafel und die Klasse betritt ein Mann von der Streife. Nein, bitte nicht. Der Mann tritt an meinen Bruder heran und durch ein Reißen stellt er ihn auf die Beine. Am Ellbogen zieht er ihn vor die Tafel. Ich weiß, dass ich schweigen sollte, doch es ist stärker als ich.

„Lasst ihn, lasst ihn los, bitte, bitte“, ich renne dem Mann hinterher, der meinen Bruder mit sich zieht. Er hält mich fest, damit ich ihm nicht entgleite, während ein anderer Jack an die Tafel stellt und eine Pistole herausholt.

„Es tut mir leid, doch du bist dem Leben in der Welt nicht angepasst“, deklamiert der Mann wie mindestens bereits tausendmal vorher und jagt Jack eine Kugel durch den Kopf.

„Möchtest du uns noch etwas sagen, Mädchen?“, fragt mich der Mann mit der Waffe. Ich antworte nicht, da ich in diesem Moment zusammenbreche. Ich fühle mich, als ob ich gemeinsam mit Jack gestorben wäre. Ich kann mir das Leben ohne ihn nicht vorstellen. Meinen starren Fingern entgleitet der Kugelschreiber, der mit einem Klirren auf den Fußboden fällt.

Es ist Ironie, denn ich habe das Gefühl, dass mir durch die Finger soeben absolut alles entglitten ist.

Lärmend öffnet sich das Gitter und ich verlasse gemeinsam mit den anderen Kindern nach zwei Monaten das Ausbildungslager. Vor dem Tor stehen in der Menge die Eltern und mir wird auf einmal schwer ums Herz. Eine der größten Ungeheuerlichkeiten der Ausbildung ist der Umstand, dass den Eltern nicht mitgeteilt wird, was im Gebäude geschieht. Ich blicke in die angespannten Gesichter der Eltern, die bei einigen von Verzweiflung geprägt sind, wenn sie feststellen, dass ihr Kind nicht unter den anderen Kindern weilt. Ich dränge mich durch die Menge, bis ich sie endlich sehe. Mutter steht abseits, sie möchte nie große Menschenansammlungen. Ich laufe ihr entgegen und wir umarmen uns.

Sie überwindet sich lange, doch ich weiß, dass sie fragen wird, sie muss fragen.

„Jack?“ flüstert sie leise und ich schüttele nur mit dem Kopf. Dann beginnen wir beide zu weinen. Uns bringt erst ein lautes und herzerreißendes Weinen zur Besinnung, das um uns herum zu hören ist. Alle die Glücklichen sind diesem Ort bereits lieber entflohen, es bleiben lediglich die unglücklichen und trauernden Eltern. Ich sehe Mutter an und unsere tränenbenetzten Blicke begegnen sich. Ich weiß, dass sie die gleichen Gedanken hat, wie ich, wie all die anderen, die um uns herumstehen. Wir alle fühlen im Herzen das Verlangen nach Rache, ohne uns dafür zu schämen. Denn wer so etwas Schreckliches wie die „Ausbildung“ ersonnen hat, der verdient keinen Platz auf diesem Planeten.

Der verdient den Tod.

Dorotka Doležalová

Ihre Stimme ließ mich erzittern.

Jedes Mal kehrt sie zurück, taucht aus den Tiefen der Finsternis, in die ich fiel, auf. Ja, genau so war es. Auf einmal verschlang alles eine nicht enden wollende Wolke aufgewirbelten Staubes und ich fiel und fiel in den Abgrund. Und dann die Stille. Eine Stille, welche die Haut aufraut. Eine dröhnende und wimmernde Stille. Und die Einsamkeit, stickig und beklemmend, die mir zuweilen die letzten Reste des Atems aus der Lunge presst. Ich erstickte. Ich ertrinke in einem tintenschwarzen Meer, in jenen Wellen, welche die Bilder, die Menschen, das Licht und die Hoffnung davontrugen.

Es gab Zeiten, in denen ich mir wünschte, tot zu sein. Lieber tot sein, als die langsam dahinfließenden Tage der Dunkelheit, voller Ungewissheit, voller Angst, zu erdulden. Alles, was ich gekannt hatte, war auf einmal weg. Die Luft vereiste und erstarrte. Die Wege verloren sich im Nebel. Die Menschen zogen fort. Die Welt veränderte sich. Plötzlich war meine Welt eine beängstigend dunkle Gewitterwolke, steriler Staub der Bettwäsche, das regelmäßige Ticken der Uhr und die Staubkörner auf dem Nachttisch. Bis eines Tages ihre Stimme herbeischwebte. Sie vermochte alle Hindernisse zu überwinden und riss mich aus der Apathie. Ich weiß nicht, woher sie wusste, dass ich verzweifelt Hilfe brauche. Ich weiß nicht, woher sie wusste, dass ich überhaupt existiere. Sie war eines Tages einfach da und rettete mich. Ich will glauben, dass es gutherziges Glück war, das sie herführte. Sie sammelte jene Glassplitter, in welche das Leben zerfallen war. Sie setzte erneut das farbige Mosaik früherer Tage zusammen. Sie lehrte mich zu sehen, wenn auch nur in meinem Geiste. Doch die Erde, die ich durch ihr Verdienst kennenlernte, war um ein Vielfaches schöner, und musste es sein, als jene, die ich mit meinen Augen sehen konnte.

Die Tür öffnet sich mit leichtem Quietschen. Sie kommt später als gewöhnlich. Ich fürchtete, dass sie überhaupt nicht kommt, und nun durchlief mich bei dem bekannten Geräusch eine Welle der Erleichterung.

„Entschuldige, in der Stadt war ein fürchterlicher Stau, schneller kam ich da nicht heraus“, die Stimme fiel am Ende des Satzes leicht ab, ansonsten war sie jedoch fest. Eine tiefe, brüchige Stimme, die fühlbar die Luft kräuselt. Anderen würde sie vielleicht zu rau bis schneidend erscheinen, mir beruhigt sie die Nerven. Ich bemerke, dass ich lächle.

„Alles in Ordnung? Wie geht es dir?“, fragt sie und die letzten Silben der Fragen hüpfen arglos durch den Raum.

Ich weiß nicht, ob ich antworten will. Ich will sie nicht beängstigen. Ich will nicht mehr Schmerz zufügen, als notwendig sein wird. Mir ist klar, dass der Zeitpunkt kommen wird, zu welchem der Schmerz unausweichlich sein wird. Diesen Augenblick will ich jedoch nicht verderben.

„Mir geht es sehr gut, so gut, wie schon lange nicht“, lüge ich.

Eine Weile ist es still. Ich fühle, wie sie mich betrachtet und entscheidet, ob sie mir glauben soll. Ich lächle noch mehr. „Öffnest du bitte das Fenster?“, frage ich, um die Aufmerksamkeit von mir abzuwenden.

„Draußen ist es aber schrecklich schwül, erwarte keine frische Brise, seit Tagen ist kein Tropfen gefallen.“

„Ich weiß, das stört mich nicht, ich will die Welt hören“, sage ich und lächle, wie es nur geht. Ich hätte das Fenster selbstverständlich den ganzen Tag offen haben können, nach Belieben. Doch ich warte hiermit immer auf sie. Dies ist Bestandteil eines Rituals. Es eröffnet mir einen neuen Horizont, neue Geräusche.

„Wie ist der Himmel?“, stelle ich die übliche Frage. Unser Zauber.

„Ein endloser, azurblauer Teppich, auf welchem jemand versehentlich Milch vergossen. Sie ist zu Flecken zerlaufen.“

Ich atme tief durch und bemühe mich, jede Sekunde in mir aufzunehmen. Jede Sekunde ihrer Gegenwart. Augenblicke, in denen ich nicht in den Finsternissen tanzen muss.

Die Luft ist schwer, sie wälzt sich in Bauschen am Boden. Die letzten Tage des Sommers sind heiß und schwül. Aus dem Garten ist der süßliche Duft von Holz und vertrocknetem Gras zu spüren.

„So. Was hast du heute den ganzen Tag gemacht?“, fragt Eva und rückt den Stuhl näher an mein Bett. Der Fußbodenbelag gibt ein typisches Geräusch von sich. Ich könnte schwören, dass nach Monaten ihrer Besuche auf dem Boden schwarze Schlieren zu sehen sind.

„Eigentlich nichts Besonderes. Ich habe Elgar gehört, die Schwester brachte mir eine neue Aufnahme, wirklich schön. Schön. Doch erzähle, ich höre dir gern zu.“

Und aus ihrem Munde strömen die Worte wie Wasserfälle. Sie gurgeln und schäumen, steigen auf und in Kaskaden sinken sie in unerwartete Tiefen. Sie durchdringen den Gesang der Singdrosseln hinter den Fenstern. Gelegentlich ertappe ich mich dabei, dass ich gar nicht wahrnehme, was sie sagt, ich lausche lediglich den lieblichen und rätselhaften Tönen. Es ist seltsam, wie wertvoll die menschliche Stimme sein kann. Es ist das Einzige, was mir geblieben ist. Ein Faden, der mich mit der Vergangenheit verbindet.

Ich weiß nicht, wie lange ich nur so daliege und ihren Geschichten lausche. Ich spüre, wie der Tag zur Neige geht. Die Luft hat sich ein wenig abgekühlt, die Außenwelt wird stiller. Meinen Körper überläuft ein kalter Schauer. Ich habe Angst vor jenem Augenblick, in welchem Eva mich verlassen muss.

„Nein, danke. Mein Besuch ist schon fort?“

„Heute hatten Sie aber keinen Besuch, Frau Hradecká.“

„Nein, da irren Sie sich, Eva hat mich besucht. Sie haben sich wohl verfehlt. Wissen Sie, wir haben uns leicht überworfen, offensichtlich ist sie schon gegangen. Sie kommt morgen wieder.“

„Nein, heute war niemand hier, es tut mir leid, Frau Hradecká. Ich bedauere. Ich lasse noch einmal den Elgar laufen, ja? Damit Ihnen nicht traurig zumute ist.“

„Sie kommt morgen wieder.“

Tick tack, tick tack.

Niemand ist hier.

Morgen kommt niemand.

Eliška Hankovcová

/Sinn des Seins/

„Was mache ich hier? Was habe ich wem getan?“ Die Stimme schallte durch die Dunkelheit. Es war hoffnungslos still. Niemand machte sich die Mühe, auf die beinahe rhetorische Frage zu antworten. Gestern Abend war er noch normal schlafen gegangen. Anstatt jedoch in der Frühe aufzuwachen, hinein in einen tranigen Morgen, der einen Tag voller Pflichten bescherte, fand er sich an diesem Ort wieder, wo es außer der undurchdringlichen Finsternis rein nichts gab. Schade, dass ich nicht Gedanken lesen kann, dachte er sich. Dann würde ich erfahren, was man über mich denkt.

Dieser Wunsch hätte ihm jedoch höchstens einen noch größeren Schmerz zugefügt. Und einen quälenderen Schmerz als die Einsamkeit und Ohnmacht kann man sich kaum vorstellen. In jener Gesellschaft, in welcher er arbeitete, geschah nämlich überhaupt nichts Ungewöhnliches. Die Stechuhr ließ nach halb neun keinen Beschäftigten mehr ins Gebäude und sendete den Bericht zum Anwesenheitsstand an den Computer, der die Mitarbeitervidenz verwaltete. Fehlermeldung 245 – Mitarbeiter Nummer 761 abwesend. Mehr gab es nicht. Lediglich die dumme Siebenhunderteinundsechzig. Der Computer sendete eine SMS an das Telefon des Ersatzmitarbeiters. Niemand interessierte sich, warum die Siebenhunderteinundsechzig nicht erschienen war. Sie war einfach nicht da und fertig. Der Reservemitarbeiter übernahm ihre Arbeit und weiter wurde bis ins Detail, ins letzte mikroskopisch winzige Detail, der Arbeitsplan erfüllt. Würde ein Miniaturteilchen fehlen, hätte jemand ein ziemlich großes Problem, doch jetzt fehlte ein nicht völlig winziger, ein ganzer Mensch. Der Plan war allerdings erfüllt, also wer sollte sich dafür interessieren. Warum auch?

„He, erfahre ich endlich, weshalb ich hier bin? Soll ich hier bis ans Lebensende ausharren, meinestwegen tue ich das (mir bliebe sowieso nichts Anderes übrig), jedoch wäre ich ziemlich dankbar, wenn mir eine Nachricht zu Ohren käme, weshalb mich wer hier gefangen hält!“ Sein Rufen wurde – erwartungsgemäß – ignoriert. Wenn Ihnen niemand antwortet, können Sie über ihr Gegenüber nichts in Erfahrung bringen, weshalb es eine etwas schwierigere Aufgabe ist, ihm jene Information zu entlocken, die Sie brauchen. Daheim fahndete auch niemand nach ihm. Er war einer jener Menschen, die den Eindruck erweckten, als seien sie aus der Fertigungslinie gekommen. Er wohnte in einem klassischen Haus mit moderner – jedoch steriler – Ausstattung, ging zur durchschnittlich bezahlten, langweiligen Arbeit und war wie aus dem Lehrbuch ein Beispiel eines Menschen, der bemüht ist, um sich herum eine Aura der Würde zu züchten, auch wenn sie überhaupt nicht zu ihm passt. Ein Mensch mit einer solchen Gesinnung hat verständlicherweise keine Freunde, und wenn, dann ist es nur eine Freundschaft oberflächlichen Typs „Heute werden wir den ganzen Tag gemeinsam arbeiten? Super, ich bin Franta, können wir uns duzen?“, bei welcher man von Erfolg sprechen kann, wenn sie bis zum Ende der Schicht anhält.

Schwer zu sagen, was das war. Ein Mensch? Nein, für Menschen war es zu intelligent und ungestüm. Gott? Nein, wenn es Gott wäre, hätte es sich längst von den Menschen

abgewendet, da sie sowieso ein verlorener Fall sind. Es war etwas dazwischen. Eine Art Intelligenz, höher als sie den Menschen bislang bekannt ist. Es machte ihm Spaß, mit den Menschen zu spielen. Es war kein

Sadist. Es tat es auch nicht aus Gefallen daran, wie die Menschen leiden. Es war einfach davon fasziniert, wie beschränkt die Menschen sind. Es versuchte, die Logik ihres Überlegens zu begreifen, was zu Beginn eine komplizierte Angelegenheit zu sein schien, sich nach weiterem Prüfen als unmöglich erwies. Dieser Mensch war jedoch irgendwie interessant. Er verhielt sich nicht wie die anderen. Er brach nicht in Panik aus, wenn er sich plötzlich in einem Raum befand, in dem es nichts außer ihm und der Dunkelheit gab. Vielleicht wurde ihm bewusst, dass die Welt von ihm nicht abhängig ist. Es vermochte die Gedanken seiner Gefangenen zu lesen. Stets war es nur ein melancholisches (in Einzelfällen zum Teil auch cholerisches) Bemitleiden ihrer selbst, sie ließen sich in die Hoffnungslosigkeit sperren. Er aber nicht. Er wusste, dass er ein Glied aus der Gemeinschaft der sieben und einer viertel Milliarde gleichsam unbedeutenden Glieder war, und dass gerade die Frage, ob er leben oder sterben wird, nicht zu den globalen Problemen der Menschheit gehört.

Er hatte nicht einmal eine Beziehung. Wem würde auch ein kleiner stereotyper, voll vorhersehbarer Angestellter ohne jedwede Interessen gefallen. Und dennoch gab es in seinem Leben einen wichtigen Punkt - er hatte einen Hund. Es war ein gewöhnlicher, streunender Mischling, dem er einmal versehentlich die Pfote in der Tür eingeklemmt hatte. Ihm war nichts passiert, doch blieb er bei seinem neuen Herrchen. Dieser Hund gehörte nicht zu jenen Tieren, die sich zu Hause herumwälzen und jeden Ankommenden begrüßen. Er hatte sein Leben und zum Herrchen ging er nur auf Besuch - ja, so würde er es wohl nennen. Dennoch - oder deshalb? - entstand zwischen ihnen eine wichtige Beziehung, sodass der Hund Kevin für das Leben seines Herrchens sehr wichtig wurde.

Nach dreitägiger Abwesenheit ohne Nennung des Grundes begann sich endlich jemand dafür zu interessieren, was los ist. Nicht, dass hierin irgendein persönliches Interesse bestanden hätte, die Telefonnummer der Siebenhunderteinundsechzig wählte der Leiter der Personalabteilung mit der Laune eines Nashorns nach einwöchigem Herumliegen ohne Bewegung in einem zoologischen Garten. Mehr Chancen erhielt er nicht. Noch am Nachmittag desselben Tages wurde in das Lesegerät die Information eingegeben, dass die Karte des Beschäftigten 761 ungültig und das Betreten des Gebäudes verboten sei. Der Computer generierte ein Schreiben bezüglich der Entlassung aus diesem und jenem Grunde, an das Arbeitsamt sendete er die einschlägigen Dokumente und mit diesem Zeitpunkt existierte die Siebenhunderteinundsechzig nicht mehr.

Als er nach dem siebenten (oder achten?) - darauf kam es jedenfalls nicht an - Versuch feststellte, dass er auf seine Fragen offensichtlich keine Antworten erhalten wird, hörte er auf, seine Stimmbänder zu beanspruchen und schaltete die Wahrnehmung ab, was inmitten der Schwärze ohne jedwede Impulse zum Nachdenken nicht schwer war. Am Morgen wachte er auf und aufgrund einer plötzlichen Gemütsbewegung leerte er den

Briefkas-ten. Seine Überraschung, hier die Kündigung ohne offensichtlichen Grund zu finden, war unermesslich groß. Als er jedoch feststellte, dass auf dem Brief das Datum 22. November war, obwohl er wusste, dass gestern (sofern es in dieser Situation überhaupt anwendbar ist) der dreizehnte war, verwandelte sich seine Überraschung fließend in Erstaunen, wie es wohl kaum jemand je erlebt. Dann erinnerte er sich an den seltsamen Traum. Dunkelheit, die seltsame Stimme. Vielleicht war es kein Traum. Er vermochte sich nie an Träume zu erinnern. Und diese Stimme hatte insgesamt vernünftige Dinge gesagt. Er ging auf die Straße. Für eine Weile verfolgte er, was dort geschieht, und war zunehmend verstimmt. Dieses Stereotyp war ihm ein Graus. Er rief Kevin. Irgendwo zu Hause kramte er einen Rucksack hervor, zog sich warm an und begab sich mit dem Hund in den Wald. Wohl nach einer Woche, in der sie, wann immer, wanderten, schliefen und aßen, das Gefühl genießend, dass ihnen niemand etwas vorschreiben kann, gelangten sie an eine Lichtung, wo ein paar Leute mit gleichen Ansichten lebten.

Einen Monat nach ihrem Fortgehen brach in der Stadt die Revolution aus. Die Macht ergriffen Leute, die sich als erste der Stärke des Stereotyps, seiner Beherrschbarkeit und des grenzenlosen Gehorsams aller von ihm besessenen Menschen bewusst waren. Die ganze Stadt wurde zu freiwilligen Sklaven.

Nein, die Menschen sind unverbesserlich, sagte die Stimme in der Dunkelheit. Nur wenige hatten eine Chance, und die habe ich ihnen gezeigt. Mehr vermag ich nicht. Jetzt müssen sie sich selbst helfen. Sofern sie es überhaupt je wollen.

Otto Rusina

/Großmutter's Geheimnis/

17. 12. 2015, Regensburg

Ich sah in die azurblauen Augen meiner Großmutter und hielt sie an der kalten, verschwitzten Hand.

„Vergiss... nie, dass ich dich... liebe“, sagte sie ausatmend mit belegter, zittriger Stimme. „Ich werde immer bei dir sein, was auch geschieht. Denk... daran.“

Ich nickte rasch und streichelte sie sanft über die runzelige Hand. Dabei biss ich die Zähne fest zusammen, da ich fürchtete, dass sich mein Gesicht jeden Augenblick vor Schmerz verzerrt...

Ich senkte den Kopf zu Boden. Ich wusste es. Wusste. Meine Großmutter ahnte, dass sie bald sterben wird. Sie war krank und der Tod wird sie binnen kurzer Zeit mit seinen mächtigen Klauen mit sich reißen... Ich blinzelte schnell, um die Tränen der völligen Machtlosigkeit zu vertreiben.

Ich war daran gewöhnt, dass Probleme ihre Lösungen haben. Dies lässt sich jedoch nicht lösen.

Der Tod eines geliebten Menschen, der Abschied von ihm... Keine Hoffnung, kein inniges Bemühen, nicht... nichts holt ihn zurück.

Aus den bedrückenden Gedanken riss mich Großmutter's schwache Stimme: „Schau hierher...“

Also tat ich es. Das Haar der alten Frau, die fünfundneunzig war, hatte eine Farbe wie frisch gefallener Schnee mit mehreren grauen, dunkleren Spuren. Ihre Haut schien dünn wie bald zerreißendes Papier zu sein... Sie lag auf dem Bett, in welchem sie sich völlig verlor...

„Nichts ist so, wie es sein sollte, Emma“, ertönte plötzlich ihre heisere Stimme. „Ein Mensch kann den an-deren nie ganz, vollständig kennenlernen. Einige Menschen scheinen auf den ersten Blick... völlig anders zu sein, als sie in Wirklichkeit sind. Aber nie... werden wir über sie alles wissen, selbst dann nicht, wenn wir es wollten. Das ist furchtbar.“ Meiner geliebten Großmutter fiel das Sprechen schwer und ich hörte ihr aufmerksam zu. „Und jeder von uns trägt Dinge... Dinge mit sich, wo wir froh sind, dass sie die anderen nicht wissen.“ Sie atmete tief durch und blickte mich starr an. „Mein geheimer Ort, mein geheimes Versteck... meine Achillesferse, Alpträume, die dich in der Nacht ereilen... Dieser Traum, der die Farbe der Finsternis trägt – nie war es gänzlich...“

Fassungslos stierte ich sie an. Alles erschien mir wie eine Szene aus dem Film. Was hatte sie wohl mit ihren Worten gemeint? Warum gab sie mir geheimnisvolle Rätsel auf? Plötzlich seufzte sie still auf und griff sich an die Brust. Biss sich auf die Lippe.

„Oma, ist dir... dir schlecht?“, fragte ich erschrocken.

Sie nickte nur mit dem Kopf, im Gesicht der Ausdruck des Schmerzes.

„Hilfe, so kommt doch, wo seid ihr!!“, schrie ich das ganze Haus an, sprang auf und rannte rasch zu den Eltern.

27. 12. 2015, Regensburg

Luise Weber starb am Abend des 25. Dezembers im Krankenhaus.

Ich ging durch unser Familienhaus, das eher am Rande der Stadt Regensburg lag. Die dunkelte bereits und die Eltern waren gerade etwas einkaufen. Traurig blickte ich mich im Zimmer um. Großmutter väterlicher-seits hatte seit jeher mit uns gewohnt. Ich verspürte einen Herzstich, denn ich erinnerte mich an die Augenblicke, als sie noch lebte... Ich dachte immer noch über Luises Worte nach. Die letzten, die sie mir sagte. Womöglich wollte sie, dass nur ich sie höre. Aber warum? Ich musste ihrem geheimnisvollen Rätsel auf den Grund gehen!

Daher lenkte ich meine Schritte quer durch das Haus in ihr Zimmer. Und wieder hatte ich Herzstiche, gleich als ich es betrat... Mein Blick blieb am großen Bett in der Mitte des Raumes haften. Hierher drangen die letzten funkelnden Sonnenstrahlen vor und fielen auf den hölzernen Schreibtisch. Großmutter strickte gern, auf dem Tisch wälzte sich ein buntfarbiges Wollknäuel.

Ich trat auf den weichen, grünen Teppich und setzte mich hin. Luise hatte von einem geheimen Versteck gesprochen... Und wo anders sollte ich mit der Suche beginnen, als an jenem Ort, an welchem sie einen großen Teil ihres Lebens verbracht hatte?

Ich warf zunächst einen Blick unter das Bett, dann erkundete ich den ganzen Tisch. Ich fand nichts Besonderes – lediglich Dinge, die ich erwartet hatte. Was konnte meine Großmutter wohl versteckt haben?

Nach ihrem Tode hatte mich dieser Gedanke wiederholt befallen. Wenn ich darüber nachdenke, war Luise alles in allem immer geheimnisvoll gewesen. Nicht in ihren Gefühlen, Launen oder so ähnlich – vor uns verbarg sie nicht einmal die negativen. Immer, wenn sie etwas ärgerte, vertraute sie sich uns an, indem sie schlechte Dinge nicht für sich behielt. Sie war in ihrer Vergangenheit geheimnisumwittert.

Ich wusste über sie nur einige Dinge – sie hatte keine Geschwister, die Eltern der noch kleinen Luise kamen bei einem Unfall ums Leben, nach Regensburg war sie von Berlin umgezogen. Wenn die Rede auf ihre Kindheit kam, bemühte sie sich unauffällig, das Gesprächsthema zu ändern. Lange Zeit bemerkte ich nicht, dass dies Absicht war. Wenn wir sie zu viel ausfragten, schnitt sie uns das Wort ab, weil sie über dieses Thema nicht sprechen wollte.

Gelegentlich unterhielt ich mich mit Vater über ihr seltsames Verhalten. Er behauptete, dass Mutter's Vergangenheit auch für ihn nebelhaft sei.

Doch über Großmutter's Geheimniskrämerei diskutierten wir als Familie nie besonders intensiv. Sie ver-mochte sich aus unserer Ausfragerei stets sehr gewandt herauszuschleichen.

Mich überkam ein leichtes Frösteln. Ich fürchtete mich davor, was ich noch erfahren könnte. Jedoch muss-te ich in der Suche fortfahren – meine Omi hatte dies offensichtlich von mir gewollt...

Schließlich ging ich zu mehreren Zimmerpflanzen in der Ecke des Zimmers über. Meine Großmutter hatte immer gern Pflanzen gezüchtet. Ich warf einen Blick hinter die erste, dann hinter die zweite und schob ihre Blätter beiseite. Den größten Blumentopf, der ganz hinten stand, musste ich beiseite rücken, um bis nach hinten schauen zu können. Ich hielt inne. Und begann heftig zu atmen.

Ich bemerkte ein eigenartiges Gebilde im Fußboden, das sich gewöhnlich genau unter der dritten Pflanze befunden hatte...

Von weitem sah es aus, als ob in den Fußboden ein Quadrat geschnitten worden sei.

Als ich mich jedoch dem Ort näherte, stellte ich fest, dass sich ein Teil des Fußbodens offensichtlich vom Rest gelöst hatte!

Ich streckte die Hand aus, ob er sich entfernen ließe. Mehrere Finger steckte ich absichtlich in die schmale Öffnung zwischen dem Quadrat und dem normalen Holz. Auch das Loch war womöglich gewollt angefertigt worden!

Das Quadrat legte ich zur Seite... Mir stockte der Atem.

In der ausgehöhlten Öffnung lag ein altes Buch mit vergilbten Blättern. Ich zog es geschwind heraus und las die Überschrift: Charlotte Cohn, 1938.

Dieses Tagebuch wird mich gewiss verändern. Es wird alles verändern, was ich je sah. Alles, woran ich je glaubte.

Das war mir von vornherein klar.

7. 10. 1938

Liebes Tagebüchlein,

heute, anno 1938, beginne ich Dich zu schreiben, ich, Charlotte Cohn, wohnhaft in Berlin. Ich bin achtzehn Jahre alt und ich bin Jüdin aus der Judas-Generation. Ich lebe ohne Eltern, da mich die geehrte Frau Mutter und der Herr Vater vor einem halben Jahr verließen. Ich denke immer noch an dieses unglückliche Ereignis zurück.

Mehrere Male hintereinander blinzelte ich mit den Augen. Solch ein altes, wertvolles Tagebuch – und es war die ganze Zeit Großmutters Geheimnis! Charlotte wurde ebenso wie meine Luise bald um die Eltern gebracht und – Ich konnte die Spannung nicht mehr ertragen, ich musste weiterlesen!! Für das Grübeln war später Zeit genug...

Am 28. 5. abends erfuhr ich, dass sie gestorben waren... Sie waren zu einem Spaziergang in die Stadt ge-gangen, wo kleine Kinder sie bemerkten. Diese begannen zu schreien: „Vorsicht, Juden!“. Die Eltern über-querten die Straße, im Bemühen, weiter zu gelangen, doch dann ereignete sich jener traurige Vorfall. Durch die Stadt fuhr gerade ein Fuhrwerk. Die Pferde erschrecken sehr, als sie das Geschrei der arischen Kinder vernahmen. Einige von ihnen liefen ihnen vor die Beine, als sie Vater und Mutter verfolgten. Die Tiere waren aufgescheucht. Sie begannen auszuscheren, sich aufzubäumen... Das Fuhrwerk stürzte um, geradewegs auf meine geliebten Eltern, und begrub sie unter sich...

Seit jener Zeit muss ich allein leben. In die Schule gehe ich nicht mehr, da sich die Lehrer zu den Ansichten von Adolf Hitler und zu seinem Werk Mein Kampf bekennen. Aus den Büchern lernen wir obendrein, wie schlecht die Juden sind (und somit auch ich). Einige Mitschüler – auch jene, denen ich in früheren Zeiten glaubte – haben sich gegen mich gewandt. Der Druck war unerträglich, daher ließ ich, wie viele andere Juden auch, die Schule liegen. Stattdessen helfe ich einem jüdischen Kaufmann – das ist meine Arbeit. Ganz gewiss begreife ich die Ungerechtigkeit gegenüber den Juden nicht – denn wir tragen keinerlei Schuld! Noch schlimmer ist jedoch, dass die anderen diese Unsinnigkeiten glauben...

Dagegen kann ich leider nichts tun.

Jetzt erwartet mich allerdings Arbeit, also einstweilen Tschüs.

Ganz begierig blätterte ich schnell einer Seite weiter. Ich musste allerdings vorsichtig sein, das Papier schien allzu mürbe zu sein... Doch sehr bewunderte ich die Handschrift der Schreiberin – so ansehnlich und dabei elegant!

1. 11. 1938

Liebes Tagebuch zum Zweiten,

mir scheint, dass sich die ganze Situation mit den Juden ständig verschlechtert. Ich habe Angst vor der Zu-kunft und weiß, dass wird, Jakobs Nachfahren, zueinanderhalten müssen. Es bleibt uns nichts anderes übrig, als zu unserem Herrn zu beten, die Zehn Gebote, alle Gesetze, streng einzuhalten und zu hoffen, dass Er unser Bitten und unser flehentliches Weinen erhört... Ich wünsche mir sehr, dass er uns rettet.

Zum Glück habe ich meine treue Freundin Luise bei mir. Sie ist nicht Jüdin, doch unterlag sie nicht dem Druck der Umgebung wie einige andere. Wir kennen uns von der Schule, wo wir bereits seit der ersten Klasse die besten Freundinnen sind. Luise wohnt mehr in Richtung Stadtzentrum und ist auch allein. Wir sind uns ziemlich ähnlich – beide haben wir azurblaue Augen und hellbraunes Haar. Ich weiß, dass dieses Äußere für eine Jüdin nicht allzu typisch ist...

Wir ähneln uns auch darin, dass ihr, diesem armen Geschöpf, als Fünfzehnjähriger die Eltern starben. An der unheilvollen Tuberkulose, von der Luise wie durch ein Wunder verschont blieb! Damals half ich meiner besten Freundin sehr und sie hilft jetzt mir. Fast ganze drei Jahre musste sie in einem Internat verbringen. Doch sobald sie die Möglichkeit erhielt, da herauszukommen, nahm sie sie wahr.

Sie ist mir eine große Unterstützung.

Deine traurige Charlotte

Mir drehte sich der Kopf, als mir klar wurde, dass die ganze Geschichte Großmutters in Wirklichkeit...

13. 11. 1939

Tagebüchlein, Hilfe.

Es ist etwas passiert... etwas Unerwartetes, Entsetzliches! Meine Tränen benetzen die Seiten wie kristallkla-re Tropfen Wassers, wenn sie den Meeresspiegel berühren... Weinen ist eine unnütze Arznei. Es vermag nicht, die Zeit zurückzudrehen.

Ich vermag es nicht...

Die bereits leicht verblichene Tinte auf einem Teil der Seite verschwommen, wahrscheinlich durch die Trä-nen. Mit Ergriffenheit übersprang ich einige Zeilen und las weiter:

Es geschah irgendwie so...

Am 9. 11. war ich mit Luise zu einem Spaziergang durch Berlin. Wir hatten uns vor unserem Haus verabre-det und...

Und so vertiefte ich mich in eine Begebenheit – in eine Begebenheit, die sich vor meinen Augen sehr le-bendig abspielte, als ob sie mir passiert wäre.

* * *

Das ungefähr achtzehnjährige Mädchen öffnete die schwere Tür des Hauses. Sie trug eine Bluse mit einem auffällig aufgenähten Judenstern und einen längeren Rock dunklerer Farbe.

„Grüß dich, Luise!“, grüßte das Mädchen fröhlich ihre Freundin.

„Ich freue mich, dich wieder zu sehen!“, antwortet Luise.

„Also, wie ist es dir ergangen?“, interessierte sich Luise energisch.

Charlotte staunte mit leicht geöffnetem Mund. Sie entschied sich, die Wahrheit zu sagen.

„Na... es geht... Es könnte jedoch schlimmer sein“, versuchte sie still, die Situation zu retten. Für eine Weile richtete sie den Blick auf ihre Schuhe. Immer noch nagte an ihr die Sehnsucht nach den Eltern und auch die Sorgen wegen ihrer jüdischen Abstammung... Die Freunde legte ihr beschwichtigend die Hand auf die Schulter. „Du wirst sehen, alles wird besser. Und... wenn du irgendetwas brauchst, dann sag es.“ Verschwörerisch zwinkerte sie mit ihren blauen Augen, die lediglich eine Spur heller waren als die von Charlotte.

„Wohin gehen wir zusammen?“, fragte die Jüdin beiläufig, während sie die Haustür verschloss.

„Ich weiß nicht, wähle du aus.“

„Wir können den Weg rechts vorbei am Metropoltheater nehmen und gehen dann in den Park – wenn du willst.“

„Selbstverständlich will ich! Gibt es etwas Neues bei dir zu Hause? Was macht die Arbeit?“

Die Mädchen schlenderten gemächlich durch die schmalen Straßen Berlins und kamen dem Zentrum der Stadt immer näher.

Charlotte unterhielt sich gerade mit Luise, als ihr das Metropoltheater ins Auge fiel. Es lag in der Straße gegenüber.

„Wonach schaust du?“ riss die Deutsche die Jüdin aus ihren Gedanken. „Auf das Theater“, wurde ihr klar, als sie die Blickrichtung der Freundin verfolgte. „Gerade vor zwei Wochen war ich hier zur Premiere der Operette von Ludwig Schmidseider. Die hat mir sehr gefallen! Die Melodie der Nacht war wirklich großartig – und du weißt, dass mich im Theater nicht so schnell etwas begeistert.“ Ihre Augen sprühten Funken, als sie lachte. „Es ist nur schade, dass du nicht ins Theater darfst...“, seufzte sie.

„Hm“, sagte die Jüdin etwas traurig. Sehnsüchtig betrachtete sie noch einmal das Theater, als ihr eine Idee kam. Sie wäre gern ins Theater gegangen, konnte sich gar nicht mehr erinnern, wann genau sie das letzte Mal dort war... Die ganze Angelegenheit mit den Juden hing ihr zum Hals heraus... was alles konnte noch passieren?

„Sag mal, würdest du für mich etwas tun?“, fragte Charlotte, die rechte Augenbraue hebend. „Doch du müsstest damit einverstanden sein“, fügte sie warnend hinzu.

Charlotte lachte leise. „Mir ist eingefallen, dass ich ja eigentlich nicht ins Theater kann“, lachte sie, als sie Luises Mine sah. „Nein, ich weiß natürlich, weshalb du so überrascht bist.“

„Also heraus damit!“, bat Luise flehentlich.

„Damit ich ins Theater gehen kann, muss ich einen arischen Personalausweis haben. Den hast selbstverständlich du. Ich würde mich einfach freuen, wenn wir die Handtaschen austauschen könnten. Oder wenigstens die Ausweise. An einem Tag, an welchem die Melodie der Nacht gespielt wird. Dann geben wir uns die Sachen so schnell wie möglich zurück“, erläuterte sie.

„Also gut“, willigte Luise ein. „Sieh mal, ich gehe zum Theater, um in Erfahrung zu bringen, wann sie das nächste Mal aufgeführt wird. Du bleib hier.“

Luise stellte fest, dass die Vorstellung in einer knappen Stunde beginnt! Sie wechselte mit Charlotte rasch die Handtasche, indem sie lediglich ihr eigenes Geld behielten. Beide vereinbarten, dass die Jüdin am nächsten Morgen in das Haus ihrer Freundin kommt, welches sich unweit eines Berliner Platzes befand, um sich die Sachen zurückzugeben.

Die Jüdin hatte nicht viel Zeit. So schnell, wie es ging, lief sie nach Hause, um sich umzuziehen – in ein Abendkleid ohne Judenstern.

Charlotte hatte sich von der Freundin mit den Worten verabschiedet: „Vielen Dank und Tschüs. Das ist lieb von dir.“ Wenn sie nur gewusst hätte, wie sehr es ihr später leidtun würde, dass sie sich nicht länger verabschiedet hatten...

Luise antwortete lediglich: „Keine Ursache“ und lachte zum Gruß.

Sie erwachte in der Finsternis der Nacht. Oder es hatte sie wohl eher etwas geweckt. Sie erkannte, dass der Morgen bei Weitem noch nicht angebrochen war. Verwirrt versuchte sie, die Welt um sich herum schärfer ins Auge zu fassen...

Voller Entsetzen wurde sie sich bewusst, dass jemand in ihrer Wohnung das Licht eingeschaltet haben musste. Beinahe im gleichen Augenblick vernahm sie seltsame, nicht zusammenhängende Geräusche, die von draußen kamen...

Vor sich erblickte sie drei Männer in dunklen Uniformen mit einem Gürtel. Am linken Arm leuchtete das Zeichen des buddhistischen Kreuzes auf rotem Feld. Hitlers Leute! Sie stöhnte leise.

Und wartete wie versteinert, was weiter geschehen würde...

Der hellblonde Mann, der als erster ging, warf mit hasserfülltem Blick den Stuhl beiseite – um näher an das Mädchen herantreten zu können! „Na, hast du unsere Frage nicht gehört?“ Bevor sie überhaupt etwas sagen konnte, bemerkte sie die Handtasche. Sie lag auf einem Holztisch. Er nahm sie. Schnell kramte er in ihr herum, während ihn Charlotte schockiert, mit nach oben verdrehten Augen, verfolgte.

Rasch fand er das, wonach er gesucht hatte. Den Personalausweis. Er begutachtete ihn. „Sie ist keine Jüdin!“, schrie er seine Kumpane an und warf das staatliche Dokument auf den Boden.

„Gut, machen wir weiter. Viele Juden werden erst kennenlernen, was sie wirklich verdienen!“, bemerkte der zweite Mann drohend, mit von Bosheit durchwobener Stimme.

Die Nazis würdigten das Mädchen keines Blickes mehr. Sie drehten sich um und liefen zurück auf die Straße.

Als sie die Haustür öffneten, konnte sie alles hören. Das Klagen, die Schreie, das Kreischen... ihrer armen jüdischen Verwandten! Ein Frösteln bis ins Mark der Knochen erfasste sie. Die Männer machten sich nicht einmal die Mühe, sie zu schließen. Deutlich vernahm sie Geräusche des Zerstörens, berstenden Glases... Überall um sie herum... Überall... Der Klang des Verderbens selbst vermengte sich mit der Luft wie zu einer durch den Todesengel gesungene Melodie...

Und was schlimmer ist. Das Gefühl, das dem Etwas vorausgeht. Es ist wichtig, wenn es auch nur den Bruchteil einer Sekunde dauert. Die Menschen erleben diesen Augenblick häufig, bevor ihnen etwas Schreckliches, Schmerzhafte, Unerwartetes bewusst wird.

Luise.

Sie konnte kaum atmen. Sie vermochte sich nicht einmal zu bewegen. Schließlich erhob sie sich schwerfällig. Plötzlich atmete sie beschleunigt, was sie jedoch nicht allzu sehr wahrnahm...

Sie rannte. Oder versuchte es eher. Sie gelangte bis in die Straße. Geradewegs vor das Haus. Ihr schien, als ob sie die Welt mit einem anderen, als ihrem Blick betrachtete. Als

ob sie jemand anderer geworden wäre. Ein anderer als sie selbst. Lediglich eine zuschauende Marionette – außerstande, was auch immer zu unternehmen.

Die ganze Welt stürzte auf sie ein, stürzte... selbst der Himmel, dunkel wie die schwärzeste Nacht... auch der fiel hinab... Geradewegs auf sie. Sie schwankte. Überall um sich herum sah sie karminrotes Blut. Blutige Wände. Die rote Farbe auf der Straße...

Sie blickte in Richtung des Platzes, unfähig, das gefährliche Chaos um sich nicht wahrzunehmen. Dort ist Luise... Ach, Luise... Sie hat ihren Personalausweis... War es der Freundin gelungen, die bösen Kerle davon zu überzeugen, dass sie wirklich nicht Jüdin ist? Auf ihren Wangen spürte sie salzige Tropfen, die ihr aus den Augen kullerten...

Ich fuhr im Lesen fort.

...Alle Gebäude um Luises Haus waren verwüstet. Als ich näherkam, sah ich, dass auch das ihre in Mitleidenschaft gezogen worden war... Die Scherben der Fenster lagen am Boden zerstreut, die Tür hatten die Schergen Adolf Hitlers eingetreten. Ich lief nach innen auf den Flur, wo ich mich umblickte, jedoch nichts Besonderes sah, lediglich ein zerstörtes Bild auf dem Fußboden. Ich warf einen Blick in die Küche, auf die Toilette und schließlich in ihr Zimmer. Dort fand ich den auf den Boden geworfenen Personalausweis. Ich hob ihn mit zitternden Fingern auf.

Sie müssen sie irgendwohin gebracht haben. Sie haben sie nicht umgebracht. Ich glaube daran.

Gerührt las ich die weiteren Eintragungen. Ich erlebte gemeinsam mit Großmutter ihre geheimnisvolle Geschichte. Wie schmerzlich muss es für sie gewesen sein, als sie nach dem Ende des Krieges eines Tages in einem Zeitungsartikel die Namen jener Juden las, die im Konzentrationslager starben. Luise fand dort ihren wahren Namen, Charlotte Cohn.

...Manchmal sage ich mir, warum sie und nicht ich so enden musste? Welchen Sinn hat das? Alles ist nur mein Fehler. Es wäre besser, wenn meine Freundin Luise in Frieden leben könnte. Diese Gedanken werden mich wohl das ganze Leben verfolgen!

Ähnliche Gewissensbisse und Überlegungen über Luise fand ich im Tagebuch noch viele. Meine Großmutter wusste, dass sie, wenn sie überleben wollte, unter einer anderen Identität in einer anderen Stadt leben musste. Es war schmerzlich für sie, Luise so zu benutzen, jedoch hatte sie keine andere Wahl...

Und ich gedachte ihrer letzten Worte, die sie mir, ihrer Enkelin, gesagt hatte. Ja, viele Menschen sehen auf den ersten Blick nicht so aus, wie sie in Wirklichkeit sind. Ich habe meine Großmutter in Wirklichkeit nie richtig gekannt...

Karolína Kahounová

/Zerstritten/

Dass die Statuen auf der Karlsbrücke jeweils eine Nacht im Jahr zu Leben erwachen und sich ihre Träume erzählen, weiß wohl jeder. Jedoch ahnt kaum jemand, welche Nacht es ist, und warum dies gerade dann und nicht zu anderer Zeit geschieht. Stein wird stets am Heiligabend lebendig, die letzte Minute vor Mitternacht, eine Sekunde vor dem letzten Schlag der Glocke auf dem Turm des St.-Veits-Doms. Und warum gerade in jenem Augenblick? Das ist einfach. Weil diese magische Nacht die einzige Nacht im Jahr ist, in der alle zu Hause bei ihren Familien weilen, die Straßen wie leergefegt sind und die Statuen so ohne Unterbrechung ihre Träume aus dem zurückliegenden Jahr erzählen können.

Und Sie fragen, wann die Statuen wieder einschlafen? Nichts einfacher als das. Mit dem ersten Aufschrei eines kleinen Kindes, welches soeben aufgewacht ist und sich nun endlich auf all das Spielzeug stürzt, um seine Eltern zur besten Stunde des Christtages zu wecken, morgens um halb sechs. Das ist nämlich die Zeit, in der die Frühaufsteher unter den Einwohnern Prags darauf erpicht sind, die Schönheiten des Sonnenaufgangs über der Moldau zu bewundern und über die Karlsbrücke zu flanieren. Und in der Zwischenzeit ist an diesem denkwürdigen Ort kein Bein, andernorts würde man sagen: kein Schwanz, zu erblicken.

„Sie müssen, ... müssen mir glauben! Die haben mir das erzählt! Sie Skulpturen haben sich das erzählt! Das war so!“

Der Wachtmeister maß den Landstreicher Voříšek mit strengem Blick.

„Hauch mich mal an!“

„Aber Chef, glauben Sie mir doch. Die haben wirklich gesprochen! Bei allem, was mir heilig ist!“

„Voříšek, was redest du da für einen Unsinn? Seit wann können Statuen sprechen?“

Der Polizist lehnte sich in seinem Sessel zurück und verdrehte die Augen. Deswegen hatte man ihn von der schönen Fete bei Čížek abkommandiert!

„Die Statuen auf dieser Brücke. Die wachen auf! Die sprechen!“

„Ja?!“

Also meistens ist dort kein Bein. Jetzt war ein Bein da. Sogar in doppelter Ausfertigung. Und selbst wenn es weder ein hübsches noch ein starkes Bein war, um die Wahrheit zu sagen, war es ein ziemlich abstoßendes Bein, umwickelt mit irgendwas Schmutzigem, was einst eine Hose gewesen sein könnte, ein Bein war es. Und das gehörte dem Obdachlosen J. Voříšek, der sich gerade über die Brüstung der Brücke gelehnt hatte und hartnäckig in den Fluss kotzte, infolge des heutigen Versuchs, sich bis zur Bewusstlosigkeit zu betrinken. Es schlug Mitternacht.

Bruncvík, der Ritter von Braunschweig, vor welchem der Landstreicher erbrach, öffnete vorsichtig ein Auge. Anschließend auch das andere. Dann wich er angewidert etwas zurück.

„Was ist das? Reicht es nicht, dass meine Rüstung von den widerwärtigen Tauben beschmutzt wird? Muss sich zu ihnen nun auch noch das hinzugesellen...“, rief er und warf einen hässlichen Blick auf Voříšek.

„Sei nicht gleich so grob“, ermahnte ihn eine weitere Statue. „Das ist nur ein armer Tropf, der Jahr für Jahr sein täglich Brot erbetteln muss“, entgegnete Nikolaus von Tolentino, das gesegnete Brot in der Hand haltend. Ein Engel zu seinen Füßen klapperte herausfordernd mit dem steinernen Brot im Korb und zeigte es Bruncvík.

„Täglich Brot?“, fragte der Ritter mit verzerrter Mine. „Es hat nicht den Anschein, dass er besondere Ehrfurcht vor ihm hätte.“, fügte er hinzu, als die würgenden Geräusche nicht verstummen wollten.

Nikolaus wehrte ihn mit einem Blick ab.

„Das ist schön und gut, Bettler, täglich Brot und so. Doch was ist mit der Umwelt? Er verschmutzt sie in abscheulicher Weise! Wenn sich jeder Besucher Prags so verhielte, bliebe von unserem schönen Fluss binnen kurzer Zeit lediglich eine Gosse übrig!“, sprach der heilige Franz von Assisi, der Schutzpatron der Tiere, der Natur und der Umwelt. „Er hat kein Recht hier so...“.

Er wurde jedoch grob unterbrochen. „Sprich hier nicht von Recht. Aus der Sicht der Rechtsprechung hat er als Bürger des böhmischen Landes von Gesetzes wegen die Erlaubnis für diese Tätigkeit!“, erboste sich der heilige Ivo Hélyory, der Schutzpatron der Juristen.

„Wirklich?“, wunderte sich die heilige Ludmilla von Böhmen.

Die Justitia neben Ivo zuckte mit den Schultern. Dann hob sie leicht das Tuch und blinzelte die Heilige an. „Eher nicht. Ich weiß nicht. Er ist jetzt etwas verwirrt.“, sagte sie, auf Ivoweisend. „Denn seit jener Zeit, als er in Rang und Würden war, ist viel Wasser hinabgeflossen und Vieles hat sich geändert.“

„Und überhaupt!“, schaltete sich erneut Franz von Assisi in die Debatte ein. „Die Menschen sind nicht mehr das, was sie einmal waren. Früher hätte sich dies niemand erlaubt. Ich erinnere mich, dass die Menschen zu Zeiten des Kaisers Karl gegenüber dieser Brücke Ehrfurcht zeigten! Sie verhielten sich nicht, wie ein Abflussrohr!“

Man sah ihn mitleidig an.

„Zu Zeiten des Kaisers Karl gab es dich überhaupt nicht.“, meldete sich die heilige Barbara zu Wort.

„Niemand war hier“, pflichtete ihr die heilige Margareta von Antiochia bei. „Bis auf das da.“, sagte sie und zeigte auf das Kreuz. „Und das Kreuz wird uns wohl nicht viel sagen.“ Wie zu erwarten war, ragte es lediglich in der Dunkelheit empor. Offensichtlich bezog sich das Erwachen nicht auf das Kreuz.

„Also, Verunreinigung der Umwelt?“, fragte der Polizist und schrieb eine Bemerkung in sein Notizbuch.

Voříšek errötete.

„Und bestimmt auch Beschädigung öffentlichen Eigentums und eines bedeutenden Kulturdenkmals“, fuhr er fort.

„Aber darum geht es hier doch gar nicht. Begreifen Sie denn nicht? Verflucht noch mal, die sprechen!“

„Ja?“, der Polizist beugte sich vor und in seinen Augen blitzte es. „Und was haben die noch so gesagt?“

„Na, um die Wahrheit zu sagen...“, J. Voříšek zögerte. „...die haben sich vor allem gestritten.“

Der Landstreicher bemerkte, dass über seinem Kopf etwas vor sich ging. Misstrauisch torkelte er auf die Brücke und dann nach rechts. Er konnte niemanden sehen.

„Aber vielleicht hat Franz von Assisi Recht. Die Menschen haben heute gegenüber den historischen Denkmälern keinerlei Achtung. Habt ihr bemerkt, wie man mir meinen Sockel abgegriffen hat?“, beschwerte sich Johannes Nepomuk. „Er ist goldpoliert! Jedoch ist es wahr, dass sie sich mir gegenüber auch nicht gut verhielten. Mich so an den Rand zu stellen, ist eine ausgesprochene Provokation“, fügt er hinzu und blickte ängstlich auf den dahinströmenden Fluss hinter seinem Rücken.

„Jaja. Aber wenn sich so nur die Tschechen verhalten würden. Die haben darauf ein gewisses ...Recht“, wettete der heilige Prokop von Sázava mit einem Seitenblick auf Ivo Hélyory. Die Statue des heiligen Adalbert von Prag, Vojtěch genannt, nickte grimmig mit dem Kopf und wies Prokop an, fortzufahren.

„Jetzt sind hier lauter Touristen. Sagt selbst, wann habt ihr das letzte Mal einen Tschechen gesehen? Immer nur Japaner, Chinesen, Inder und Schwarze!“

Die Skulpturengruppe des heiligen Franz Xaver geriet im Gleichklang der wütenden Proteste buchstäblich in Wallung.

„Das widerrufst du!“, brauste der Heilige auf und klopfte dem Chinesen, der sich am meisten erzürnte, auf die Schulter.

„Und die Türken! Vergiss die Türken nicht!“ kreischte der kleine Wenzel, wofür er sich von der heiligen Ludmilla eine Ohrfeige und vom Türken auf dem Sockel der Skulpturengruppe vom vierzehnten Pfeiler ein drohendes Knallen mit der Peitsche zuzog.

„Macht man das?“, fuhr der heilige Felix von Cantalice den Türken an und riss ihm die Peitsche aus der Hand. Auf den Gesichtern der Christen in der Kerkerzelle unter seinen Füßen war eine gewisse Erleichterung zu sehen. Einer getraute sich sogar, dem nunmehr wehrlosen Türken eine lange Nase zu zeigen.

„Nun ist es aber genug“, meldete sich eine klare Stimme. „Beruhigt euch!“, sprach die Madonna. Oder sagten eher mit einer Stimme die drei Brückenmadonnen.

Der heilige Bernhard von Clairvaux, der Patron der Imker, nickte mit dem Kopf und bot seiner Mitstatue zum Zeichen seiner Unterstützung einen Löffel Honig an.

„Freunde, beruhigt euch. Dies ist die einzige Nacht, in der uns erlaubt ist, zu Leben zu erwachen und miteinander zu sprechen. Wir wollen uns doch nicht streiten.“

„Aber das tun wir doch jedes Jahr“, stichelte Johannes der Täufer.

„Lasst uns lieber erzählen, wer was geträumt hat“, ignorierte ihn Maria.

„Das war doch ein Vergnügen“, protestierte Johannes, war jedoch still, als er den Blick seiner Mutter, der heiligen Elisabeth, auffing.

„Die haben sich also gestritten. Über die Menschen. Selbstverständlich. Und flogen da nicht zufällig rosa Hündchen oder blaue Sternchen herum?“

„Ja! Das heißt nein! Eigentlich... Welche blöden Sternchen? Die haben nur gesprochen. Und sich bewegt, das ist Fakt!“

„Ich bitte dich, Voříšek, beleidige nicht meine Intelligenz!“, schrie er uniformierte Herr und übergab absichtlich das ironische Grinsen des Landstreichers. „Du wirst doch wohl nicht im Ernst glauben, dass ich dir diese, an den Haaren herbeigezogenen Geschichten abnehme. Wie wär’s, wenn du anstatt dessen mit der Wahrheit herausrückst, weshalb du versucht hast, in den Brückenturm einzubrechen?“

Voříšek hätte vor Schrecken geschrien, wenn ihm die Angst nicht die Sprache verschlagen hätte, als ihm bewusst wurde, wer sich da unterhält. So begann er nur, stumm und langsam zurückzuweichen, indem er voller Grauen auf das gesellige Gespräch vor sich schaute.

„Wenn du weggehen willst, hast du unsere volle Unterstützung!“, rief ihm der heilige Dominikus zu. „Ich würde dir den Turm empfehlen“, fügte er mit ironischer Grimasse, sich an Barbara wendend, hinzu.

„Das ist ein unpassender Scherz!“, ärgerte sich die Heilige. „Doch den Turm kannst du versuchen, das ist der sicherste Ort“, wandte sie sich lächelnd an den Landstreicher und zeigte auf den Türken, der sich ungestüm bemühte, seine Peitsche zu ergreifen, und kreischte, dass er jeden, der ihm in die Hände gelangt, verprügeln werde.

Voříšek nahm die Beine unter die Arme und begann, wie von Sinnen an der Klinke des Turms zu rütteln.

„Also was hast du geträumt?“, ließ sich Maria nicht so leicht abweisen und wandte sich dem heiligen Sigmund zu.

„Ein Albtraum! Ich fiel in den Brunnen!“

„Und mich schlug man mit einem Ruder!“, fügte Adalbert hinzu.

„Mich verfolgte ein großer Kerl mit einer Keule!“, meinte der Apostel Judas Thaddäus.

„Aber das träumt ihr doch jedes Jahr“, winkte der heilige Christophorus gelangweilt ab.

„Dafür habe ich geträumt, dass ich mit dem Kleinen hier“, und er warf das dreijährige Jesuskind in die Luft, „`Wer findet die größere Perle` gespielt habe“.

„Und du Mutter?“, fragte Maria die Mutter, die heilige Anna, an ihrem Rock ziehend.

„Ich habe schlecht geschlafen, mein Kind, sehr schlecht. Morgens war mir immer schrecklich kalt.“

„Also das Gleiche wie immer“, fasste Johannes der Täufer verdrossen zusammen. „Hatte überhaupt jemand einen interessanten Traum? Nein, die Perle ist nicht interessant, wahrlich nicht“, fügte er hinzu, als er den leidigen Blick des Christophorus sah.

Christus blickte herausfordernd Josef an. Der zuckte mit den Schultern.

„Nur, wie ich deine Mutter kennenlernte.“

„Ich, ich habe etwas geträumt!“, zerschnitt eine hohe Stimme die Dunkelheit, dass alle zusammenzuckten. „Dass Jesus Christus zu mir herabstieg und mir vom Blut seiner Hüfte zu trinken gab!“, verkündete die heilige Lutgard von Tongern feierlich. „Als ob es kein Traum gewesen wäre, so lebendig war es...“

Der heilige Augustinus von Hippo warf einen scharfen Blick auf Christus.

„Ich sage es jedes Jahr, ich war es wirklich nicht. Ich bin erst mit euch aufgewacht!“, verteidigte sich Christus.

„Und wenn du es nicht warst...“, begann Augustinus.

„Versuche nicht, es zu begreifen“, feixte Christus. „Du weißt schon, es ist vergeblich.“

Der heilige Method von Saloniki erhob den Kopf. „Achtung! Gleich ist es soweit. Es dämmert!“

Maria richtete den Blick verdrossen gen Himmel. „Schon wieder haben wir uns nichts gesagt. Nur gestritten haben wir uns. Wie jedes Jahr. Das ist nicht schön.“

„Vielleicht das nächste Mal“, äußerte der heilige Kyrill in schwacher Hoffnung und sah seinen Bruder an.

„Vielleicht“, lachte Christus und machte es sich auf dem Schoß seiner Mutter bequem.

Alle tauschten noch ein letztes:

„Gute Nacht und schöne Träume!“ aus.

Und mit dem ersten Strahl des neuen Tages erstarrten sie.

Nur ein „Bitte, Gott, bitte keine Ruder mehr!“ drang wie ein leises Geflüster durch den Morgennebel, bevor die letzte Statue in die Unbeweglichkeit verfiel, wie sie für Statuen so typisch ist.

„Du willst mir also einreden, dass die Tatsache, wie ich dich vorfand, wie du in dieses bedeutende historische Denkmal einbrichst, ein Versuch war, vor den zerstrittenen Statuen auf der Karlsbrücke zu fliehen? Voříšek?!“ Die Stimme des Polizisten klang äußerst drohend.

„Ich habe Recht!“, schrie Voříšek. „Ich würde mir das alles doch nicht ausdenken!“

Der Mann des Gesetzes ließ sich die ganze Erzählung noch einmal durch den Kopf gehen und gelangte zu dem Schluss, dass an dieser Behauptung wohl doch etwas wahr sein könnte.

Kristýna Tesková

Nie war ich ein Angsthase gewesen, hatte weder an Geister noch an das Mystische geglaubt, bis zu jenem Zeitpunkt, als mir diese ungewöhnlichen Dinge passierten. Auch den Sagen und ähnlichen, geheimnisvollen Ammenmärchen schenkte ich keinerlei Glauben. Jedoch sind Sagen von Spiegeln wahrhaftig, wovon ich mich selbst an eigener Haut überzeugte... Es geschah vor etwa fünf Jahren, zu jener Zeit, als ich noch Studentin war und mir, wie es damals nur ging, etwas für das Studium hinzuverdiente. Die Nachbarn boten mir an, dass ich einmal wöchentlich abends auf ihre kleine Tochter aufpassen könne. Sie wollten einen Abend in der Woche nur für sich vorbehalten, sie gingen zum Abendessen aus, besuchten das Theater usw. Meistens waren sie bis Mitternacht zu Hause. Das war ein prima Job, denn die Kleine ging gewöhnlich bald schlafen. Ich konnte dann im Wohnzimmer in aller Ruhe lernen oder fernsehen. In dieser Weise war ich dort bereits den zweiten Monat als Babysitterin angestellt, als auf einmal zunehmend diese seltsamen Dinge geschahen, die ich mir überhaupt nicht zu erklären vermochte. Eines Abends brachte ich, wie gewöhnlich, die Kleine ins Bett, ließ das kleine Lämpchen an, sollte sie zufällig aufwachen und auf die Toilette wollen. Anschließend kehrte ich in das Wohnzimmer zurück. Plötzlich vernahm ich ein Getrippel und Gelächter. Als ich in Richtung ihres Zimmers blickte, sah ich über seine Glastür einen Schatten vorbeihuschen, von einer Seite auf die andere. Ich sagte mir, sie sei wohl aufgewacht, und ging zu ihr. Beim Öffnen der Tür bemerkte ich, dass sie schlief. Seltsam, dachte ich mir. Ich muss mich wohl getäuscht haben. In letzter Zeit war ich von der Schule ziemlich abgespannt, und von den Jobs. Die darauffolgende Woche ging ich etwas früher aufpassen, da die Nachbarn die Vernissage einer Bilderausstellung besuchten. Ich ließ die Kleine noch eine Weile im Zimmer spielen, da es zum Schlafen noch zu früh war. Nach etwa einer halben Stunde eilte das kleine Mädchen weinend herbei, dass im Zimmer ein alter Mann mit einer Frau stünde und beide ihr zuwinkten. Im Zimmer war jedoch niemand, kindliche Phantasie, sagte ich mir, und schenkte dem Ganzen weiter keine Aufmerksamkeit. Es waren wohl zwei lange Stunden vergangen, bevor die Kleine endlich einschlief, als ich das Weinen eines Kindes hörte. Sie wird etwas geträumt haben, dachte ich bei mir, und begab mich in das Kinderzimmer. Zu meiner Überraschung stellte ich fest, dass das Mädchen friedlich schlief, sich auch nicht bewegte. Das ist nicht möglich, murmelte ich vor mir hin. Denn in diesem Hause hatte niemand anderer mehr ein kleines Kind. Ich muss wohl völlig den Verstand verloren haben, bestärkte ich mich immer wieder aufs Neue. Oder ich habe mir nur etwas eingebildet. Das Vorstellungsvermögen der Kleinen und die Nacht in Einsamkeit machten mich geradezu verrückt. Allerdings wiederholte sich in der nachfolgenden Woche alles, indem das kleine Mädchen behauptete, dass auf dem Flur eine Frau in weißem Gewand stünde, sie ganz bleich sei, und dass sie vor ihr Angst habe. Doch es war niemand dort. In der Nacht hörte ich ein Klopfen, wobei ich nicht bestimmen konnte, woher dieses Geräusch kam. Ich bin nicht mehr bei Sinnen, schoss es mir wieder durch den Kopf. Ich spürte das Klopfen meines Herzens, das Adrenalin im Blut und wie mir ein kalter Schauer über den Rücken lief. Es war immer wieder das Gleiche. Das erste Mal empfand ich wirkliche Angst vor dem Übernatürlichen. Daher beschloss ich, mich meiner Freundin anzuvertrauen, die sich für Magie und Spiritismus interessiert. Ich erzählte ihr

alles, wem sonst hätte ich mich anvertrauen sollen, wer sonst hätte mich besser verstehen können, als sie? Sie glaubte mir, ohne etwas entkräften zu wollen, fragte mich, ob jemand in dieser Wohnung gestorben sei. Soweit ich weiß, niemand, ich lebe dort von klein auf. Jedoch fahndete ich bei den sonstigen Nachbarn. Sie meinten, das Haus sei verhältnismäßig neu, und dass in dieser Wohn niemand verstorben sei. Somit konnten wir dies ausschließen. Ferner stellte sie mir die Frage, ob sich in dieser Wohnung nichts verändert habe, indem hier vorher nichts vor sich ging und plötzlich einsetzte. Ich überlegte angestrengt, mir schien, dass es nichts gab, und dann erinnerte ich mich dennoch. Ich hab's, schoss es mir wie ein Blitz durch den Kopf. Wie konnte ich das nur vergessen? Es war der Spiegel. Die Nachbarn hatten in den Vorflur so einen antiken, jedoch immer noch ansehnlichen Spiegel gestellt. Geradezu beiläufig fragte ich sie, woher er stamme. Sie hatten ihn vor Jahren vom Vater des Nachbarn, einem ehemaligen Pathologen, erhalten und ihn im Keller aufbewahrt. Beim Aufräumen des Kellers kam ihnen die Idee, dass er in den Vorflur passen könnte, sodass sie ihn dort hinstellten. So stellte sich schließlich heraus, dass der Spiegel das Problem war. Wie ich von der Freundin erfuhr, hat ein Spiegel eine große Macht. Früher glaubte man, dass der Spiegel andere Welten eröffne. Er vermag böse Energie zu reflektieren und zu binden. Da des Nachbarn Vater Pathologe war, konnte sich die schlechte und böse Energie an ihn heften, indem sie gerade der Spiegel weiterüberträgt. Und so entschied ich mich, diese Wohnung künftig zu meiden, wobei ich mir die Schule und das Lernen als Ausrede diente. Ich wollte nicht die Wahrheit sagen. Sie hätten gewiss gedacht, ich sei nicht normal. Nach einiger Zeit sah ich die Nachbarin, wie sie die Scherben dieses Spiegels zur Mülltonne trug. Sie erklärte mir, dass die Kleine auf dem Flur mit dem Ball gespielt habe und der Spiegel umgefallen sei. War es ein dummer Zufall, oder tat sie es intuitiv? Man sagt, dass Kinder in diesen Dingen weitaus wahrnehmungsfähiger als Erwachsene seien. Dann begegnete ich dem kleinen Mädchen vor dem Haus, es lief freudig zu mir und wollte spielen. Als wir für eine Weile allein waren, fragte ich sei unauffällig, ob sie zu Hause noch diese fremden Leute sähe. Und sie gab mir zur Antwort, dass die Gespenster nicht mehr herumgeisterten. Und das ist das Ende meiner Geschichte. Nun glaube ich bereits, dass gewisse Dinge zwischen Himmel und Erde tatsächlich existieren, die nicht auf die leichte Schulter genommen werden sollten.

Nikola Puškárová

/Das geheimnis der Schublade/

Hinter den Fernstern tobte eines dieser typischen Herbstgestöber, der Wind trieb schwere Regentropfen gegen die Fensterscheiben und die ganze Welt war in ein gespenstisches Zwielflicht getaucht. Immer, wenn ich vorsichtig hinausblickte, erfasste mich ein Beben der Beunruhigung, da die den Zufahrtsweg säumenden Bäume bedrohlich schwankten und ihre Äste wie verschrobene Klauen eines gefährlichen Tieres nach mir ausstreckten. Ich seufzte und zog die Vorhänge zu. Das Haus ertrank in tiefer Stille, die nur hier und dort durch Neros gedämpftes Schnarchen gestört wurde. Ernsthaft benedidete ich den Hund. Er sah in seiner Kojе so ruhig und zufrieden aus... Ich war nie gern von Einsamkeit umgeben. Wäre dieses zottelige, sechzig Kilogramm schwere Geschöpf nicht gewesen, hätte ich in diesem riesigen, leeren Haus wahrscheinlich den Verstand verloren. Die Eltern arbeiteten nämlich in zwölfstündigen Schichten, die mitunter so aufeinandertrafen, dass es ihrer zweiundzwanzigjährigen Tochter oblag, das ganze gespenstische Haus zu hüten. Wenn in dem kleinen, abgelegenen Dorf infolge des ungestümen Wetters obendrein der Strom ausfiel, war es, als ob ich mich direkt auf die Seiten wenig beliebter Horrorromane versetzte. Ich schüttelte den Kopf und verdrehte wegen der eigenen Kindlichkeit die Augen.

Als der Wind erneut und mit betäubendem Aufächzen alten Holzes in die Fensterläden griff, wusste ich, dass dies nicht so weitergehen könne. Auch ohne Elektrizität, ohne diese unentbehrliche Errungenschaft der modernen Zeit musste es doch eine Tätigkeit geben, die sowohl meine Hände, als auch den Geist beschäftigt! Ich musste nicht lange überlegen. Schon seit mehreren Monaten hatte mich Mutter überredet, die alten Fotos zu sortieren, die in der untersten Schublade der alten Kommode von Großmutter herumlagen. Doch irgendwie hatte ich nie Lust dazu gehabt. In die schwarzweißen, verblichenen Gesichter jener Menschen zu blicken, die ich in den allermeisten Fällen nicht kannte und denen ich nie begegnet war? An jenem Abend fühlte ich jedoch, dass mich zu dieser Aufgabe irgendetwas hinzog. Vielleicht der sechste Sinn, womöglich die Pflicht gegenüber Menschen, deren Persönlichkeit nur noch, einzig und allein auf dem alten, allmählich zerfallenden, harten Papier lebte. Sei es, wie es sei, unter Anspannung aller Kräfte fand ich einige dickere Kerzen, die ich an der Peripherie des Couchtisches aufstellte, wobei ich mit einem ermutigenden Einatmen auf das Sofa setzte, die Schublade voller alter Fotografien auf den Knien haltend. Meine Finger erzitterten, Ich wurde mir der grausamen Vergänglichkeit unseres irdischen Daseins bewusst. Ich spürte, dass all die Gesichter, in die ich mit einem Gefühl der völligen Entfremdung sah, einst ein Leben geführt hatten, das meinem wahrscheinlich ähnlich war. Die Menschen liebten, wurden geliebt. Sie lachten, weinten, dachten über die Zukunft nach... Mit ehrfürchtigem Bangen nahm ich die erste Aufnahme in die Finger. Eine lächelnde Mutti mit kurzen Haaren hielt auf ihr ein kleines Mädchen in einem gestrickten Kleid, das seine pummeligen Fingerchen nach einem kleinen, langhaarigen Hündchen ausstreckte, welches der Frau gehorsam zu Füßen saß. Zärtlich fuhr ich mit dem Zeigefinger über das Antlitz des Kindes.

Omi... Meine geliebte Omi, die mir die tränenbenetzten Wangen trocknete, als ich mich das erste Mal unglücklich verliebt hatte. Mit leicht angezogenen Mundwinkeln legte ich das Foto beiseite und wendete mich dem nächsten zu. Wohl nach zwanzig Minuten, nachdem ich bereits einen starren Rücken hatte und mir der Nacken einen scharfen, stechenden Schmerz in den Kopf sendete, erfassten meine Augen etwas Verdächtiges. Der Boden der Schublade war in einer Ecke ungewöhnlich aufgebläht, als ob sich darunter vielleicht noch etwas befände... In mir erwachte die Neugier. Ich holte ein Messer, dessen Spitze ich vorsichtig unter den aufgeblähten Teil schob, indem ich ihn mit einem einzigen Ruck abtrennte. Es gab keinerlei Zweifel. Es handelte sich um einen doppelten Boden. Ein unauffälliges Versteck, das ich bislang einzig und allein aus alten romantischen Filmen gekannt hatte. Das Herz schlug mir heftig an die Rippen. Ich zögerte, den Inhalt des neu entdeckten Winkels zu erkunden. Mir kam es vor, als ob ich die Nase in fremde Dinge steckte. Als ob ich das intimste Geheimnis eines nahestehenden Menschen enthüllen und ihn dadurch sehr verletzen könnte. Schließlich fasste ich mir dennoch ein Herz. Mit vor Nervosität klammen Fingern entfernte ich den Rest des harten, den Boden dars tellenden Kartons und beugte mich mit misstrauisch gekräuselten Augenbrauen nach vorn. Ich weiß nicht, was ich erwartet hatte, doch dies gewiss nicht. Auf einer verstaubten Unterlage befand sich ein Foto. Nur ein einziges. Präzise durch den Zahn der Zeit benagt, vergilbt, fleckig, mit zerfransten Rändern, dennoch prägte sich mir die Erscheinung hierauf augenblicklich im Gehirn ein. Ich blickte in das Antlitz eines ansehnlichen jungen Burschen mit riesigen, fröhlichen Augen. Bekleidet war er mit einer dunklen Uniform, auf dem Kopf trug er eine kleine Mütze mit mehreren Zwecken und mit der Hüfte stützte er sich auf ein breit ausladendes Militärflugzeug. Verunsichert drehte ich die Aufnahme in der Hand um. Auf der Rückseite leuchtete in schwarzer Tinte das Jahr 1944 und darunter lediglich zwei, in unbekannter Handschrift ausgeführte Worte. THANK YOU.

Meine Augen füllten sich mit Tränen. Also wahrscheinlich ein Pilot aus dem Zweiten Weltkrieg. Doch warum hatte jemand seine Fotografie die ganze Zeit versteckt? Und wer ist das überhaupt? Ich wusste von niemandem aus der Familie, dass er die schrecklichste Epoche in der menschlichen Geschichte bei der Luftwaffe verbracht hätte... Die Fragen schossen blitzschnell durch meinen Kopf, kaum hatte sich eine entfernt, trat an ihre Stelle mit beklemmender Rasanz eine neue. Ich wusste, was ich mit den neu gefundenen Fakten anzufangen hatte. ...„Du, Mutti“, sagte ich beiläufig, als wir am nächsten Tag gemeinsam das Mittagessen zubereiteten. „Gestern habe ich endlich die Fotos sortiert, wie du es wolltest, und dabei bin ich auf etwas Interessantes gestoßen.“ „Ja?“, rief sie, ohne mich wirklich wahrzunehmen. Schweigend griff ich zur Fensterbank und steckte ihr die Aufnahme mit dem Militärpiloten buchstäblich unter die Nase. Vielleicht war es nicht ganz fair von mir, doch in jenem Augenblick kam es mir darauf nicht an. Ich musste einfach wissen, welche Begebenheit sich in unserer Familie verbirgt.

Sie zuckte zusammen. „Woher hast du das?“ Ich biss mir in die Unterlippe und hatte erstmals echte Zweifel daran, ob es eine gute Idee war, die Fotografie zu erwähnen. Mutti erbleichte nämlich, ihr Atem beschleunigte sich. Sie sah auf das unwichtige Papier in meiner Hand, als ob es sich in der nächsten Sekunde in eine giftige Spinne verwandeln sollte. „Weißt du was“, ich zog den Arm zurück, fest entschlossen, zurückzuweichen, so-

lange noch Zeit war, „vergiss es.“ „Warte“, hielt sie mich an, „zeig her“. Unwillig drückte ich ihr die Aufnahme in die Hand, in passiver Erwartung dessen, was geschehen würde. Eine Weile geschah nichts, meine Mutter tauchte in die eigene Welt sich überstürzender Überlegungen, sodass ich für einen Moment völlig zu existieren aufhörte.

Ich versuchte, zumindest die sich in ihrem Gesicht widerspiegelnden Emotionen zu erraten, jedoch vergeblich. Sie hatte sich rechtzeitig eine undurchdringliche, steinerne Maske aufgesetzt. „Das ist schon so lange her“, seufzte sie nach mehreren, quälend langen Minuten. „Ich dachte, das Foto sei verloren gegangen ...“ – „Wer ist das?“ Sie sah mich an, in ihren Augen glitzerten Tränen. „Wie wäre es, wenn du uns beiden eine Tasse starken, schwarzen Kaffees machst? Ich glaube, dass sie zu unserem Gespräch wunderbar passen wird.“ Ich war verunsichert. Derartige Einleitungen waren bei meiner Mutter nicht üblich, sie konnte, ebenso wie ich, das Reden um den heißen Brei nicht ausstehen. Ich befürchtete, dass die nachfolgenden Momente die ganze Welt, wie ich sie bisher gekannt hatte, durcheinanderwerfen könnten. Ohne ein einziges Wort setzten wir uns an den Esstisch. Sie blickte immer noch nicht auf, beinahe zärtlich hielt sie die Fotografie in den Händen, durchbohrte sie mit ihrem Blick. Hin und wieder bewegten sich leise ihre Schultern und ich vermochte mir nicht im Entferntesten vorzustellen, was sich in ihrem Innern abspielt. „Das Foto gehörte deiner Urgroßmutter“, begann sie mit leicht belegter Stimme zu erzählen. „Als ich klein war, erzählte sie mir eine Geschichte. Erst in späterem Alter wurde mir bewusst, dass es ihre war. Und sie war gerade mit dieser Aufnahme verbunden.“ Ich sprach kein Wort, spitzte nur die Ohren und konzentrierte mich auf Mutters Stimme. „Sie wuchs während des Zweiten Weltkrieges heran. Mit den Eltern lebte sie in einem kleinen Dorf unweit der heutigen Stadt Most. Auch dort litt das Land unter den Kämpfen, wenn auch nicht so markant, da sich in unmittelbarer Nähe der Stadt ein deutsches petrochemisches Werk befand, das die Nazis gewissenhaft bewachten. An einem Maitag, in der Abenddämmerung, erschienen am Himmel brummende Kampfmaschinen. Amerikanische. Sie begannen mit Luftangriffen, die gerade die deutsche Fabrik zum Ziel hatten. Alle Menschen suchten Schutz in den Häusern, mit einem Schrecken in den Augen verfolgten sie die Wolke von Staub und Rauch, die am Horizont aufstieg, und beteten zu Gott, dass ihr bescheidenes Leben verschont bleiben möge.“ Mit leicht geöffnetem Mund ließ ich mich von ihrer Erzählung verschlingen. „Plötzlich stürzte jedoch zwischen den Bäumen, ein Stück vom Dorf entfernt, eines der amerikanischen Flugzeuge ab. Es explodierte nicht, deine Urgroßmutter vermutete zu Recht, dass der Pilot immer noch am Leben sein könnte. Sie wollte in jene Richtung aufbrechen, wollte ihm helfen, doch ihre Eltern lehnten diese Wahnsinnsidee rasant ab. Was man verstehen kann. Die Deutschen waren kompromisslos, nicht nur gegenüber ihren Gegnern, sondern auch gegenüber jenen, die es wagten, ihnen zu helfen. Für sie stellten solche Leute gewöhnlich Verräter dar.“ Ich nickte verständnisvoll. Mir schwirrten in rascher Folge einige Erinnerungen an die gnadenlosen nazistischen Strafen und Vergeltungsmaßnahmen für geringste Verstöße durch den Kopf, über die ich so viel gelesen hatte. „Allerdings waren ihre Überzeugungsmethoden bewundernswert“, sie nickte mit dem Kopf, erstmals seit Beginn ihres Erzählens zeigte sich auf ihren Lippen die Andeutung eines Lächelns. „Die Abenddämmerung hatte bereits eingesetzt, die Chance, gesehen zu werden, sank auf ein Minimum, und so nahm sie gemeinsam mit ihrem Vater eine provisorische Trage und be-

ide begaben sich an den Absturzort. Sie fanden das Wrack eines kleinen Flugzeugs und daneben lag bewusstlos ein junger Mann. Die zerrissene Uniform hing eher an seinem Körper und an seiner Stirn klaffte eine fürchterlich aussehende Wunde. Selbst ihr Vater hatte in jenem Moment keine Einwände mehr. Möglichst behutsam legten sie den Soldaten auf die Liege und ebenso unbeobachtet kehrten sie in ihr Haus zurück. Dort begann der Kampf um das Leben.

Nicht nur jenes des jungen Burschen, sondern auch deiner Urgroßmutter und ihrer gesamten Familie. In jeder Sekunde konnten ihnen schreiende Gestapoleute die Tür eintreten und sie ohne Gnade vor Ort erschießen. Doch sie blieben unerschrocken.“ – „Warum taten sie das überhaupt?“ wagte ich einzuwenden, obwohl mir das zunehmende Bedürfnis zu weinen alle Fähigkeit des Sprechens nahm. „Denn sie haben viel riskiert!“ Mutter wurde trauriger. „Danach habe ich sie auch gefragt. Und weißt du, was sie mir gesagt hat?“ Ich schüttelte den Kopf. – „Dass sie zumindest ein wenig das Gefühl einer gewissen Auflehnung hatten. Eine eigene Art des Kampfes gegen die Unterdrücker.“ Über meine Wange kullerte eine Träne. Die einzige, jedoch enthielt sie ein riesiges Maß an Emotionen. Ich bewunderte meine Vorfahren immer mehr. – „Die darauffolgenden Tage wich deine Urgroßmutter dem Soldaten nicht von der Seite. Sie wechselte ihm den Verband, wusch ihn mit Wasser. Und ihre Eltern blickten gegenüber den Nachbarn so drein, als sei alles in bester Ordnung. Eines Morgens wachte der junge Mann auf.“ Das Herz machte einen Sprung. Ich hatte mich in die Geschichte hineinversetzt, fasziniert, wo und unter welchen Umständen menschlicher Mut in Erscheinung treten kann. „Zu Beginn war er verwirrt. Er wollte weggehen, er fürchtete wohl, in eine Falle geraten zu sein, und obwohl er sich mit niemandem aus der Familie verständlich machen konnte, gelang es ihnen, ihn zu beruhigen. Er begriff, was sie für ihn getan hatten, und war sich offensichtlich bewusst, welch riesiger Gefahr sich alle ungewollt aussetzten. Er hieß Henry. Das hatte deine Urgroßmutter verstanden. Und trotz der Ungunst der Situation, ungeachtet der sprachlichen Barriere, kamen die beiden einander näher. Nun verbrachte sie die Zeit bei ihm nicht, um sich um einen Verwundeten zu kümmern. Ach wo. Sie wollte bei ihm sein. Sie wollte es wirklich. Während der beiden Wochen, in denen sie praktisch keinen Schritt voneinander wichen, vermochten sie sich auch ohne Worte ziemlich gut zu verständigen. Henry erholte sich, sah von Tag zu Tag besser aus, doch unverhofft... Im Dorf trafen Soldaten der Wehrmacht ein. Es hatte nicht den Anschein, dass sie einen jedweden Verdacht bezüglich des Verbergens eines Feindes hatten, doch führten sie eine Fußgängerkontrolle des Ortes durch, einige Leute wurden verhört, sie machten sich Notizen und anschließend fuhren sie ohne ein Wort der Erklärung wieder fort. In jener Nacht verschwand Henry.“ – Ich wurde bleich. „Ver-verschwand? Wie? Warum?“ – „Deine Urgroßmutter fand am Morgen auf dem Tisch eine in englischer Sprache geschriebene Nachricht und dieses Foto“, nickte Mutter, auf die Aufnahme in ihrer Hand deutend. „Sicher wollte er, dass sie ein Andenken an ihn hat. Damals konnte sie sich jedoch den Zettel nicht übersetzen lassen, damals konnte sie niemandem glauben, und so erfuhr sie erst nach dem Krieg, was dort geschrieben stand.“ – „Und?“, fragte ich mit heiserer Stimme. Um die Stimmbänder wickelte sich ein unerträgliches Gefühl des Verrates und der Ungerechtigkeit, ich hasste jene niedrigen, menschlichen Triebe, die allen nur Leid bringen. „Er bedankte sich hierin für alles, was die Familie für ihn getan hatte, jedoch könne

er nicht länger bei ihnen bleiben, da sie mit jedem weiteren Tag seiner wegen in größerer Gefahr wären, sodass er sie verlassen müsse. Er wollte nicht, dass ihnen etwas passiert. Er wollte nicht, dass deiner Urgroßmutter etwas passiert. Es ist sonnenklar, dass sie sich ineinander verliebt hatten, obwohl sie es mir selbst nie laut gesagt hat. Wahrscheinlich fürchtete sie sich, über diese Wahrheit überhaupt nachzudenken, denn die Erkenntnis, dass du vielleicht um das Beste in deinem Leben gebracht wurdest, ist wohl immer sehr schwer zu ertragen.“ Schweigend nickte ich und wischte mir mit dem Hemdärmel die feuchten Wangen ab. – „Sie erfuhr nicht, was mit ihm geschehen war. Ob es ihm gelang, mit jemandem aus seiner Einheit Kontakt aufzunehmen, oder ob ihn die Deutschen gefangen nahmen und umbrachten. Sie kannte nicht einmal seinen ganzen Namen, sodass sie nach dem Jahre 1945 überhaupt keine Nachforschungen anstellen konnte. Für immer blieb in ihr die Ungewissheit zurück, ständig gepeinigt von der Frage, was wäre wenn. Dieses Foto war der einzige, greifbare Gegenstand, der ihr von Henry geblieben war. Und dann hatte sie selbstverständliche ihre Erinnerungen, die in ihr nie verblichen. Im Unterschied zu dem da.“ Sie reichte mir das Foto und schlürfte anschließend aus der Tasse mit dem längst kalten Kaffee. Ich sah in die riesigen, fröhlichen Augen eines Menschen, der sein Leben eingesetzt hatte und ohne Urgroßmutter in den Wäldern von Most sicherlich gestorben wäre, und ich überlegte, wie er sich wohl gefühlt haben musste, als er sie damals im Jahre vierundvierzig verließ. Fiel ihm, als er vielleicht endgültig sein Glück fand und ihm das Schicksal eine Lösung bot, ein, dass dies nur aufgrund dessen geschah, dass ihn unmittelbar darauf eine grausame Realität ereilen konnte? ... Noch am selben Abend stellte ich nach kurzem Recherchieren im Internet fest, dass die United States Army Air Forces am 12.5.1944 tatsächlich einen Angriff auf die deutsche Raffinerie nahe der Stadt Most geflogen hatte. Viele Amerikaner fanden dort den Tod, entweder wurden sie abgeschossen oder fielen in nazistische Gefangenschaft. Doch wie intensiv ich mich auch durch die Informationen hindurchbiss, fand ich keinerlei Hinweis auf einen Soldaten namens Henry. Was mir paradoxerweise Hoffnung machte. Womöglich war es ihm tatsächlich gelungen, nach Hause zu gelangen. Und vielleicht... vielleicht erinnerte er sich an das reizende junge Mädchen aus der Tschechoslowakei, welches sein Leben und das Leben seiner Familie riskiert hatte, um seines zu retten. Die Vergangenheit gab uns viele Lektionen, ob persönlich oder global. Über kleine Heldentaten, große Feigheit, über den Willen und die Sehnsucht der Menschen, etwas zu ändern. Auch die Begebenheit des gewöhnlichsten Menschen vermag uns manches zu lehren.

Petra Maroušková

/Das Leben ist kein Zuckerschlecken/

1.

Ich könnte zwar noch etwas schlafen, doch lieber stehe ich etwas früher auf. Denn bevor ich mich wasche, frühstücke, mich anziehe, „anmale“, dauert es doch etwas länger. Ich werde noch eine Weile das Textbuch lernen, damit ich es heute nicht verderbe. Wir spielen im Theater die neue Aufführung von „Jacobs Liebe“.

Die Hauptrolle des Jacob spielt Vojta. Die Josefine, Jacobs Mädchen, spielt Natka. Und ich habe die Rolle der Amily.

Zwar ist es eine kleinere Rolle, doch auch so sage und singe ich genug.

2.

„Vati, komm! Dort sind Vojta und Natka.“ Ich treibe Vater etwas an, der sich heute anbot, mich mit dem Auto mitzunehmen. Er parkte jedoch ziemlich weit vom Theater und ich beeile ich mich, um rechtzeitig am Treffpunkt vor dem Theater zu sein. Wir schaffen es gerade so. Ich bin froh, alle wieder zu sehen, auch wenn wir uns beinahe jeden Tag sehen. Wir sind ein gutes Team und alle lieben wir das Theater.

3.

Jetzt kommen bereits die ersten Zuschauer. Ich sehe durch den Vorhang, wie meine Mutter mit dem Bruder Sebastian eintrifft. Meine Mutter ist oft weg. Sie ist Modedesignerin und fährt zu verschiedenen Präsentationen ins Ausland. Ich freue mich, dass sie heute hier sein kann.

Alle sitzen bereits. Langsam geht der Vorhang auf und auf dem Podium stehen Vojta und Natka.

Alle sind wundervoll.

Jetzt war mein Augenblick gekommen. Ich betrat das Podium. Ich sah, wie Vater mir die Daumen drückte. Doch der Platz, auf welchem Mutter saß, war leer. Das brachte mich etwas durcheinander, doch ich ließ mich nicht aus der Fassung bringen. Als die Vorstellung endete, klatschte Vater wie um sein Leben. Ich war so froh, dass er hier war und mich sah. Ich bin ihm sehr dankbar dafür, dass er sich um uns kümmert, wenn Mutter nicht da ist. Auch wenn ich fast sechzehn bin, tut es mir leid, wenn Mutter ständig weg ist.

4.

„Du mein kleines Mädchen, du warst wunderbar!“, sagte Vater.

„Vielen Dank, Vati. Und wo ist Mutti?“, fragte ich etwas traurig.

„Man rief sie aus Amsterdam an. Sie musste schnell losfahren, um das letzte Flugzeug zu schaffen.“

5.

Ich lag nur so auf dem Bett und dachte nach. Ich hatte gehofft, dass es heute perfekt sein würde, doch Mutter ist wieder fort. Ich war schrecklich traurig und weinte unaufhörlich.

Da kam eine Nachricht von Vojta. Sie waren auf dem Weg vom Theater und wollten noch nicht nach Hause, sie wollten die Premiere noch feiern. Ich freute mich, dass sie von sich wissen ließen. Ich wollte nicht allein sein. Vater und der Bruder waren bereits schlafen gegangen, daher wollte ich sie nicht wecken. Außerdem wollte ich in einer Weile zurück sein.

6.

Ich kehrte erst um ein Uhr heim. Der Schlüssel im Schloss weckte Vater.

„Nela! Wo warst du?“ fragte Vater verwundert.

„Vati, ich war mit Freunden vom Theater feiern, da wir so erfolgreich waren, und... habe die Zeit vergessen“, sagte ich schwermütig.

„Nela, du hättest etwas sagen können, du kannst nicht einfach weggehen und in der Nacht heimkehren.“

„Ich weiß, aber ich bin kein kleines Kind mehr.“

Vater missspielte es, dass ich widersprach.

„Du hast Hausarrest, klar?!“

„Vati, bitte... nicht!“

„Ohne Diskussion, morgen reden wir noch darüber! Gute Nacht.“ Vater wollte nichts hören und ging.

Ich wusste, dass ich ihn enttäuschte hatte, doch auch ich war enttäuscht. Und ich hatte das Gefühl, dass ich nicht mehr aufs Wort gehorchen müsse, dass ich selbst genug Verstand habe, um am besten zu wissen, was ich darf, und was nicht. Plötzlich war mir Vaters Fürsorge, auf die ich immer so stolz gewesen war, lästig.

7.

Am Morgen war das Aufstehen beschwerlicher, doch vor dem Eingang wartete bereits Vojta auf mich. Auf dem Weg in die Schule sagte er, dass heute in der Music Bar die Band Deep Girls ein Konzert hätte! Meine Lieblingsband. Und er gab mir sogar eine Eintrittskarte! Mein Gott, ich hätte vor Freude zerspringen können. Ich gehe ins Konzert mit dem schönsten Jungen an der Schule und höre meine Lieblingsband!

Oder wohl doch nicht, ich hatte Hausarrest! Was sollte ich Vater sagen?! Ich musste mir etwas ausdenken.

8.

Nein! Ich habe eine Fünf in Physik bekommen. Ich bin am Boden. Dem Vater ist sehr daran gelegen, dass ich gute Zensuren habe. Vojta sieht, dass es schlimm bestellt ist, doch er wird gewiss einen Plan ausdenken. Vielleicht hilft mir die Fünf letztendlich, beim Konzert dabei zu sein.

9.

Sowie Vater nach Hause kam, war ich sofort bemüht, ihn zu überreden, mich zu Vojta gehen zu lassen, um Physik zu lernen, die ich so vermasselt hatte. Schließlich willigte Vater ein, da Vojta gleich um die Ecke wohne und er uns kontrollieren könne. Unser Plan war

aufgegangen. Normalerweise hätte ich das nicht getan, nicht einmal Vojta. Aber sagen Sie selbst, was hätten wir tun sollen?

10.

Den ganzen Weg unterhielt ich mich mit Vojta und dann standen wir endlich vor dem Club. Dort hingen Plakate mit den Deep Girls. Als wir nach innen gelangten, standen auf dem Podium die Instrumente, Mikrofone und viele Scheinwerfer bereit. Diese Kapelle liebe ich auch, weil dort nur Mädchen spielen.

Wir schreien und klatschen die Kapelle auf die Bühne. Endlich kommt sie! Schon die ersten Töne sind einfach wunderbar! Ich springe, klatsche in die Hände, singe mit ihnen die Texte. Wann war ich das letzte Mal so frei? Und Vojta ist der beste Junge auf der Welt.

11.

Das Konzert war zu Ende. Ich warf einen Blick auf das Handy. Achtzehn versäumte Gespräche von Vater. Jetzt war ich völlig zerstört. Ich konnte nicht nach Hause gehen! Ich überlegte, was ich tun werde.

Da erblickte ich Vater, wie er Ausschau hielt. Er sah mich sofort und stürzte verärgert auf mich zu.

„Nela!! Das schlägt dem Fass den Boden aus! Ich suche dich überall! Verflucht! Jetzt ist Schluss damit! Kein Theater! Keine Kameradschaften! Ab sofort nur noch die Schule! Und du Vojta, du hast mich auch enttäuscht!“, rief Vater und zog mich an der Hand aus der Menge.

Kein Theater? Ich bin völlig verwirrt und mir ist auf einmal alles egal. Ohne Theater kann ich doch nicht sein.

12.

In der Schule ging es bergab. Die Einsen, die ich unlängst noch hatte, verwandelten sich in Dreien. Ich durfte zu keinen Zirkeln, nirgendwohin. Vojta meinte, ich hätte mich verändert, und begann mit Natka zu gehen. Und Vater hatte immer noch nicht genug. Ich weinte jeden Tag und wollte nicht mehr leben.

13.

Mutter kehrte zurück. Sie bot mir an, mit ihr nach Amsterdam zu fahren, dass ich dort als Model arbeiten könnte. Ich dachte darüber nach. Ich hatte mir immer gesagt, dass ich nicht wie sie sein, sondern für den Bruder und den Vater da sein werde. Doch was nun? Vater hatte mich gewiss nicht mehr gern. Vielleicht wäre es nicht schlecht, für eine Weile zu verschwinden. Weg. Weit weg. Ich beschloss, mit Mutter zu fahren.

14.

Ich hatte die Sachen bereits gepackt. Mutter wartete im Auto. Ich verabschiedete mich lediglich mit einem kühlen Gruß und setzte mich in Mutters BMW. Als wir zum Flughafen fuhren, weinte ich bitterlich. Immer noch sah ich die traurigen Augen meines Bruders

und meines Vaters vor mir. Und ich hatte mich nicht einmal richtig verabschiedet. Heute fand eine Modenschau im großen Saal statt. Mutter hatte mich mit allen Models bekanntgemacht. Es waren sogar einige aus Tschechien unter ihnen. Anna, Marcela und Jirka. Heute sah ich nur zu. Morgen werde ich mit den anderen den Steg betreten. Eigentlich freue ich mich darauf.

15.

Wir werden alle rasch geschminkt, gekämmt, die Modelle, in denen wir auftreten, werden aufgeteilt. Hier geht es wie in einem Irrenhaus zu, dabei sah es gestern aus der Sicht des Zuschauers so leicht aus.

Die Show ist ein Erfolg. Und schon läuft das Defilee. Alle applaudieren. Meine Mutter ist glücklich. Dies erfüllt ihr ganzes Leben. Der Applaus der Menschen und der Erfolg.

16.

Ich habe mich mit Jirka angefreundet. Wir verstehen uns wunderbar. Er hat mir viel erzählt. Er ist sechzehn und zum Modeling brachte ihn seine Mutter. Sie unterstützt ihn und ist mit ihm bei jeder Präsentation dabei, wo immer sie ist. Er hatte jedoch nie seinen Vater kennengelernt. Als er dies alles erzählte, musste ich ständig an Vater denken. Fünf Jahre später

17.

Nur noch eine Weile und ich sehe nach fünf Jahren Vater wieder. Langsame erkenne ich, wo wir sind. Hier entlang fuhr ich einst zum Ballett.

Ich weiß nicht, ob mich Vater überhaupt noch sehen will. Die ganzen fünf Jahre konnte ich ihn telefonisch nicht erreichen, er selbst rief nicht an und antwortete auch nicht auf die Briefe. Hätte ich nicht Jirka mit dabei, hätte ich wohl bereits aufgegeben.

Wir sind schon an unserem Haus. Ich glaube, mir springt das Herz aus dem Körper.

„Was ist, gehen wir?“, fragt Jirka.

„Ja...“

Als ich klingelte, öffnete mir nicht Vater, sondern eine hochgewachsene, junge Frau. Wir standen einander verwundert gegenüber. „Guten Tag, ich suche meinen Vater.“

„Du bist Nela?“, lachte sie und bat uns herein.

18.

„Deinen Vater lernte ich im Theater kennen. In der Schulvorstellung spielten meine Tochter und sein Sohn. Er hat mir viel von dir erzählt... Er sagte, du seiest ein erfolgreiches Model in Holland. Er freute sich, dass es dir gut gehen wird. Doch er hatte große Sehnsucht. Es tat ihm leid, so streng zur dir gewesen zu sein. Er wollte mit dir sprechen, doch deine Mutter richtete es so ein, dass er sich mit dir nicht in Verbindung setzen konnte.“ Plötzlich klappte die Tür und über den Flur schallte ein Lachen. Der Vater und der Bruder waren gekommen. Ich lief zu ihnen, umarmte sie und weinte. Vater hielt mich fest und weinte auch.

Wir erzählten lange, ich stellte ihm Jirka vor. Wir wollten heiraten und bereits für immer

in Tschechien leben.

Mutter blieb in Holland. Die Karriere stand für sie stets an erster Stelle. Bereits vor einiger Zeit hatte ich festgestellt, dass die Familie sie nie interessiert hatte. Wir stritten uns. Sie wollte sich nicht damit abfinden, dass ich ein Baby erwarte. Sie wollte, dass ich die Schwangerschaft unterbreche und mich weiterhin dem Modeling widme. Ich konnte es nicht glauben. Zum Glück stand mir Jirka bei.

Vater war unwahrscheinlich froh, dass alles ein solch gutes Ende fand. Und gleich teilte er mir eine wundervolle Neuigkeit mit. Ich werde einen weiteren Bruder oder eine Schwester haben...! :-)

Silvie Matičková

Charles Montinger, ein dreißigjähriger Bankangestellter, sah an einem Samstagmorgen um 9:06 Uhr auf sein mit einer goldenen Armbanduhr geschmücktes Handgelenk. Zeit hatte er noch genug, jedoch etwas anderes bereitete ihm Sorgen. Es war die Farbe seiner Haut. Es begann die Zeit der Sonnenbäder und er hatte immer noch eine blasse Haut. „Ich muss mir endlich das Update kaufen“, sagte er laut und schritt weiter die Hauptstraße entlang. Er liebte diesen Teil der Stadt. Durch die Kronen der gepflanzten Bäume schallte der Gesang der Vögel und das grüne Laub raschelte zuweilen im leichten Wind. Die zahlreichen, zur Arbeit eilenden Menschen beeinträchtigten in keiner Weise die Harmonie dieses Ortes.

Über Charles' Gesicht ergoss sich ein Lächeln. Er lebte wirklich in einer erstaunlichen Zeit. Die drei im unweiten Café sitzenden Mädchen bestätigten ihn lediglich in seinen Überlegungen. Sie waren schön, eine wahre Augenweide. Das Mädchen mit der rosa Brille schaltete gerade zwischen den Frisuren um. Es wechselten Bubiköpfe, Pferdeschwänze und Zöpfe unterschiedlicher Längen. Plötzlich hatte sich die Schönheit wohl in ein falsches Verzeichnis verirrt und auf ihrem Kopf ragte eine typische Punkfrisur à la „Hahnenkamm“ empor. Ihre beiden Freundinnen brachen in ein lautes Gelächter aus.

Sie lachten noch, als eine von ihnen Charles bemerkte und ihre Freundinnen auf seine Anwesenheit aufmerksam machte. Alle drehten sich in seine Richtung um und in ihren Augen zeigte sich ein Leuchten. Charles verzog das Gesicht, wie nichts stützte er die Hände auf die Hüften und ließ den Blick in die nicht näher bestimmte Ferne schweifen. „Du bist Klasse, Charles“, schmeichelte er sich selbst. Die Freunde machten sich aus seinen Selbstgesprächen häufig einen Jux, doch die Wahrheit war, dass er in diesem Augenblick tatsächlich Lob verdiente. Maßgeschneiderter Anzug, gepflegtes helles Haar, ein Koffer aus glänzendem Leder, eine goldene Armbanduhr und ein Gürtel aus einer Serie, die nur für die wichtigsten Dienstnehmer der Bank zum Herunterladen verfügbar war. Charles Montinger beschloss, den Mädchen ein wenig seiner Aufmerksamkeit zu widmen, und seine schwarze Brille stellte ihm bereitwillig ihre Profile dar, die er nur flüchtig las.

Die Schwarzhaarige mit der gelben Brille war gerade achtzehn geworden, liebte das Reiten.... Schokoeis... Bücher von Edgar Allan Poe...

Das Mädchen mit den grün gefärbten Haaren und der goldenen Brille war Medizinstudentin... Mitglied der Studenten-Rockband... AC/DC... und zahlreiche Fotografien. Aus ihrer Privatsphäre schien sie offensichtlich kein Geheimnis zu machen.

Und schließlich die brünette Expertin für Frisuren mit der rosa Brille, in deren Profil die Aufschrift VERGEBEN dominierte, die sich in jenem Augenblick, als sie Charles' Blick bemerkte, in Nicht vergeben ;) verwandelte.

Charles war von allen Mädchen beeindruckt, und daher speicherte er ihre Kontakte. Er hegte keinerlei Zweifel, dass sie dasselbe taten.

Ohne sich länger aufzuhalten lenkte er seine Schritte zum Monument der gesamten Hauptstraße, zum hohen Gebäude der Nationalbank, deren Fenster im Licht der Morgensonne glänzten. Sein Vater pflegte sie „Residenz des Geldes“ zu nennen. Dieses mäch-

tige, mit anti-ken Säulen geschmückte Gebäude war einer der wichtigsten Orte im Lande und Charles war stolz, die unlängst freigewordene Stelle des Vizepräsidenten bekleiden zu können. Hätte die Welt schöner sein können?

„Könnte es womöglich noch schlimmer sein?“, sagte laut ein Mann, der sich in einer Seitengasse versteckte, dem seine Freunde wegen der nicht wegzudenkenden Motorradfahrer-handschuhe den Spitznamen Biker gegeben hatten. Auf der Hauptstraße war er das letzte Mal vor einem knappen Jahr gewesen, und er konnte nicht glauben, wie sehr sich alles verändert hatte. Er stützte sich auf eine Mauer, die mit einem bereits abblätternen Putz bedeckt war, und blickte vorsichtig nach beiden Seiten. Die Straße war von Metallzylindern gesäumt, die mit kleinen Rostpünktchen bedeckt waren. Sie dienten als Grundlage für die Projektion der Bäume und auf ihren Gipfeln waren im Kreis zehn Lautsprecher angeordnet, die abwechselnd Vogelgezwitscher oder das Rascheln nichtexistierender Blätter sendeten. Von rechts näherte sich auf zwei Rädern der Instandhalter. Biker verschwand schnell im Schatten der Seitengasse. Der Instandhalter fuhr, ohne ihn zu bemerken, vorbei und auf seiner Rückentafel glänzte das wohlbekannte Logo.

Diese Maschinen waren lediglich ein geringer Bestandteil des Mammutprojektes UTOPIA. Die Grundlage dieses Projektes war eine Brille, über die der Benutzer die umliegende Welt wahrnahm. Sie verzerrte perfekt die Realität und brachte den Menschen die Illusion der idealen Welt. Alle Benutzer waren jung, schön, gepflegt, konnten sein, wer sie nur sein wollten, es genügte lediglich, ihr Profil einzustellen. Diejenigen, die für den Kauf dieses Wunders über genügend Finanzen verfügten (Mitglieder der Regierung und die reichsten Menschen im Lande), schlossen sich in ihr vollkommenes Paradies ein und überließen den Rest der Bürger auf Gnade und Ungnade der Anarchie und dem Chaos. Es grassierten Armut und Hunger. Die Benutzer hatten jedoch hiervon keinerlei Kenntnis. Die Instandhalter waren so programmiert, dass sie UTOPIA um jeden Preis in Betrieb hielten, und so bereiteten sie das Essen zu, verabreichten Medikamente, passten einlangende Informationen an, und, falls nötig, töteten sie.

Biker steckte erneut den Kopf aus dem Versteck. Sein Blick fiel auf das Gebäude der Nationalbank. Die „Residenz des Geldes“, wie sein Vater zu sagen pflegte, sah überhaupt nicht mehr so erhaben aus, wie er sie im Gedächtnis hatte. Die Bank hatte in der letzten Zeit zwei Versuche der Plünderung erlebt. In den Mauern gähnten immer noch die Löcher von den Geschossen, wobei beim letzten Besuch der Angreifer sogar eine Explosion eintrat, gefolgt von einem Brand, bei welchem einige führende Repräsentanten der Bank starben. Unweit der windschiefen, antiken Säule lagen die Körper der Diebe so, wie sie von den Kugeln der Instandhalter ereilt worden waren.

Die Menschen genossen weiterhin den sonnigen Tag, obwohl der Himmel an der Smogschicht zu ersticken drohte. Sie grüßten ihre Freunde, deren wahres Antlitz sie nie gesehen hatten. Und sorglos gaben sie zigtausend für nichtexistierende Bekleidung und Schmuckgegenstände aus.

Der Mann mit den Motorradfahrerhandschuhen hörte jemanden lachen. Links von ihm saßen in einem Café drei Frauen um die Sechzig und lachten lauthals. Von den weißen Stühlen, auf denen sie saßen, blätterte die längst spröde Farbe ab.

„Dies muss ein Ende haben!“, sagte mit fester Stimme der Mann im Versteck. Die Tatsache, dass er die Gedanken nicht im Innern des Kopfes zu behalten vermochte, machten ihm die Freunde aus der Bewegung des Widerstandes häufig zum Vorwurf. Der Freiheit des Wortes war diese Zeit nicht zugetan.

Endlich erschien jener, auf den er wartete. Beinahe hätte er ihn nicht erkannt. Er trug einen klassischen, beheizten Overall, der die Projektion der virtuellen Kleidung erleichterte. Der Overall war mit unzähligen Flecken bedeckt, was allerdings nichts im Vergleich zu den langen, schmutzigen Haaren und zum Bart war. Der Mann trug in der Hand einen kleinen, schäbigen Koffer und auf seiner Nase saß diese verfluchte Brille samt Schläuche für die Geruchswahrnehmungen.

„Es ist Zeit, dir den Tag zu verderben, Brüderchen“, zischte Biker mit einem schadenfrohen Lächeln. Er holte aus der Tasche ein Fläschchen Chloroform und tropfte ihren Inhalt auf ein Taschentuch.

Vincent Montinger, ein sechszwanzigjähriger Aufständischer, schickte sich an einem Samstagmorgen um 9:18 Uhr an, seinem Bruder eine völlig andere Welt zu zeigen...

Tomáš Benčík

/Tanz des engels mit dem teufel/

„Sie waren einfach da. Und sie begannen zu tanzen...“

Wie sind wir entstanden? Woher stammen wir? Warum sind wir hier? Auf solche und ähnliche Fragen suchen die Gelehrten seit vielen Jahrhunderten Antworten. Einige von ihnen vermochten sie zu klären, doch bei Weitem die meisten bleiben ein Geheimnis. Lassen wir jedoch die Gelehrten Gelehrte sein und lockern wir unserer Phantasie etwas die Zügel...

Die Begebenheit, die ich Ihnen erzähle werde, hat sich vielleicht nicht ereignet, was jedoch nicht bedeutet, dass sie nicht wahr ist.

Was war am Anfang? Finsternis? Licht? Nichts? Gott?

Und was wäre, wenn am Anfang eine Bühne war?

Abgedunkeltes Theater. Bequeme Sitze. Dunkelheit. Völlig lautlos hebt sich der Vorhang.

Zu Beginn, noch bevor die Welt so entstand, wie wir sie heute kennen, noch bevor sie die Menschen zu beherrschen begannen, wurde alles von Gott und seinen Helfern gelenkt. Sie lebten gemeinsam in Harmonie, und selbst wenn sich nicht alle unbedingt mochten, respektierten sie einander, und so funktionierte dieses System sehr lange. Bis sich eines Tages der Teufel, der wechselseitigen Antipathie zum Trotz, in einen Engel verliebte. Sie passten nicht zueinander. Sie – ein schöner, unschuldiger, naiver, liebender und liebevoller Engel – und er – ein hitziger, spontaner, grausamer, energischer und charismatischer Teufel. Sie waren absolute Gegensätze. Die anderen rieten ihm lange, von ihr zu lassen, doch ohne Erfolg. Eigentlich konnte es nicht anders sein. In ihrer Weise schufen sie eine vollkommene Sinfonie...

Ich kam zu ihr. Sie drehte sich um und ich sah in ihren Augen panische Angst, gemischt mit Erschrockenheit. „Was macht er hier? Was will er von mir?“, dachte sie bestimmt. Sie war schön. Sie hasste mich.

Er kam zu mir. Er versetzte mich in Schrecken. Was macht er hier? Was will er von mir? Ähnliche Gedanken schossen mir durch den Kopf. Er ist hässlich, ist böse. Ich hasse ihn! Er soll weggehen.

Er liebte sie, sie hasste ihn. Warum? Wahrscheinlich hatte keiner von ihnen einen wahren Grund. Sie standen sich dort gegenüber, blickten sich in die Augen, beide regungslos.

Ich will sie berühren. Schrecklich gern. Aber ich kann nicht.

Ich will fliehen. Schrecklich gern. Aber ich kann nicht. Die Augen, seine Augen...

Ich kann.

...er lässt mich nicht.

Er nahm sie bei der Hand. „Darf ich bitten?“

Es ist wohl unendlich. Tick, tack. Sie hat eine geschmeidige Hand. Tick, tack.

NEIN! Aber... die Augen.

Tick, tack.

Die...

Tick!

...Augen!

Tack!

„Ja!“

Sie waren einfach da. Und sie begannen zu tanzen. Es war ein unglaubliches Spektakel! Alles Lebende und Nichtlebende (sogar die Sterne am Himmel) hielt inne, um dieses überirdische Wunder zu sehen. Der Teufel und der Engel tanzten lange, wohl über ganze Zeitalter hinweg...

Jeder Tanz muss jedoch einmal enden. Auch der ihre. Der Teufel nahm den Engel an der Hand, verneigte sich und zog für immer von dannen.

Aus ihrer Verbindung gingen die Menschen hervor. Seltsame Hybriden zwischen dem Paradies der Engel und der Hölle des Teufels. Seltsame Hybriden, die ein Stück des Engels und des Teufels in sich tragen. Wie sind seltsame Hybriden, die sich entscheiden müssen, wer von ihnen gewinnt. Wir sind seltsame Hybriden, die in einem Zwischenraum festsitzen und nicht wissen, wohin es weitergeht. Doch die Entscheidung obliegt nur uns allein. Wir haben hierfür ein ganzes Leben...

Veronika Čechurová

Almanach
Berlin

Prolog:

Wer bin ich? Ich bin Liv. Ist mein Leben normal? Nicht mehr! Ich bin 15 Jahre alt. Lebe in Berlin und bin relativ glücklich darüber, wie alles ist. Warum mein Leben nicht mehr normal ist? Seit fünf Jahren weiß ich, dass ich eine Genmutation habe; wieso das erst da aufgefallen ist, weiß ich auch nicht. Wie auch immer, seit zwei Jahren kann ich deswegen einen Schutzschild aufrufen. Was dieser Schild kann, weiß ich auch noch nicht so richtig.

* * *

Motiviert stieß ich die Flügeltüren zum Seminarraum 069 auf. Ich hatte sehr gute Laune, da ich nur in diesen Raum bestellt werde, wenn ich einen neuen Auftrag bekomme. Ich sah, dass drei Leute an dem Tisch saßen, was mich etwas verwirrte, denn normalerweise saßen dort nur Micha und Herr Sins. Jetzt saß dort noch ein Junge. Ich rechnete mit einem Auszubildenden. Ich hatte schon einige kennengelernt: Eric, Sven, Nick, Finn und noch einige mehr. Ich setzte mich neben den vermeintlichen Praktikanten. Erwartungsvoll schaute ich jetzt zu Herrn Sins. Der räusperte sich. „Guten Tag Liv! Darf ich dir Lee vorstellen?“ Ich nickte und schaute neugierig zu ihm rüber. Jetzt sah ich ihn das erste Mal komplett und mein Herz setzte für einen Moment aus. Er hatte rabenschwarze Haare, huskyblaue Augen und schneeweiße Haut. Man könnte denken, er wäre der große Bruder von Schneewittchen. Ich verlor mich gerade in der Betrachtung seines Mundes, als Micha sich räusperte und seine Augenbraue fragend hochzog. Herr Sins schaute etwas amüsiert und verkündete mir jetzt, dass Lee bei meinem nächsten Auftrag mein Teampartner sein würde. Ich schluckte, einerseits war es ein Geschenk des Himmels, mit so einem Typen auf einen Auftrag zu gehen, andererseits hatte ich Angst, ohne Micha zu versagen. Wenn man Micha das erste Mal sah, unterschätzte man ihn immer. Er sah aus wie ein Alkoholiker, war aber keiner. Er hatte straßenkötterblondes Haar und eine krumme Nase. Er sah aus wie diese Menschen, welchen man instinktiv aus dem Weg geht. Jetzt fing Herr Sins an, uns unseren Auftrag zu erklären. Natürlich würden wir später auch noch eine Mappe bekommen, wo alles drinstand, aber man sollte trotzdem in diesem Moment aufpassen und mitschreiben. „Eine alte Maya-Sekte hat es geschafft, alle Dinge zu stehlen, die man braucht, um eine Atombombe zu bauen. Die Teile haben sie in Palmira, in Kolumbien, in ihrer Zentrale gebunkert. Eure Aufgabe wird es sein, diese Teile zu klauen und zu verhindern, dass sie noch mehr Schaden anrichten.“ Ich zog scharf die Luft ein. Palmira gehörte zu den gefährlichsten Städten der Welt. Diese Tatsache war allen hier im Raum bekannt. „Ich lass euch jetzt alleine, damit ihr euren Auftrag in Ruhe planen könnt und ihr euch miteinander vertraut macht“, mit diesen Worten verließ Herr Sins den Raum. Ich seufzte und wandte mich an Micha, in der Erwartung, er würde uns jetzt erklären, was wir machen sollten. Er warf uns nur zwei Mappen zu und ging aus dem Raum mit den Worten: „Viel Spaß Prinzessin.“ Lee schnaubte: „Endlich ist der weg. Er hat sich auch zu wichtig gefühlt.“ Ich knirschte mit dem Unterkiefer. An Micha lag mir ziemlich viel. Er hatte mir sehr geholfen, als es mir gar nicht gut ging. Daher war ich immer sehr empfindlich, wenn ihn jemand in meiner Anwesenheit beleidigte. Ich war eigentlich

davon ausgegangen, dass man ihn vorher gewarnt hatte, aber scheinbar war dies nicht der Fall. Ich versuchte meinen Ärger herunterzuschlucken, was mir aber nicht so recht gelang. „Ganz ruhig bleiben Liv“, dachte ich, „er kann nicht wissen, was passiert, wenn du dich aufregst, einfach ganz ruhig bleiben.“ Ich wandte mich demonstrativ meiner Mappe zu und fing an, sie zu lesen.

Kolumbien, Palmira

- Clanboss Victor Rescal regiert die Stadt
- Polizei: kein Einfluss
- Hierarchie Muñoz: erst gültig ab Dolch

Bei diesem Punkt wurde mir mulmig zumute. Der größte und gefährlichste Drogenboss Luíz Muñoz hatte eine Hierarchie entwickelt, die jeder Drogen-, Clan- und Gangsterboss anerkannte. Besiegte man ein neues und unbedeutendes Mitglied seiner Anhänger bekam man einen Wurfstern. Besiegte man ein unbedeutendes Mitglied, bekam man ein Messer. Schaffte man es, einen engen Anhänger von Muñoz zu besiegen, bekam man einen Dolch. Mit einem Dolch war man eigentlich fast immer auf der sicheren Seite, wenn es brenzlig wurde. Nur jemand, der eine blaue Brosche besaß, konnte gefahrenlos durch die gefährlichsten Viertel gehen. Diese blaue Brosche bekam man nur, wenn man es im Einzelkampf schaffte, dass Luíz Muñoz K.O. ging und zwar fünf Mal. Eine blaue Brosche brachte einem zum Beispiel den Vorteil, das alle deine Feinde schnell tot waren, wenn sie dich angriffen. Man konnte an einer Hand abzählen, wer eine besaß; und ich war die einzige Frau auf der Welt, welche eine besaß. Sie hatte mir schon oft, auf gut Deutsch, den Arsch gerettet, daher war ich umso glücklicher, eine zu besitzen. Jetzt las ich weiter in meiner Mappe und entdeckte etwas, was mir fast einen Herzkasper bescherte.

- Lee: mit Telekinese Schloss öffnen

„Lee, hier steht, du sollst mit Telekinese ein Hochsicherheitsschloss öffnen, stimmt das?“ Er schaute hoch und grinste, als ob das ganz normal wäre. Jetzt fing der Tisch vor mir an, hoch zu schweben. Ich schrie. Es knallte irgendwas gegen meinen Kopf und mir wurde schwarz vor Augen.

/Blessing in Disguise/

Rotes Blinken, lautes Heulen. Scheiße ist das laut. Wer denkt sich den Mist eigentlich aus? Ist ja nicht so, dass das Flackern des Lichts einen fast blind macht. Nein, man braucht natürlich auch noch einen Ton, der durch das gesamte Schiff hallt. Das Einzige, was er verursacht, ist, dass man den Schock seines Lebens bekommt, wenn man in etwas vertieft ist. Das ist aber eines meiner kleineren Probleme. Da ist z.B. das riesige Leck im Heck oder die daraus resultierende Fehlfunktion des Antriebs. Wahrscheinlich hatte mich ein Splitter eines Meteoriten ungünstig getroffen. Aber als true irishman soll man ja immer das Positive sehen. Der Planet, auf den ich gerade zurase, sieht gar nicht so schlecht aus. Schön grün. Jetzt brauche ich nur ein bisschen Glück, um beim Aufprall nicht wie eine Jacke auf links gedreht zu werden. Gebrochene Knochen sind auch ungünstig, schließlich habe ich keinerlei medizinische Ausrüstung an Bord. Aber was macht man in so einer Situation, wenn für den Fall eines Absturzes nichts vorbereitet ist? Vielleicht hätten professionelle Piloten eine Einweisung für solch eine Situation, aber wenn man wie ich als Amateur losfliegt, hat man solch eine Ausbildung nicht. Das Schiff hatte ja nicht mal Rettungskapseln. „Wow, super gemacht Jack! Bin stolz auf dich!“, sage ich zu mir selbst. Den Antrieb zu reparieren, ist sinnlos, wenn du mit solch einer rasanten Geschwindigkeit auf einen Planeten zurast, dann brauchst du mindestens Sossen-7-Unterlichttriebwerke. Da komme ich mit meinem etwas veralteten Ionentriebwerk nicht weit. Stattdessen also einfach Musik anmachen und das Spektakel genießen? Klingt bescheuert. Warum also nicht? Nuclear von Mike Oldfield laufen zu lassen, stellt sich als gute Idee raus. Das Eintreten in die Atmosphäre reißt jedoch mein Schiff auseinander. Kann schon mal vorkommen, wenn sich die Außentemperatur auf ca. 1600° C erwärmt. Und die Hitzeschutzkacheln wurden auch schon lange nicht mehr gewartet. Kurz kann ich mich noch festhalten, werde aber bald darauf aus dem Schiff geschleudert.

Nicolas Witte

/Der Pfad zwischen uns/

Manchmal, wenn ich ihn sehe, denke ich nicht nach, wie komisch die Situation ist, in der wir uns prompt befinden. Verfluchte Scheiße. Pilze denken doch auch nicht nach. Wenn Pilze das tun würden, wären sie ja wie Menschen. Also lieber ein Pilz, als ein Mensch? Vielleicht lieber alles andere als ein Mensch. Pferde. Pferde sind keine Menschen. Warum dann nicht ein Pferd? Dann sehe ich dieses Pferd, was ein Mensch sein soll, und ich denke wieder, wie komisch die Situation ist. Rennen wir voneinander weg oder platzt der Pfad zwischen uns? Panama hat auch einen Kanal zwischen sich und einem anderen Land, oder?

Verfluchte Kacke. Also ein Pony statt einem Pferd. Oder doch ein Pinguin? Also alles besser als er. Wir plappern nur blödes Zeug in den Pausen, bis einer merkt, warum, und wir aufhören. Vergiss nicht zu gehen oder zu bleiben. Schwere Entscheidung, wenn du lieber pennen willst.

Sarah Akinsola

/Eine andere Welt. Was ist das?/

Der Versuch das Wort Welt grob mit dem Begriff Himmelskörper gleichzusetzen, ist meiner Ansicht nach falsch. Man muss nicht erst hunderttausende von Kilometern reisen um in eine andere Welt mit völlig anderen Lebensumständen und Abläufen zu gelangen. Es reicht auch, ein beliebiges Fortbewegungsmittel zu benutzen und wenige Stunden zu reisen. Manchmal reicht es auch, mit einer anderen Person zu sprechen, um Einblick in eine ganz eigene Welt zu erlangen. Manchmal reicht es auch, einen Blick in das Haus nebenan zu werfen, und schon hat man einen Blick auf eine andere Welt erhascht. Sie mag nicht grundlegend anders sein, aber dennoch unterscheidet sie sich von deiner Welt und ihren Abläufen und Umständen. Man kann also sagen, dass andere Himmelskörper zwar eine andere Welt darstellen; allerdings muss man nicht so in die Ferne schweifen, um eine völlig andere Welt zu sehen.

Jeder hat seine eigene Auffassung, was die Welt ist. Für manche Menschen ist ihr Dorf ihre Welt. Für manche Menschen ist es ihre Stadt. Manch einer entfernt sich in seinem ganzen Leben nicht mehrere Kilometer vom Haus seiner Geburt und sieht das als seine ganz eigene Welt. Viele andere sehen die gesamte Welt, den Planeten Erde als solchen, als ihre Welt an, und versuchen, so viele Ecken ihrer Welt zu erkunden, wie sie können. Eine weiteres häufiges Phänomen ist es, zu denken, dass nur ein Ort, der so weit wie möglich von einem selbst entfernt ist, eine andere Welt sein kann.

Keine dieser Auffassungen ist falsch. Deshalb gibt es meiner Meinung nach auch keine wirkliche Definition für das Wort Welt. Viel mehr muss man akzeptieren, dass es nicht die eine Welt gibt. Der Begriff Welt lässt sich meiner Meinung nach nicht auf den geographischen Begriff festnageln. Die Wohnung nebenan kann eine völlig andere Welt sein. Die Gedanken eines Anderen können eine völlig andere, teilweise auch merkwürdige, Welt darstellen. Wenn du träumst, befindest du dich in einer völlig anderen Welt mit völlig neuen Verhältnissen und Abläufen, obwohl du dich keinen Zentimeter von deinem Bett wegbewegt hast. Sogar eine einzelne Person kann in einem Leben in völlig unterschiedlichen Verhältnissen und Umständen leben und somit in mehreren Welten gelebt haben. Die eigene Welt befindet sich in stetem Wandel und ist niemals als statisch anzusehen. Von einem Tag auf den anderen können sich deine Lebensumstände vollkommen verändern.

Die Welt ist immer subjektiv. Das kann man auch daran erkennen, dass die Vorstellungen einer idealen Welt von Person zu Person immer etwas abweichen. Jeder denkt, wenn er ehrlich ist, immer an eine Welt, die genau so funktioniert, wie man es sich vorstellt und wie es für einen selbst am besten ist. Damit lässt sich auch zum Teil die subjektive Natur des Begriffes Welt erklären, denn jeder versucht, sich seine ganz eigene Welt mit den Lebensumständen zu schaffen, die am meisten seinen Vorlieben entsprechen. Die einzelnen Teile, die vielen kleinen Lebenswirklichkeiten, aus denen sich die eigene Welt zusammensetzt, von oberflächlichen Dingen, wie der Wohn- und Familiensituation bis hin zum geistigen Teil, versucht jeder Mensch nach seinen eigenen subjektiven Vorlieben zu modellieren. Man kann allerdings niemals allen seinen Vorlieben entsprechen,

weshalb das Leben des Menschen meist von einem ewigen Streben nach dem Erschaffen einer eigenen, idealen Welt geprägt ist.

Allerdings wird das Bild von einer idealen Welt unweigerlich von den Idealen und Konventionen anderer beeinflusst. Hierbei muss man differenzieren. Die eigene Welt, die man sich aufzubauen versucht, muss sich natürlich innerhalb des Rahmens der bindenden gesellschaftlichen Konventionen, wie dem Gesetz, bewegen. Allerdings sollte man sich abseits dieser bindenden Konventionen nicht allzusehr beeinflussen lassen und lieber versuchen, sich seine eigenen Idealvorstellungen zu erarbeiten und sich nicht auf die impliziten gesellschaftlichen Normen zu versteifen.

In dieser Möglichkeit, relativ frei nach der Erfüllung seiner eigenen Weltvorstellungen zu streben, soweit sie physisch erfüllbar ist und innerhalb der von der Gesellschaft auferlegten Grenzen liegt, liegt meiner Ansicht nach ein wichtiger Teil des Freiheitsbegriffes. Ein Amerikaner mag dies nun als Streben nach Glück bezeichnen. Ich würde es eher als Bau seiner höchstgelegenen, idealen Welt bezeichnen. Jeder sollte die Freiheit haben, dieses Ziel zu verfolgen und ihm so nah wie irgendwie möglich zu kommen. Darum bin ich der Meinung, dass wir unsere großartigen Möglichkeiten zur Erfüllung unseres Weltideales nutzen sollten und was wir haben, nicht als gegeben hinnehmen.

August Rohr

Prolog

Der 16. Dezember 2016, ein kalter, eigentlich völlig normaler Tag im Dezember. Doch er änderte das Leben der Familie Grundlach völlig (Name von der Redaktion geändert). Ihre Tochter Pia (Name von der Redaktion geändert) sprang vor nun genau einem Jahr von der Friedensbrücke in die Tiefe. Sie starb an dem Aufprall und einer starken Unterkühlung, da das Wasser Minusgrade hatte. Die Familie fragt sich noch heute, ob sie den Vorfall hätten verhindern können. Pia hatte sich mit den falschen Freunden angelegt. Diese hatten sie zu Straftaten gezwungen und sie gegen Mitschüler aufgehetzt. Sie hatte sich unterdrücken lassen, wollte dazu gehören. Doch sie zog ein Schlussstrich, der im Tod endete.

Hätten die Eltern rechtzeitig eingreifen können? Mehr auf die Wahrheit drängen und den schlechten Einfluss der Freundinnen unterbinden sollen?

Im Nachhinein kann man nur spekulieren, aber die Eltern werden dieses schmerzliche Unglück und ihre Tochter nie vergessen!

Mia, 22. November 2016

Es ist mir unangenehm, wie sie mit Anna umgehen. Sie hatte uns doch nie was getan. Ich weiß nicht mal, warum Nele und Zoe sie so auf dem Kieker haben. Vermutlich haben sie einfach ein Opfer gesucht und dieses in Anna gefunden. Just in diesem Moment planen sie wieder eine Gemeinheit. Ich bekomme nicht alles mit, höre nur Gesprächsfetzen.

Nach dem Abendessen laufen wir zu unserem Zimmer. Als ich gerade die Tür aufmachen will, geht diese von innen auf und Anna steht mir gegenüber. Sie trägt einen pinken Badeanzug, Duschgel-Flaschen und ein Handtuch über dem Arm. Als sie uns sieht, schaut sie auf den Boden und läuft schnell Richtung Duschen. „Viel Spaß beim Duschen, Miss Piggi“, flötet Nele und kichert.

„Mission Duschblamage kann losgehen“, japst Zoe während ihrem Lachanfall. „Mia, du gehst in den Duschraum, nimmst das Handtuch weg und machst das Licht aus. Nele und ich schließen den Raum ab und Abbie steht Schmiere, damit uns keiner unterbricht. Alles klar?“

„Warum muss ich den schwierigsten Part übernehmen? Außerdem ist das doch total fies. Sie hat uns doch gar nichts getan!“ Ich versuche verzweifelt die drei von dem Plan abzubringen. Was bringt ihnen das denn, bitte? Die arme Anna muss immer leiden, nur damit sie Spaß haben.

„Nichts getan? Sie hat mich als dumm bezeichnet! Das muss eindeutig bestraft werden! Oder findest du etwa auch, dass ich dumm bin?“ Ich schüttle schnell meinen Kopf. Nele schiebt mich Richtung Duschraum. Ich mache leise die Tür auf. Es riecht fruchtig nach Erdbeerduschgel. Ich laufe leise zur Garderobe und nehme mir Annas Handtuch. Sie steht unter der Dusche und singt. Als ich mit dem Handtuch an ihrer Duschkabine vorbeilaufe, kribbelt meine Nase auf einmal fürchterlich. Oh nein, bitte keinen Nieser. Und doch! Ich

niese in voller Lautstärke und renne dann panisch Richtung Ausgang.

Ich höre, wie Anna hinter mir den Duschvorhang zur Seite zieht, flucht und lauthals mein Namen schreit. Das Licht vergesse ich auszumachen. Als ich draußen bin, und Nele und Zoe schnell die Tür hinter mir abschließen, atme ich erstmal tief durch. Scheiße, was habe ich da gerade Blödes gemacht? Nele und Zoe umjubeln mich und geben sich High-five. Wir gehen in unser Zimmer. Nele, Zoe und Abbie öffnen eine Chipspackung und den von Nele mitgeschmuggelten Wein. Ich kann mich nicht freuen. Das wird noch richtig Ärger geben. Und ich sollte auch Recht behalten, denn wenig später klopft es an der Tür.

Abbie, 11./12. Dezember 2016

Während ich im Dunkeln auf dem unebenen Weg laufe, denke ich darüber nach, ob das richtig ist, was ich hier mache. Nele hat mir heute in der Schule eine Tupperdose gegeben, in der sich viele schwarze Beeren befanden. Sie kamen mir aus dem Biologie Unterricht bekannt vor, aber der Name wollte mir einfach nicht mehr einfallen. Nele beauftragte mich damit, Monti die Beeren zu geben. Sie sollten ihn krank machen, damit Mia einen Denktzettel bekäme. Auf meine Frage, warum ich unbedingt die Drecksarbeit machen musste, sagte Nele, dass der Gaul mich doch kenne und die Beeren freiwillig fressen würde. Als ich immernoch skeptisch war, flüsterte mir Nele ins Ohr: „Ich kann auch gerne deinen Eltern erzählen, dass du das damals mit dem Graffiti warst.“ Damit hatte sie mich. Würden meine Eltern das rauskriegen, hätte ich mein Leben lang Hausarrest! Okay, wahrscheinlich würde dasselbe passieren, wenn sie wüssten, was ich im Begriff war zu tun. Ich hatte ihnen erzählt, dass ich noch mit Basti auf eine Party ginge und es deshalb später werden würde. Papa hatte mir sogar noch einen 10 € Schein in die Hand gedrückt und mir viel Spaß gewünscht. Basti, meine große Liebe. Wie enttäuscht er wäre, wenn er wüsste, was ich wirklich vorhatte. Was gäbe ich darum, die Zeit zurückdrehen zu können und mich mit Stinke-Anna anzufreunden, bloß nicht mit Nele und Zoe. Doch welche Rachepläne würden sie dann spinnen? Müsste Basti dann leiden? Ich sehe schon von Weitem den Umriss Montis auf der Koppel. Schade, ich habe noch ein kleines bisschen Hoffnung gehabt, dass er heute bei Toni im Stall stünde. Als ich das Koppeltor öffne, zucke ich zusammen. Warum muss das nur so verdammt laut quietschen? Ich lausche, ob Stimmen zu hören sind, vernehme aber nur den Schrei eines Kauzes. „Hallo Monti, mein Guter“, begrüße ich den Kleinen. Er schnuppert an meinen Taschen. Der Kleine war so verfressen. Ich dachte an die paar Male, als ich mit Mia hier war. Sie sah immer so glücklich aus. Einmal hat sie mich sogar auf ihm eine große Runde geführt. Er war so lieb gewesen. Wehmütig umarme ich ihn und sauge seinen beruhigenden Duft ein. Er riecht so gut nach Leder, Dreck und einfach Monti. „Es tut mir so leid, aber es muss sein. Ich habe viel zu viel Angst, dass sie meiner Familie oder Basti was antun. Friss das hier. In ein paar Tagen wird es dir bestimmt auch schon wieder bessergehen.“ Er frisst die Dose in Sekundenschnelle leer. „Hoffentlich findet Mia niemals raus, dass ich hier gewesen bin.“ Ich schlinge fröstelnd die Arme um meinen Körper und werfe Monti einen letzten Blick zu. Dann verlasse ich die Koppel. Das Tor mache ich diesmal bewusst vorsichtig auf und schaue mich nochmal um. Niemand zu sehen. Ich stiefele schweren Herzens Richtung Bus und erwische ihn gerade noch so.

Die Tür unserer Wohnung schließe ich leise auf und ziehe meine Jacke aus. Hmm, es riecht nach meinem Lieblingskuchen: Käsekuchen. Ich will gerade in die Küche huschen,

als das Licht im Flur angeht und meine Mutter vor mir steht. „Hallo Abbie! Schon zurück? War die Party nicht gut oder hatten du und Basti Streit?“

„Die Party war der totale Reinfall. Viel zu laute Musik, und alle waren nach kürzester Zeit betrunken. Da haben Basti und ich beschlossen nach Hause zu kommen. Ist es okay, wenn er morgen um 11 Uhr vorbeikommt? Wir müssen noch weiter an unserem Biologie-Referat arbeiten?“

„Na klar! Besser als wenn deine Freundinnen kommen. Papa und ich sind nicht da. Wir fahren morgen um 10 Uhr zu Tante Inge.“

Stimmt, das hatte ich in dem ganzen Stress schon wieder vergessen. Ich gähne. „Gut Mama, ich werde dann mal schlafen gehen, war ein anstrengender Tag! Grüßt Tante Inge von mir.“

Ich umarme meine Mutter, gehe in mein Zimmer, ziehe mich um und lege mich ins Bett. Doch meine Gedanken lassen mich nicht schlafen, ich sehe die ganze Zeit Monti vor meinem inneren Auge, wie er sich krümmt und zusammenbricht.

Am nächsten Morgen weckt mich mein Handy, das lauthals klingelt.

Und die Chöre singen für dich.

Ich drehe mich um, und lege mir die Decke auf die Ohren.

Hör auf, dich zu wehren. Das macht doch keinen Sinn, Du hast da noch Konfetti in der Falte auf der Stirn.

Ich nehme mein Handy in die Hand und drücke den grünen Hörer. Mark Fosters „Chöre“ verstummt. „Ja hallo?“, murmele ich verschlafen.

„Abbie? E ... Es ist was ganz S...schlimmes passiert. Als ... als ich heute morgen auf die Koppel gegangen bin. Monti, er, lag da einfach auf dem Boden und ...“ Mia wurde hörbar von einer Tränenwelle überflutet. „Irgendein Arschloch muss ihm was gegeben haben. Meinem Monti! Als ich ihn da so zitternd und apathisch auf dem Boden liegen sehen habe, habe ich sofort den Tierarzt angerufen, aber es war schon zu spät ...“

Lea-Marie Zimmer

/Das Mädchen mit dem Flammenhaar. Ein Fall für Hale Wolkow./

Miststück. Wie sollte er mit ausgerechnet ihr zusammenarbeiten? Wie zur Hölle sollte er länger als eine Minute mit ihr allein sein? Besonders wenn sie ihn wieder mit diesem verächtlichen Blick musterte. Als ob er es nicht wert wäre, dieselbe Luft zu atmen wie sie. Aber wenigsten zeigte sie mal einen anderen Gesichtsausdruck, als ihre normale stoische Gleichgültigkeit. Obwohl, wenn Hale es sich recht überlegte, war dieser Blick von oben herab, keine wirkliche Verbesserung. „Ist das Ihr Ernst? Ich soll mit so etwas arbeiten?“, ihr Blick aus strahlend silbernen Augen huschte herablassend über seinen Körper. Er wusste, sie erfasste alles: von seiner makellosen Uniform über die blauen Augen bis hin zu seinen schwarzen Haaren. Sie würde ihn in ihrem viel zu gut funktionierenden Gehirn analysieren und bewerten. Jedenfalls erzählten das die Jungs von der Sicherheitsbrigade ständig, die des Öfteren mit ihr zu tun hatten.

Selbst seine normalerweise sehr ruhigen und gelassenen Vorgesetzten schienen unter ihrem Todesblick, der wie Feuer brannte, wenn er sich in die Männer bohrte, nervös zu werden. Nicht, dass er es ihnen verdenken konnte. Schließlich war diese Figurine von einem Mädchen mit ihren blutroten Haaren und ihrer Haut so weiß wie die Farbe von Leinentüchern - von denen er genug gesehen hatte um einen guten Vergleich ziehen zu können -, eine der gefährlichsten Personen des Landes, auch wenn man es ihr nicht anmerkte.

„Ich fürchte, Mylady, das ist unser Ernst und wie Sie wissen, sind unsere Entscheidungen, einmal getroffen, unabänderlich“, meinte General Rayen. Hale meinte vereinzelt fassungsloses Ausatmen zu hören und eine darauffolgende, entsetzte Stille. Eine Stille, hervorgerufen durch die Furcht vor der Reaktion eines kalten und doch so schönen Mädchens. Eine Stille, die nur darauf lauerte, ihnen, in einem unaufmerksamen Moment, die Kehlen aufzureißen, so dass ihr Blut an die kargen, kalten Wände spritzte. Das Blut würde wenigstens diesem trostlosen, stillen Raum, im Zentrum des Bunkers, etwas Farbe verleihen, wenn es schon ihren Körpern nichts mehr nützen würde. Doch wider Erwartens gab das Mädchen nur einen genervten Ts-Laut von sich und rauschte, nachdem sie ihre Haare mit filmreifem Schwung nach hinten geworfen hatte, aus der Besprechungszentrale für innere Sicherheit.

Sobald auch Hale wieder draußen war, wurde er von seinem besten Freund und Kameraden Finn empfangen. „Hey Mann. Und was wollten die alten Herren vom Generalstab? Wirst du etwa schon wieder befördert? Ist alles ok? - Du siehst so verstört aus.“ Hale setzte gerade zu einer Antwort an, als hinter ihm die Tür zum Bunker krachend aufgestoßen wurde und ein Schwall roter Locken in sein Sichtfeld kam. Das Mädchen trat heraus. Sie beachtete die beiden Freunde nicht, zog stattdessen eine Sonnenbrille auf, wahrscheinlich mutmaßte er, um ihre unnatürlich strahlenden Augen, die an polierte Silbermünzen erinnerten, zu schützen. Unterhalb des grünen Hügels, in dem sich der Bunker befand, leuchteten die Scheinwerfer eines Autos auf, ein seltener und unbeliebter Anblick in Olympus. „Aristokratin!“, schnaubte Finn. „Man könnte meinen, die könnten ihr Geld für bessere Sachen ausgeben, als für veraltete Elektronik!“

Bei dieser Aussage drehte sich das Mädchen abrupt um. Hätte sie nicht die Anmut eines herabfallenden Blattes besessen, ihre Beine hätten sich verdreht und ein paar Bänder

wären zusätzlich gerissen. Im krassen Gegensatz zur Rundheit ihrer Reaktion schob sie sich nun langsam die Sonnenbrille ins Haar, sodass ihre Augen wie der Mond hinter imaginären Wolken hervorkamen.

„Sicher könnte ich das, aber leider bin ich schon damit beschäftigt, diese vollkommen nutzlose Institution zu finanzieren und nebenbei das Militär mit großzügigen Spenden zu versorgen.“ Mit einem Blick auf ihre Uniformen fügte sie hinzu: „Du solltest mir die Füße küssen, weil ich dein nächstes Gehalt zahle.“ Ihre Stimme war nicht mehr eiskalt und schneidend wie im Bunker, vielmehr klang sie nun zuckersüß. Mit ihrem koketten Augenaufschlag erdolchte sie Finn praktisch. Nichts schien diesem leuchtenden Mahlstrom, der alles fesselte, um es dann auszusaugen, bis nur noch eine leere, willenlose Hülle vorhanden war, entrinnen zu können. Nicht mal dem sonst so humorvollen, überdrehten Finn gelang es, ihr zu entgehen. Er murmelte so etwas wie: „Tschuldigung, war nicht so gemeint.“ Das Mädchen ließ ein gehässiges Feixen auf ihren karmesinroten Lippen aufblitzen und verbarg, wie bei einer Sonnenfinsternis, wieder ihre Augen hinter der Brille. Das war zu viel. Was bildete sich dieses Porzellanpüppchen eigentlich ein? Warum sollte Finn sich entschuldigen, er hatte doch vollkommen recht. Nur weil eine verwöhnte, kleine Aristokratin meinte, sich hier einzumischen, nur weil sie keine Ahnung hatte, was sie mit ihrer vielen Zeit machen sollte, hieß das nicht, dass es irgendwen interessierte, was sie zu sagen hatte. „Ich bezweifle sehr, dass du jemals in deinem Leben etwas Nützlicheres getan hast als Daddys, von der hart arbeitenden Bevölkerung abgeknöpft, Geld auszugeben und dich aufzuspielen“, brachte Hale mit schneidender Stimme hervor. Er wusste, die Hälfte dessen, was er sagte, war weit hergeholt. Alle interessierten sich dafür, was sie sagte, nicht zuletzt, weil sie sich eben nicht aufspielte, sondern mindestens einen so hohen IQ besaß, wie alle erzählten. Aber dennoch fühlte es sich gut an, ihr seine Frustration ins Gesicht zu schleudern. Als Reaktion auf seinen Ausbruch hob sie jedoch lediglich eine ihrer perfekten Brauen und begann erstaunlicherweise zu lachen. Er schaute verwirrt drein. Bei den paar Malen, die Hale sie bisher gesehen hatte, hatte er selten eine stärkere Gefühlsregung bei ihr beobachtet, als dass sie ab und zu jemanden mit einem spöttischen Blick bedachte. Umso fremdartiger wirkte nun dieses Lachen, das hell und glasklar über die offene Fläche schallte und so schnell endete wie es begonnen hatte. Sie lächelte süffisant über einen Scherz, den nur sie verstand. „Fürs erste.“ Ohne einen Abschiedsgruß drehte sie sich um und ging. Plötzlich schien ihr noch etwas einzufallen und sie rief über die Schulter: „Morgen Punkt 8.00 Uhr in der Solonstreet 261.“ Er schaute ihr hinterher, während sie ins Auto stieg, den Motor aufdrehte und übertrieben schnell davon raste. „Wer war das denn?“, fragte Finn. Mit einem Blick in die Ferne antwortete Hale: „Das ist meine neue Partnerin.“

Sophie Frieling

/Helden des Alltags I/

Ein Held in allen Hinsichten,
Verbreiter aller Nachrichten.
Auf ihm entstanden die schönsten Geschichten.
Was soll ich noch groß dazu dichten?

Mitglied der Weißen Rose.
Einst Anführer einer Rebellion.
Löste schon aus ein großes Getöse.
Rettete schon eine ganze Region.

Auch Goethes Faust auf ihm entstand
und ist durch es verblieben,
auch ich nun meine Wörter fand -
und hab es nun beschrieben.

Das Blatt.

Johanna Rosenthal

/Helden des Alltags II/

Ob in des Dichters Hand,
Oder vom Schreiner angewandt.
Ob für die Skizze der Mona Lisa,
Oder den Grundriss des Turms von Pisa.
Ob in der Hand von Goethe,
Oder für Nietzsches Morgenröthe.
Ob für die Möbel einer einfachen Stub',
Benutzt von des Meisters Lehrlingsbub'.

Das Zauberwerkzeug der Literaten,
Der Handwerker, der Künstler, der großen Meister,
Unser aller Freund,
Der Bleistift.

Niels Lucke

/Helden des Alltags III/

Wenn man sich mal hat verschrieben,
falsche Wörter sich verlieben,
wenn der Stift mal Falsches schreibt,
und der Fehler sichtbar bleibt,
wenn das Blatt will sauber werden,
muss ich´s wieder blanco färben.
Ich bin ein rücksichtsloser Feind,
manchmal auch ein guter Freund,
der Radiergummi.

Lonny von Jagow

Ich, Diogenes, erwachte, wie eigentlich immer, auf dem Sofa in meinem Büro. Ich versuchte, wie eigentlich jeden Morgen, mich von einer amorphen Lebensform, die so aussah, als wäre sie frisch der Menagerie eines Absurditätenliebhabers entsprungen, in etwas zu verwandeln, das meinem Berufsbild entsprach, als mein Telefon klingelte. Während ich versuchte, mir den Schlafmangel aus den Augen zu reiben und gleichzeitig die Knitterfalten aus meinem, leider nicht schlafgeeigneten, Anzug zu entfernen, sinnierte ich über die Frage, wer mich da am frühen Morgen erreichen wollte. Vermutlich ein weiterer Wahnwitziger, der sein gutes Geld für fein gedrechselte, auf Papier gebrachte Worte hergab. Während andere tagtäglich dem Boden mit allerlei Werkzeugen, die arg nach Schwielen aussahen, den Unterhalt abschwatzten, saß ich nur hier auf meinem Sessel. Auf diesem ergonomischen Thron saß ich und jonglierte mit Worten. Nicht mal mit meinen eigenen, das wäre ja zu kreativ. Ich verdrehte Gesetzestexte. Ich verdrehte sie, bis sie sich selbst widersprachen. Ich verdrehte sie, bis ein Gesetz für die Etikettierung von Rindfleisch die Steuerhinterziehung meines Klienten exkulperte. Warum man mir dafür Geld gab und ich nicht in einer tönernen Tonne – oder besser noch: einer Regentonne – in den Straßen von Athen oder Korinth leben muss, habe selbst ich noch nie verstanden. Irgendwas musste mich ja über den einfachen ehrlichen Tonnenbewohner erheben ...

Entnervt bedachte ich das Telefon, das meine weltbewegenden Gedankengänge so rüde mit banalen Alltagsklängen unterbrach, mit einem Blick, der Milch sowohl zum Gerinnen als auch zum Wechseln des Aggregatzustandes bewegen konnte. Ich überlegte, ob ich den Anruf mit der besten Erfindung seit dem Rad, dem Anruf-ablehnen-Knopf, in den Tiefen des analogen Äthers verschwinden lassen sollte und entschied mich dagegen. Mit einem Knurren, das einem missgelaunten Wolf, dessen Nachtschlaf man soeben mit dem Versuch, ihn zum Vegetarismus zu bekehren, unterbrochen hat, alle Ehre gemacht hätte, bewegte ich mich zu diesem in schwarzes Plastik gewandeten irdischen Störfaktor hin und bemerkte, dass der Anrufer auch noch seine Nummer unterdrückt hatte. Wunderbar. Sogar der schuldgefühlgeplagteste, steuerhinterziehende Getreidespekulant hatte den Anstand, seinem hauseigenen Wortverdrehen zumindest kundzutun, mit welchem amoralischen Individuum man sich denn nun in aller Herrgottsfrühe auseinandersetzen musste. Ich wischte die Gedanken an meinen Fall vom Vortag hinfort und nahm den Hörer ab. Mit aller Höflichkeit, die ich diesem rüden Wesen, das mich an einem lauen Montagmorgen beim Prokrastinieren gestört hatte, gegenüber aufbringen konnte, bellte ich meinen unseligen Vornamen im Tonfall eines Feldwebels mit einem Magengeschwür in den Hörer: „Diogenes hier!“

„Schönen guten Tag“, sagte mein Gesprächspartner. „Für dich einen räudigen, regenverhangenen Tag des Jüngsten Gerichtes“, dachte ich. „Ebenso!“, presste ich mit angestrengt gekünsteltem Enthusiasmus hervor. „Ich hätte da einen Auftrag für Sie ...“, sagte die unselige Stimme am Telefon. „Wunderbar!“, antwortete ich euphorisch, während ich darüber nachdachte, ob ich lieber eine Zwiebel inklusive Schale, Stängel und Trieben essen und mit verbundenen Beinen das Kap der Guten Hoffnung umschwimmen wollte, als diesen Auftrag zu übernehmen. „Worum geht es denn?“, fragte ich. Reine Rhetorik.

Inzwischen hatte ich genug Diensterfahrung und wusste natürlich, dass es sich um einen welpenschindenden, bücherverbrennenden, steuerhinterziehenden Getreidespekulanten handelte, der die schwarze Messe, die er mit seinem Kollegen im Wald feierte, nur für ein kurzes Telefonat mit seinem Rechtsverdrehen unterbrach, um danach wie gehabt fröhlich mit Blutopfern und Satansbeschwörungen fortzufahren. Aber es war unhöflich, seinem Gegenüber das Wort aus dem Mund zu nehmen, weshalb ich schwieg, wie es sich für einen braven Wortverdrehen gehörte. Gespannt lauschte ich auf die öffentlichkeitskonforme Version: „Nichts Besonderes. Die Steuerbehörde fordert ...“, sagte er. Spätestens ab diesem Punkt im Gespräch driftete ich in die unendlichen Sphären des geistigen Äthers ab, während sich mein Auftraggeber lang und breit über seine fantasievollen Aussagen vor Gericht, auch Meineid genannt, seine kreative Steuerbuchhaltung und seine sonstigen ersprießlichen Nachmittagsbeschäftigungen ausließ, denen ich mithilfe der Straßenverkehrsordnung §5 Absatz 1 Legitimität verleihen sollte. Wunderbar. Nachdem er vermutlich mit der Schilderung, wie er die Welpen eines Waisenkindes ertränkt hatte, geendet hatte – ich weiß es, ehrlich gesagt, nicht mehr –, fragte er mich: „Übernimmst du diese Lappalie?“

Meine präferierte Antwort auf diese Frage wäre natürlich ein lautstark herausgeschrieener Widerspruch in einer solchen Länge gewesen, dass man in der selben Zeit die Ilias fehlerfrei rückwärts rezitieren, ein Tau aus Sand flechten, eine 11-stellige Primzahl mit Bleistift und Papier faktorisieren könnte und die Telefonrechnung meiner Kanzlei so exorbitant groß würde, dass sie das Bruttoinlandsprodukt von Liechtenstein überschreiten würde. Auf der Suche nach einem Grund, wieso ich das nicht tun sollte, sah ich mich in meinem Büro um: Fliesen aus blaugeädertem Marmor. An der Decke ein geschmackloser, kristallener Kronleuchter, der wie ein lauernder Geier nur darauf wartete, auf mich herabzustoßen. Ein wuchtiger Schreibtisch, der einem Vertreter irgendeiner vom Aussterben bedrohten Baumart aus dem Bauch geschnitten wurde. Auf ihm stand eine Flasche, gefüllt mit erlesenstem, blutrotem Rebensaft, den ich liebend gern gegen eine Packung Tetra-Pak-Wein eingetauscht hätte. Ein Teppich, gesponnen aus der harten ehrlichen Arbeit Millionen armer Raupen, breitete sich vor dem Schreibtisch aus. Langsam dämmerte mir, wieso ich überhaupt hier arbeitete. Natürlich. Immer ging es um diese hübsch bedruckten Papierstücke, die unsereins als Zigarrenanzünder benutzt. Sobald du eine außergewöhnliche Menge dieser hübsch angemalten, beschrifteten Papierstücke dein Eigen nennen möchtest, musst du moralische Kompromisse hinnehmen. So war der Lauf der Welt. Der steuerhinterziehende Anzugträger, der, nur auf seinen eigenen Gewinn bedacht, mit den erwirtschafteten Gütern tausender Menschen jongliert, wird immer die größere Menge farbiger Textilien stapeln können als derjenige, der die eigentliche Arbeit verrichtet.

„Diogenes? Schläfst du?“

„Nein, ich bin wacher als jemals zuvor. Wieso sollte ich so eine Ausgeburt der Amoralität wie dich vertreten? Für den nächsten Ring aus weichem, nutzlosem glänzendem Metall? Für das nächste Auto? Für ein Büro eine Etage höher? Auf was davon kommt es an? Bedauernswert ist der arme Greis, doch bedauernswerter ist nur der Greis, der seine gesamte Lebensenergie darauf verwandt hat, anderen Menschen dazu zu verhelfen,

sich von der Arbeit anderer die Taschen und Wänste vollzustopfen und auch noch damit davonzukommen! Ich kündige!“

Nach diesen Worten herrschte Stille in der Leitung. Nach einer Weile wiederholte die andere Person ihre Frage: „Diogenes?! Schläfst du?“

Unfassbar. Da versuchte ich doch mit einer bewegenden Ansprache über die Nichtigkeit irdischer Güter das Seelenheil dieser Ausgeburt der Amoralität zu bewahren und sie antwortet nicht mal! „Was? Hast du mir nicht zugehört?!“

Ich spürte ein leichtes Rütteln an meinem rechten Arm, schlug die Augen auf und sah mich erschrocken um. Ich lag auf einer Decke vor meiner zu einer respektablen Wohnadresse umfunktionierten Regentonne, umringt von leeren Packungen Tetra-Pack-Wein. Über mir war kein geschmackloser Kronleuchter, sondern nur der in einem satten Hellblau leuchtende Himmel. Gegenüber von meinem lauschigen Schlafplatz ragte wie ein Grabstein aus Beton und Glas das Gebäude der Bank auf. Ich blickte geradeaus. Vor mir stand ein adrett gekleideter Mann mittleren Alters. Oder er versuchte zumindest, adrett auszu-sehen. Die Augenringe des Mannes gingen in etwa bis zu seinen Nasenflügeln und im Allgemeinen erinnerte sein Erscheinungsbild eher an einen zerrupften Spatz, den man in einen Pyjama mit Nadelstreifen gesteckt und notdürftig sozialisiert hat, als an einen überbezahlten Anwalt.

Er stand vor mir und musterte mich und den Berg leerer Weinpackungen milde belustigt: „Guten Mittag, Diogenes!“

„Guten Tag“, sagte ich, seinen Seitenhieb auf meinen, zugegebenermaßen, fragwürdigen Schlafrhythmus ignorierend.

„Du siehst so erschrocken aus. Hast du etwa von Platon geträumt?“, fragte er mit einem sarkastischen Unterton.

Dieser bärtige, Selbstgespräche führende, Wahnsinnige, der einen gerupften Hahn scheinbar mit einem Menschen verwechselt, verfolgte mich, seitdem ich seine erschreckenden, umstürzlerischen Thesen zur federlosen Natur des Menschen gelesen hatte, tatsächlich; aber ich ließ mich nicht wieder auf diese Diskussion ein.

„Nein, ich habe davon geträumt in meinem eigenen Büro zu sitzen, das mit lauter sinnlosem Kram vollgestopft war. Ich wurde die ganze Zeit von diesem gräulichen, klingelnden, verkabelten Etwas beim Philosophieren gestört. Mein Tisch bog sich unter Beschreibungen der Schandtaten geldgeiler Bürohengste, deren Taten ich irgendwie gut klingen lassen musste. Schlimmer noch, ich habe das ganze acht Stunden am Tag gemacht und das alles nur für irgendwelche bedruckten Papierstücke.“

„Klingt glücklicherweise ganz nach einem beliebigen Tag meines Lebens.“, sagte er.

„Leider. Wieso tust du das alles? Du könntest genauso gut wie ich hier in einer Tonne leben. Du könntest dich von Almosen ernähren und den ganzen Tag damit verbringen zu philosophieren, andere Geisteswissenschaftler zu beleidigen und dich darüber auslassen, wie viel besser das einfache anspruchslöse Leben ist.“

Er warf einen demonstrativen Blick auf sein klobiges Statussymbol von einem Zeitmesser und rückte das überteuerte Stoffstück, das scheinbar eine Krawatte darstellen sollte, zurecht. Anschließend warf er mir einen mitleidigen Blick zu und ging fort. Ich meinte, ihn murmeln zu hören, dass ich wohl nie verstehen würde, aber bin mir nicht sicher.

Masin Guggenberger

/Mein Leben vier Häuser weiter/

Der Schlüssel mit dem roten Anhänger ist der richtige, das konnte ich mir inzwischen merken ... Ich ging zur Garage und schloss auf. Wo waren die Hundeleinen? In dem Chaos, das die gesamte Familie Schmidt täglich hinterlässt, war es wirklich schwer, die zwei Leinen für Lucy und Lilly, die beiden Hunde der Schmidts, zu finden. Drei Paar verschiedene große Badeanzüge lagen mitten in der Garage, zwei Regenbogen hingen über einem kaputten rostigen Fahrrad. Langsam gewöhnte ich mich an das Chaos. Zuhause ist es immer sehr ordentlich und geordnet; meine Mutter hat eine Putzsucht. Die Schmidts mit ihrer Art, ordentlich zu sein, kenne ich nun schon seit knapp einem Monat und schon von Tag Eins an sind sie mir ans Herz gewachsen.

Als ich die beiden ineinander verknöteten Leinen fand, waren schon etwa zehn Minuten vergangen. Max, einer der Zwillinge, hatte sich bereit erklärt, mit den Hunden Gassi zu gehen. Er kam mit verstrubelten Haaren und verheultem Gesicht aus der Haustür, nahm - beziehungsweise riss - mir die Leinen aus der Hand, ging schnurstracks zu den Hunden und verließ den Garten. Die Zwillinge hatten sich vermutlich wieder um den Platz auf dem Sessel vorm Fernseher gestritten; das konnte man bei solch einer Erscheinung nicht übersehen. Die Familie Schmidt hatte im Wohnzimmer, vor dem Fernseher, einen riesigen Ohrensessel, der so gemütlich war, dass sogar ich mich manchmal um den Platz darauf stritt.

Annabell kam in die Küche, als ich dabei war mit den vier jüngsten Kindern zu backen. Sie bat mich, mit ihr in den Flur zu gehen. Als Mutter von sieben Kindern ist sie viel beschäftigt, aber trotzdem immer für jeden da. Sie erzählte mir von einem Ferienhaus in Griechenland, wo die ganze Familie in den Sommerferien hinfahren wollte. Ich war fasziniert, als sie mir dann auch noch Bilder auf dem iPad zeigte. Und ohne, dass ich es erwartet hätte, fragte sie mich, ob ich mitkommen wolle? Oh mein Gott, das wäre mein Traumurlaub überhaupt! Ich war schon so aufgeregt und wollte sofort meine Eltern fragen. Also rief ich an ... Meine Mutter ging ran. Ich erzählte ihr von der geplanten Reise und fragte, ob ich mitfahren darf. Doch das Einzige, was sie sagte, war: „Ich werde dich niemals mit einer solchen Chaos-Familie in den Urlaub lassen!“ - und legte auf. Den ganzen restlichen Tag war ich frustriert und meine eigentlich immer so gute Laune war völlig im Keller.

Ich öffnete unsere Haustür. Eine Wolke Putzmittelgeruch kam mir entgegen. Meine Mutter kam in den Flur, nahm den Staubsauger, murmelte ein kurzes „Hallo“ und verschwand schnell wieder ins Wohnzimmer. Ich hatte mich eigentlich darauf eingestellt, dass wir ein nettes Gespräch über den Griechenland-Urlaub führen können. Aber ich hätte mir eigentlich auch denken können, dass so etwas mit meiner Mutter generell nicht funktioniert. Mir kamen plötzlich die Tränen. Die Treppen hoch rannte ich nur noch, um mich so schnell wie möglich in mein Bett zu werfen. Ich hatte mich noch nie bei uns zuhause richtig zuhause gefühlt, aber so einsam, wie in diesem Moment, war ich auch noch nie. Meine Mutter ignorierte mich und meinen Vater konnte man nur mit politischen Themen zum Sprechen bringen.

Mein Leben bestand nur noch daraus, meine Familie und die der Schmidts zu vergleichen ... Warum ist meine Familie so anders als diese? Morgens stand ich auf und befand mich in der Welt der Ordnung und der unangenehmen Stille. Am Frühstückstisch, der nur aus

meiner Mutter, meinem Vater und mir bestand, wurde manchmal, wenn es nicht komplett still war, kritisch über die neusten politischen Ereignisse diskutiert. Keiner lachte. Nach der Schule ging ich direkt zu den Schmidts rüber. Dort war es immer laut. Immer lachte, weinte und schrie irgendjemand. Mir gefiel das. Man konnte jedes einzelne Leben in diesem Haus um sich herum spüren. Abends kam ich dann völlig geschafft, aber glücklich nach Hause und ging ohne, dass meine Eltern ein Wort mit mir redeten, schlafen. Es klingt verrückt, wenn ich behaupte, dass ich diese Familie einen Monat lang kenne und sie mir jetzt schon wie meine eigene vorkommt. Ich mag alle der sieben Schmidt-Kinder und die beiden Hunde und die liebevollen Eltern, die immer für mich da sind. Vor einem Monat wurde ich in eine andere Welt eingeladen, in mein Leben vier Häuser weiter.

Lonny von Jagow

/Über seltsamste Wesen wird man nie etwas lesen./

Pascal sah erschrocken auf seinen Wecker, der auf seinem Nachttisch stand und realisierte, dass es inzwischen sechs Uhr morgens an einem Dienstag war, was bedeutete, dass seine Eltern noch genau eine Woche auf Geschäftsreise in Shanghai verbringen würden. Er öffnete die Schublade des kleinen Tisches und fand wie erwartet 100 Euro vor, die ihm seine Eltern vor ihrer Abreise gegeben hatten, damit er sich Essen kaufen konnte. Er war es gewohnt, mehrere Wochen auf die Rückkehr seiner Eltern zu warten. Ganze Sommerferien hatte er schon damit verbracht, alleine in Berlin herumzuwandern, um dann, nach drei Wochen, eine Postkarte von seinen Eltern zu erhalten, die ihm schöne Sommerferien wünschten und danach schweren Herzens mitteilten, dass sie wohl doch noch länger fortbleiben müssten. Hätte er Freunde gehabt, wäre dies der Sommer seines Lebens gewesen, doch seine Art machte es ihm schwer, Anschluss zu finden. Er war, was heutige Teenager seltsam nennen würden. Anstatt Hausaufgaben zu machen, fuhr er an den Wannensee und setzte sich dort für zwei Stunden auf den Rasen, um die Luft zu genießen. Anstatt Streitigkeiten normal zu bewältigen, blieb er solange still und hielt sich die Ohren zu, bis er platzte und auf die andere Person einschlug. Anstatt im Kunstunterricht ein durchschnittliches Werk abzugeben, verbrachte er die Stunde damit, das gesamte Blatt schwarz zu färben. Manchmal hatte er das Gefühl, keine Luft zu bekommen, stand mitten im Unterricht auf, stieß seinen Stuhl beiseite und rannte aus dem Raum.

Seine Eltern hatten ihn schon von Ärzten und Psychologen beurteilen lassen, doch sie konnten nur ein hohes Potenzial an Aggressivität entdecken, das laut ihnen, durch fehlende soziale Kontakte verursacht wurde. Also ließ er an manchen Tagen seiner Wut freien Lauf und prügelte auf den Boxsack ein, den ihm seine Eltern gekauft hatten. Er brauchte Beschäftigung, um sich von einer unerklärbaren, angestauten Wut abzulenken.

Innerhalb weniger Minuten hatte er sich aufgesetzt, war zu seinem Schrank gelaufen, hatte sich einen Pullover übergezogen und verließ das Haus. Allein der Gedanke an seine Eltern und die damit verbundenen Besuche bei Ärzten, die scheinbar immer öfter vorkamen, raubte ihm die Luft zum Atmen. Er brauchte dringend Ablenkung und frischen Sauerstoff. Also machte er sich auf die Suche nach einem ruhigen Ort. Lärm beunruhigte ihn und machte ihn nervös, während Stille dafür sorgte, dass er sich zumindest für eine kurze Zeit wie ein normaler Mensch fühlte.

Er ging Straßen entlang, die von seiner Nachbarschaft voller reicher Schnösel in eine heruntergekommene Gegend führten. Wären seine Eltern in der Lage gewesen zu sehen, an welche Orte er sich begab, würden sie ihn nie wieder aus dem Haus lassen.

Die Häuser um ihn herum wirkten fast einengend und mehrere Stockwerke grauer Zement ragten über ihm auf. Hin und wieder war auch ein Baum oder ein kleiner Strauch zu entdecken, doch ansonsten war das Viertel kahl und dreckig. Müll sammelte sich an jeder Ecke und stapelte sich vor den Mülltonnen, die vermutlich vor Wochen das letzte Mal geleert worden waren. Ratten umkreisten die Gebäude und bis auf wenige einsame Seelen schien die Gegend verlassen zu sein.

Langsam näherte er sich einem alten Fabrikgebäude, das früher einmal die Werkstatt einer Handschuhmanufaktur gewesen war.

Er hatte eines Nachmittags, als er wieder einmal von zuhause abgehauen war, nach einem ruhigen Ort gesucht und dabei den perfekten Platz gefunden. Nach einigen Recherchen hatte er herausgefunden, dass die Halle schon seit etwa 20 Jahren leer stand.

Manufakturen waren seltener geworden, bis sich auch diese Firma nicht mehr gegen die großen Konzerne wehren konnte.

Er betrat den ersten Raum, der riesig war und sah sich um. Die Fenster waren staubig und manche eingeschlagen. Lose Zeitungen lagen überall herum und der Wind pffte durch die Gänge, die sich an den Seiten abzweigten. Nirgends waren Lampen vorzufinden und nur die ersten Sonnenstrahlen des Tages ließen ihn überhaupt etwas im Raum vor ihm erkennen. Er wagte sich bis ins Innere der Halle, bis ihn ein klapperndes Geräusch erstarren ließ. Hinzu kamen der Klang von Nägeln, die an einer Tafel kratzten und ein tiefes Heulen. Pascal zitterte am ganzen Körper und versuchte krampfhaft seine Hände still zu halten, die unkontrolliert zu zittern schienen. Noch immer stand er im Dunkeln.

Als er kleiner gewesen war und seine Eltern noch Interesse an seinen Gefühlen und Ängsten hatten und nicht an ihrem Ruf, kamen sie jeden Abend zu ihm an sein Bett, um ihn dabei zu unterstützen die Monster unter seinem Bett zu verscheuchen. Sein Vater hatte einen Umhang um seine Schultern geschlungen, obwohl sich Pascal sicher war, dass es ein Bettlaken gewesen war und sprang heroisch in sein Zimmer.

„Monster, kommt nur her. Letztendlich habt ihr doch eh mehr Angst vor uns als wir vor euch“, sagte er jeden Abend. Danach folgte meist ein dramatisches Herumwedeln seiner Arme unter dem Bett seines Sohnes, um die Monster verschwinden zu lassen.

„Bist du mutig genug, um einen Blick mit mir unter dein Bett zu werfen?“ fragte er und Pascal antwortete mit einem klaren „Ja“. Zusammen schauten sie unter sein Bett und sein Vater lächelte ihn vertraut an.

„Die Monster unter deinem Bett sind Ergebnisse deiner Vorstellungskraft. Aber genauso wie du die Kraft hast, dir Monster vorzustellen, hast du auch die Kraft dazu, sie verschwinden zu lassen.“ Der Satz änderte sich jeden Abend, aber die Message dahinter war immer dieselbe. Pascal hatte nie wirklich daran gedacht, wie sehr ihm diese Sätze geholfen hatten, bis jetzt.

Doch nun war sein Vater nicht da und er war alleine.

Es zischte aus allen Nischen des Raumes und er bemerkte, wie ihm der Angstschweiß über den Rücken lief.

Er stand mit dem Rücken zum Eingang gewandt. Ihm wurde plötzlich eiskalt. Seine Lunge fühlte sich wie zugeschnürt an und er hatte Schwierigkeiten zu atmen. Sein Magen rebellerte und seine Sicht verschwamm vor seinen Augen.

„Endlich habe ich dich gefunden.“ Er brauchte nicht lange, um zu erkennen, wessen Stimme ihn angesprochen hatte. Langsam drehte er sich zum Eingang des Raumes um und erschrak bei dem Anblick, der sich ihm bot. Eine schwarze Masse, die er aus seinen Träumen kannte, schwebte über mehreren toten Füchsen und Hasen. Thronend auf den Kadavern lag ein Hirschgeweih und Pascal wurde ungewollt an einen seiner Albträume erinnert, in dem die Masse einen Hirsch qualvoll vor seinen Augen umbrachte. Er war gut darin, bestimmte Bilder zu verdrängen und trotzdem sah er den roten Tränen weinenden Hirsch vor sich, wie seine Hufe nachgaben, sein Geweih schmerzhaft von seinem Kopf fiel und er letztendlich von schwarzen Fäden zerfressen zusammenbrach.

/Perfect Illusion/

Ich schlug die Augen auf. Das erste was ich wahrnahm, war der stechende Geruch von Desinfektionsmittel. „Willkommen zurück!“, sagte eine körperlose Stimme. „Setz dich auf. Wir sind gleich fertig mit dir.“ Dem Befehl folgend, versuchte ich mich zu orientieren. Beim Aufsetzen wurde mir sofort schwindelig. Das Objekt, auf dem ich lag, war sehr kalt. „Perfekt!“, murmelte die Stimme. Die Stimme gehörte einer Frau, die mit streng zurückgekämmten, weizenblonden Haaren und stählernen, eisblauen Augen auf einem sterilen, weißen Stuhl thronte. „Zurück? Fertig? Mit mir?“, fragte ich mit rauer Kehle. Die Frau verdrehte ihre Augen. „Ich vergaß. Vergiss, was ich gesagt habe.“ Mit zwei eleganten Schritten durchquerte sie den Abstand, der uns trennte. „Ich bin Ms. Smith, deine betreuende Ärztin. Du befindest dich hier in Pandora, dem Vorort der Insel Eleyision. Wir leben auf dem Kontinent Atlantia, wo perfektionierte Menschen wie du dem modernen Menschen helfen und dienen. Diese perfektionierten Menschen, von denen ich spreche, werden Klone genannt.“ Sie guckte mich an, während die Informationen durch meinen Kopf ratterten. Klone ... Ein Gedankenfetzen zog vorbei. Ich versuchte, ihn festzuhalten, doch er verschwand und ich hatte jetzt höllische Kopfschmerzen. Er war sehr wichtig, das wusste ich. Ms. Smith deutete mein Schweigen als Verstehen. „In zwei Stunden wird eine Auktion stattfinden, bei der alle Neumodelle vorgestellt werden. Auf dieser Auktion wird entschieden, wo du eingesetzt wirst, da sich die Bedürfnisse der Käufer unterscheiden. Weitere Informationen erhältst du dann dort. Aber jetzt wirst du erst mal ordentlich angezogen.“ Ich guckte an mir herunter und musste feststellen, dass ich in einem blutroten OP-Anzug steckte. Meine Füße waren barfuß.

Also kannst du nicht fliehen.

Woher kam die Stimme? Ich schaute mich im Raum um, doch ich sah nichts und niemanden außer Ms. Smith und mir. Es gab nur den Stuhl und den Tisch in dem Raum. Also kein Mikrofon, das diese Stimme hätte erzeugen können. „Klon Nr. 3?“, fragte Ms. Smith. „Ist dein Betriebssystem defekt?“ Ich checkte meinen Mikrochip. „Nein. Aber laut Datenbank bekomme ich noch einen Namen.“ Sie musterte mich. „Schön und doch so zerbrechlich. Wie ein Kristall. Dein Name lautet ... Chrystal.“ Sie schien zufrieden mit sich zu sein.

Pass auf, gleich klopft sie sich noch auf die Schulter.

„Sei leise“, zischte ich. Ms. Smith guckte mich mit hochgezogener Augenbraue an. „Hast du was gesagt?“, fragte sie. „Nein“, log ich. Sie lachte. „Zum Glück können Klone nicht lügen.“ Sie klatschte in die Hände. Eine weiße Tür öffnete sich, die ich vorher nicht bemerkt hatte. Herein kamen zwei rothaarige Mädchen, gefolgt von einem rothaarigen Jungen. „Das sind die Drillinge Mary, Owen und Lily. Sie sind jetzt für dich zuständig.“ Mit diesen Worten drehte sie sich um und ging durch die Tür. Owen hatte auf einmal eine Spritze mit einem schwarzen Serum in der Hand. „Was hast du vor?“, fragte ich. Owen machte eine schnelle Bewegung und die Spritze verschwand in meinem Hals. Sofort drehte sich alles. Gedanken, Stimmen und Gerüche wirbelten durcheinander. Ich versank im Dunkeln.

„Mia, hab ich dich!“ Feste, muskulöse Arme umschlossen mich. Der Geruch von seinem Aftershave hüllte mich ein. Ich sog den Geruch ein. Zuhause. Lachend befreite ich mich. Dann schaute ich ihn an. Seine blonden Haare fielen in sein markantes, gebräuntes Gesicht. Seine smaragdgrünen Augen funkelten im Sonnenlicht. In seinem Blick las ich Glück, Liebe und wildes Verlangen. „Ich liebe dich, Tristan.“ Eine Träne rollte ungewollt über meine Wange.

Aaliya Schindewolf

/Prolog/

Wie kann ich es beschreiben,
mein Kopf, er ist so leer.
Ich will's nicht übertreiben,
wonehm' ich die Gedanken her?

Nie nannt' ich mich Dichter,
nie nannt' ich mich Meister,
versuch' nur zu erklären,
wovon ich probier zu reden.

Johanna Rosenthal

Andrea Mohylová, herečka DJKT, při Galavečeru
v Plzni / Andrea Molylová, Schauspielerin des
J. K. Tyl Theaters, bei dem Galaabend in Pilsen

Kamila Šmejkalová, herečka DJKT, při Galavečeru
v Plzni / Kamila Šmejkalová, Schauspielerin des
J. K. Tyl Theaters, bei dem Galaabend in Pilsen

/Almanach
Berlín

Prolog:

Kdo jsem? Jsem Liv. Je můj život normální? Ne, už není. Je mi 15 let. Žiju v Berlíně a jsem se vším docela spokojená. Proč už můj život není normální? Už pět let vím, že mám genetickou mutaci. Jak se to projevuje, to ale nevím. Každopádně už dva roky si díky tomu umím vytvořit ochranný štít. Jak tenhle štít funguje, to ještě úplně nevím.

Natěšeně jsem rozrazila lítací dveře do seminární místnosti číslo 069. Měla jsem výbornou náladu, protože do téhle místnosti si chodím vždycky jen pro nové zadání. U stolu seděli tři lidé, což mě zmátlo, protože normálně tam bývá jen Micha a pan Sins. Teď tam seděl ještě jeden kluk. Asi praktikant, říkala jsem si. Už jsem jich několik poznala: Eric, Sven, Nick, Finn a ještě pár dalších. Posadila jsem se vedle něj. S očekáváním jsem pohlédla na pana Sinse. Ten si odkašlal. „Dobrý den, Liv! Představím vás – tohle je Lee.“ Přikývla jsem a zvědavě jsem na něj pohlédla. Teď jsem ho vlastně poprvé viděla pořádně a srdce se mi na okamžik zastavilo. Měl černé havraní vlasy, světle modré oči jako husky a sněhobílou pleť. Takhle nějak by mohl vypadat starší brácha Sněhurky. Při prohlížení jeho rtů jsem se úplně ztratila a na zem mě vrátil až Micha mírným odkašláním a tázavě zvednutým obočím. Pan Sins vypadal poněkud pobaveně a řekl mi, že Lee bude pro další misi mým parťákem. Polkla jsem. Na jednu stranu to byl dar z nebes, jít na misi s takovým typkem, na druhou stranu jsem měla strach, jak to budu zvládat bez Michy.

Na první pohled vypadal Micha úplně jinak, než jaký byl ve skutečnosti. Vypadal jako alkoholik, kterým ale nebyl. Měl blond vlasy podobné srsti toulavého psa a křivý nos. Vypadal jako lidi, kterým instinktivně jdete z cesty. Pan Sins nám začal vysvětlovat, o co v naší misi půjde. Samozřejmě později dostaneme složku, kde bude všechno popsáno, ale v tuto chvíli bylo nutno dávat pozor a dělat si poznámky. „Jedna stará mayská sekta dokázala ukrást všechno, co je potřeba k sestrojení atomové bomby. Součástky mají uloženy ve své centrále v kolumbijské Palmiře. Vaším úkolem bude tyto díly šlohnout a zabránit, aby nadělaly další škodu.“ Zprudka jsem se nadechla. Palmira patřila k nejnebezpečnějším místům na světě. To ale bylo známo všem v místnosti. „Nechám vás teď o samotě, abyste si mohli v klidu napláňovat misi a také se lépe poznali“, s těmi slovy pan Sins opustil místnost. Vzdychla jsem a otočila se k Michovi v očekávání, že nám vysvětlí, co máme dělat. Jenom nám hodil dvě složky a vyšel z místnosti se slovy: „Užij si to, princezno.“ Lee si odfrkl: „Konečně je pryč. Byl nějak moc důležitý.“ Zaskřípala jsem zuby. Micha byl skvělý. Hodně mi pomohl, když se mi nedařilo. Proto jsem byla dost citlivá na to, když ho někdo v mé přítomnosti urážel. Myslala jsem, že ho na to předem upozornili, ale zjevně tomu tak nebylo. Pokusila jsem se svůj hněv potlačit, což se mi moc nepodařilo. „Zůstaň úplně v klidu, Liv“, říkala jsem si, „on nemůže vědět, co se stane, když se naštveš, prostě zůstaň v klidu.“ Demonstrativně jsem otevřela složky a začala jsem číst.

Kolumbie, Palmira

- Město řídí vůdce klanu Victor Rescal
- Policie: nemá žádný vliv
- Muñozova hierarchie: platná pouze od dýky

U tohoto bodu jsem zneklidněla. Největší a nejnebezpečnější drogový boss Luíz Muñoz vytvořil hierarchii, kterou uznávali všichni drogoví bossové, šéfové klanů a vůdci gangsterů. Pokud někdo porazil nového a nevýznamného příslušníka svých stoupenců, dostal házecí hvězdu. Pokud porazil nevýznamného člena, dostal nůž. Pokud porazil blízkého stoupence Muñoze, dostal dýku. S dýkou jste byli vlastně neustále v bezpečí, když se něco semlelo. Jenom ten, kdo měl modrou brož, mohl bez obav projít nejnebezpečnější čtvrtí. Tuhle modrou brož jste mohli dostat jen za přímý boj, ve kterém šel Luíz Muñoz k zemi, a to pětkrát. Modrá brož měla například tu výhodu, že když jste zaútočili, byli všichni protivníci rychle mrtví. Na ruce jedné ruky se dali spočítat ti, kteří tyhle brože nosili. A já jsem byla jedinou ženou na světě, která jednu měla. Často mi zachránila s prominutím holý zadek, takže jsem byla zatraceně ráda, že jsem ji měla. Jak jsem pročetla složku, narazila jsem na něco, co mi málem přivodilo infarkt.

- Lee: otevřít zámek telekinezí

„Lee, tady se píše, že máš otevřít bezpečnostní zámek pomocí telekineze, je to tak?“ Vzhlédl a usmál se, jako by to bylo něco úplně normálního. Vtom se stůl přede mnou vznesl a vyletěl ke stropu. Vykřikla jsem. Něco mě praštilo do hlavy a já jsem omdlela.

Yara Leben

Červená světla blikají, houká to jako blázen. Kruci, to je ale kravál. Kdo ten krám vůbec vymyslel? Jako by nestačilo, že blikající světlo může člověka prakticky oslepit. Ne, pochopitelně potřebujete také ještě zvuk, který bude dunět skrz celou loď. Z toho tak maximálně dostanete největší šok vašeho života, a to zrovna když se na něco soustředíte. To je ale jenom jeden z mých menších problémů. Potom je tu ještě třeba ta obří trhlina v zádi nebo selhávání motorů, to taky souvisí s tou dírou. Nejspíš jsem se nešťastně srazil s úlomkem meteoritu. Ale jako pravý Irčan se musím na všechno dívat z té lepší stránky. Planeta, na kterou se za chvíli zřítím, nevypadá zase tak špatně. Je pěkně zelená. Teď potřebuju jen kousek štěstí, abych se při dopadu neobrátil naruby jako kabát. Zlomené kosti by taky nebyly úplně nejlepší, na palubě totiž nemám žádnou lékárničku. Ale co se má dělat v situaci, když vůbec nejste připraveni na to, že spadnete? Profesionální piloti možná pro případ takovéhle situace procházejí nějakou instruktáží, jenže když lítáte jako amatér, tak žádné podobné školení nedostanete. Tahle loď už nemá žádné záchranné moduly. „Skvělá práce, Jacku! Jsem na tebe fakt hrdej!“, říkám si pro sebe. Opravovat pohon nemá smysl, když se teď k planetě řítím touhle šílenou rychlostí, na to by byl potřeba nejmíň sedmička podzvuková jednotka. To se svým poněkud zastaralým iontovým motorem se daleko nedostanu. Co si místo toho jednoduše pustit muziku a pěkně si tu podívanou užít? To nezní nejhůř. A proč vlastně ne? Tak třeba pustit si Nuclear od Mika Oldfielda, to se úplně nabízí. Vstup do atmosféry stejně moji loď roztrhá na kusy. K tomu může dojít, když vnější teplota překročí nějakých 1600°C. Dlaždice tepelného štítu se už taky moc dlouho neudrží pohromadě. Chvilí tu ještě vydržím, ale už brzy z téhle lodě vypadnu.

Nicolas Witte

Někdy, když ho vidím, nemyslím na to, jak legrační je ta situace, ve které se právě nacházíme. Sakra. Houby na to přece taky nemyslí. Kdyby tohle dělaly houby, byly by úplně jako lidi. Takže raději houba než člověk? Možná raději všechno jiné, než člověk. Koně. Koně nejsou lidi. Proč teda ne kůň? Pak vidím toho koně, co by měl být člověk, a dál přemýšlím, jak je ta situace legrační. Utíkáme od sebe, nebo mezi sebe dáme pěšinu? Mezi Panamou a další zemí je přece taky průplav, tak co? A sakra. Takže poník místo koně. Nebo dokonce tučňák? Pořád všechno lepší než on. V přestávkách plácáme nesmysly, dokud si toho někdo nevšimne, pak toho necháme. Nezapomeň jít, nebo zůstat. Těžké rozhodování, když bys raději spal.

Sarah Akinsola

Snaha přiřadit slovo svět ke konceptu nebeského tělesa je podle mého názoru scestná. Nemusíte cestovat stovky tisíc kilometrů, abyste dosáhli jiného světa s úplně odlišnými podmínkami a procesy. Stačí prostě použít jakýkoli dopravní prostředek a cestovat jen pár hodin. Někdy stačí promluvit s jiným člověkem, abyste získali vhled do úplně jiného světa. Někdy stačí podívat se na sousední dům a už jste zachytili záblesk jiného světa. Možná není dramaticky odlišný, ale je jiný než váš svět s jeho procesy a podmínkami. Dá se říct, že jiný svět představují další nebeská tělesa. Nemusíte ale cestovat velké vzdálenosti, abyste viděli úplně jiný svět.

Každý má svou vlastní představu o tom, co to je svět. Pro některé lidi je světem jejich vesnice. Pro některé je to jejich město. Leckdo nedokáže dojít dál než několik mil od domu, kde se narodil, a vnímá to jako svůj vlastní svět. Mnoho lidí považuje za svůj svět celou zeměkouli, planetu Zemi jako takovou, a snaží se poznávat a objevovat tolik koutů svého světa, kolik dokážou. Dalším obecným fenoménem je myslet si, že jiným světem může být pouze místo, které se nachází co nejdál od nás.

Žádný z těchto pohledů není špatný. Proto, podle mého názoru, neexistuje žádná definice slova svět. Mnohem pravděpodobněji musíme akceptovat fakt, že jeden svět prostě není. Myšlenky jiného člověka mohou reprezentovat svět naprosto odlišný, někdy dokonce úplně zvláštní. Když sníte, jste v úplně jiném světě se zcela novými vztahy a procesy, aniž byste se o centimetr pohnuli ze své postele. I jediný člověk může během svého života žít v naprosto rozdílných podmínkách, a tím pádem žít v několika světech. Svět se neustále mění a nikdy jej nelze vnímat jako statický. Z jednoho dne na druhý se vaše životní podmínky mohou naprosto změnit.

Svět je vždy subjektivní. To se odráží také ve skutečnosti, že představy ideálního světa se člověk od člověka vždy trochu liší. Každý, je-li upřímný, vždycky přemýšlí o světě, který funguje naprosto přesně tak, jak si jej představuje a jak je to pro něj nejlepší. To může také částečně vysvětlovat subjektivní povahu slova svět, protože každý se snaží vytvořit si svůj vlastní svět s životními podmínkami, které nejlépe odpovídají tomu, co má rád. Jednotlivé části, mnoho malých životních zážitků, které tvoří náš svět, od povrchních věcí, jako je bydlení a rodinná situace, po duchovní část, si každá lidská bytost snaží vytvarovat podle svých subjektivních preferencí. Nicméně nikdy není možné uspokojit všechny své preference, takže lidský život je povětšinou charakterizován věčným hledáním nebo tvořením vlastního ideálního světa.

Představa ideálního světa je však nevyhnutelně ovlivněna ideály a konvencemi ostatních. Musíme rozlišovat. Vlastní svět, který si každý snaží vybudovat, se pochopitelně musí pohybovat v rámci závazných společenských konvencí, jako je například zákon. Kromě těchto závazných konvencí bychom se však neměli nechat příliš ovlivňovat, spíše bychom se měli snažit rozvíjet vlastní ideály a nestavět je na implicitních společenských normách.

Domnívám se, že v tomto ohledu leží významná součást konceptu svobody v možnosti snažit se relativně svobodně o naplnění ideálů svého vlastního světa tak, aby byly fyzicky naplňující a v rámci limitů stanovených společností. Američan by toto nazval snahou o dosažení štěstí. Já bych to raději nazval budováním dokonalého, ideálního světa. Každý by měl mít tu svobodu jít za tímto cílem a dostat se tak blízko, jak jen to jde. Proto věřím, že bychom měli využívat našich rozsáhlých možností a toho, co máme, pro naplňování ideálů našeho vlastního světa.

August Rohr

Prolog

16. prosinec 2016, chladný, vlastně úplně normální prosincový den. Přesto zcela změnil život rodiny Grundlachových (jméno bylo změněno). Jejich dcera Pia (jméno bylo změněno) přesně před rokem skočila z mostu Friedensbrücke. Zemřela nárazem a silným podchlazením v mrazivé vodě. Členy rodiny stále trápí výčitky, zda mohli tragédii zabránit. Pia se stýkala se špatnými lidmi. Nutili ji ke zločinům a štváli ji proti spolužákům. Pia jejich nátlaku podlehla a poslechla je. Provedla věc, která skončila smrtí. Měli rodiče možnost včas zasáhnout? Měli se víc zajímat o pravdu a předejít tak špatnému vlivu jejích kamarádek?

Při pohledu zpět můžeme jen spekulovat, ale rodiče na tuto tragickou událost a na svou dceru nikdy nezapomenou!

Mia, 22. listopadu 2016

Je mi nepříjemné, jak se chovají k Anně. Nikdy nám nic neudělala. Ani nevím, proč se do ní Nele a Zoe tak strefují. Asi jen potřebovaly obětního beránka a vybraly si Annu. Právě teď plánují další nechutnost. Nerozumím všemu, jen slyším, jak se o tom baví.

Po večeři jdeme do pokoje. Když se chystám otevřít dveře, otevrou se samy a v nich stojí Anna. Má na sobě růžové plavky, v ruce sprchový gel a přes rameno ručník. Když nás vidí, sklopí oči k podlaze a rychle odchází ke sprchám. „Užij si sprchování, slečno prasátková,“ zasykne Nelle a rozesměje se. „Sprchová mise může začít,“ prohlásí při tom Zoe. „Mio, běž do sprch, seber jí ručník a zhasni světlo. Nele a já zavřeme dveře a Abbie bude dávat bacha, aby nás nikdo nevyrušil, jasné?“

„Proč musím dělat to nejhorší? Navíc je to pěkně hnusné. Nic nám neudělala!“ Snažím se ty tři zoufale odradit od jejich plánu. Co z toho proboha budete mít? Chudák Anna musí trpět, jen aby se ony mohly dobře bavit.

„Nic neudělala? Řekla, že jsem blbá! Za to si zaslouží trest! Nebo ty si snad taky myslíš, že jsem blbá?“ Rychle vrtím hlavou. Nele mě postrčí směrem ke sprchám. Potichu otevírá dveře. Voní to tam po jahodovém šamponu. Jdu po špičkách k převlékárně a беру Annin ručník. Stojí ve sprše a zpívá si. Jak s ručníkem procházím kolem sprchového koutu, zašimrá mě náhle v nose. Proboha, teď nesmím kýchnout. Pozdě! Nahlas kýchám a pak v hrůze běžím k východu.

Slyším, jak za mnou Anna odtahuje sprchový závěs, nadává a křičí moje jméno. Zapomínám na světlo. Když jsem venku, Nele a Zoe za mnou rychle zavírají dveře a já lapám po

dechu. Doprčic, co jsem to sakra udělala za pitomost? Nele a Zoe mě povzbuzují a plácají si na vítězství. Jdeme do našeho pokoje. Nele, Zoe a Abbie otevírají pytlík chipsů a víno, které tam propašovala Nele. Nedokážu se radovat. Z toho bude akorát průšvih. A mám samozřejmě pravdu, protože už za chvíli někdo klepe na dveře.

Abbie, 11./12. prosince 2016

Běžím tmou po nerovné stezce a říkám si, jestli to, co teď dělám, je správné. Nele mi dneska ve škole dala plastovou krabičku, ve které byla spousta černých bobulí. Připadaly mi povědomé z hodiny biologie, ale už si nevzpomínám, co jsou zač. Nele mi nařídila, abych ty bobule dala Montimu. Bude mu po nich špatně, takže Mia bude mít pěkný zážitek. Na můj dotaz, proč musím špinavou práci vždycky odvést já, Nele odpovídá, že ta stará herka sežere ty bobule sama od sebe. Když se stále tvářím skepticky, zašeptá mi Nele do ucha: „Taky můžu říct vašim, že jsi namočená v tom graffiti.“ Tím mě dostala. Kdyby to naši zjistili, měla bych nejdelší domácí vězení v životě! Fajn, nejspíš by se to stalo, i kdyby zjistili, co se právě teď chystám udělat. Řekla jsem jim, že jdu na večírek s Bastim a že přijdu pozdě. Táta mi dokonce strčil do ruky desetieurovou bankovku, abych se dobře bavila. Basti, moje velká láska. Jak by byl zklamaný, kdybych mu řekla, co mám ve skutečnosti v plánu. Co bych dala za to, kdybych mohla vrátit čas a skamarádit se se smradlavou Annou, jenom ne s Nele a Zoe. Ale jakou pomstu by naplánovaly pak? Nemusel by pak trpět třeba Basti? Už vidím siluetu Montiho v ohradě. Smůla, v koutku duše jsem doufala, že dnes bude uvázaný ve stáji u Toniho. Příkrčím se, když otevírám branku. Proč musí tak hlasitě skřípat? Poslouchám, jestli tam někdo není, ale slyším jen houkat sýčka. „Ahoj Monti, ty můj broučku,“ zdravím malého koníka.

Očichává mi kapsy. Vždycky byl hrozně mlsný. Vzpomínám, jak jsem tu byla párkrát s Miou. Vždycky vypadala tak šťastně. Jednou mě dokonce vzala na velkou vyjížďku. Byl tak hrozně hodný. Jemně ho objímám a vdechuju jeho uklidňující vůni. Cítím kůži, hnůj, prostě Montiho. „Je mi to moc líto, ale musí to být. Hrozně se bojím, že něco udělá mojí rodině nebo Bastimu. Vezmi si tohle. Za pár dnů budeš zase v pořádku.“ Během pár vteřin je krabička prázdná. „Snad Mia nikdy nezjistí, že jsem tu byla.“ Zimomřivě si přitáhnou paže k tělu a než odejdu z ohrady, naposledy se na Montiho podívám. Brankou tentokrát procházím úplně tiše a ještě jednou se rozhlížím. Nikde nikdo. S těžkým srdcem zamířím na autobus. Zrovna mi to jede.

Potichu zavírám dveře našeho bytu a sundávám si bundu. Voní to tu po mém oblíbeném zákusku - tvarohový dort. Zrovna když chci vběhnout do kuchyně, rozsvítí se v hale světlo a přede mnou se objeví máma. „Ahoj, Abbie! Už jsi zpátky? Večírek tě nebavil? Nebo jste se s Bastim pohádali?“

„Večírek byl příšerný. Hlasitá muzika, všichni byli hned opilí. Tak jsme se s Bastim rozhodli, že půjdeme domů. Může přijít zítra v 11 dopoledne? Musíme ještě zpracovat na referátu z biologie.“

„Ale jistě! Bude to lepší, než kdyby přišly tvoje kamarádky. Táta a já tady nebudeme. Ráno v 10 odjíždíme za tetou Inge.“

Skvělé, všechn ten stres ze mě spadl. Zívám. „Dobrou, mami, půjdu si už lehnout, dneska byl náročný den. Pozdravuj ode mě tetu Inge.“

Obejmu mámu, jdu do svého pokoje, svléknu se a vlezu si do postele. Ale myšlenky mě nenechají usnout, pořád před sebou vidím Montiho, jak se svíjí v křečích a padá k zemi.

Druhý den ráno mě budí zvonící mobil.

A sbory budou zpívat jen pro tebe.

Otočím se a přetahuju si deku přes uši.

Hej, přestaň se prát. Nemá to smysl, na čele máš ještě nalepené konfety.

Beru mobil do ruky a mačkám zelené tlačítko. „Sbory“ Marka Fostera zmlknou. „Ano, prosím?“ mumlám rozespale.

„Abbie? Já... něco... stalo se něco hrozného! Když jsem dneska ráno přišla k ohradě, Monti tam ležel na zemi a...“ Mia propukla v pláč. „Nějakej debil mu musel něco dát. Můj Monti! Když jsem ho viděla, jak tam tak ležel na zemi, celý se třásl a vůbec mě nevnímal, zavolala jsem veterináře, ale bylo už moc pozdě...“

Lea-Marie Zimmer

/Dívka s planoucími vlasy. Případ pro Halea Wolkowa./

Kráva. Jak by mohl spolupracovat zrovna s ní? Jak by sakra s ní mohl být o samotě déle než minutu? Zvlášť když na něj vrhá tyhle pohrdavé pohledy. Jako by snad ani neměl právo dýchat. No ale aspoň jednou ukázala jiný výraz, než svoji běžnou stoickou lhostejnost. No, když tak o tom Hale přemýšlel, v podstatě na něj shlížela, což tedy nebylo o moc lepší. „Myslíš to vážně? To mám pracovat s tímhle?“ její zářící stříbřité oči si blahosklonně prohlížely jeho tělo. Věděl, že zachytila vše, od jeho bezchybné uniformy přes modré oči až po černé vlasy. Teď ho bude analyzovat a vyhodnocovat její mozek, který funguje až příliš dobře. Každopádně tak to říkali chlapi z bezpečnostní čety, kteří s ní často měli co do činění.

I jeho normálně klidní a pohodoví nadřízení znervózňeli pod jejím smrtícím pohledem, který žhnul jako oheň, když ho na ně zaměřila. Ne že by jim to měl za zlé. Koneckonců tahle figurína holky, s jejími krvavě červenými vlasy a kůží tak bílou, jakou mají mrtvolky – kterých už viděl dost na to, aby mohl porovnávat – byla jednou z nejnebezpečnějších osob v zemi, a to i když jste se na ni nedívali.

„Obávám se, madam, že to myslíme vážně, a jak víte, naše rozhodnutí jsou nezvratná“, prohlásil generál Rayen. Hale měl dojem, že slyší občasný překvapený výdech, následovaný zděšeným tichem. Tichem, vyvolaným strachem z reakce té chladné a přitom tak nádherné dívky. Tichem, které na ně číhalo v okamžiku nepozornosti, které jim podřezávalo hrdla, takže jejich krev stříkala po prázdných chladných stěnách. Krev by aspoň dodala trochu barvy tomuhle bezútěšnému tichému místu uprostřed bunkru, když už by tělům k ničemu nebyla. Ale podle očekávání vypustila dívka jen otrávené Tss a poté, co si prohrábla vlasy v perfektním filmovém gestu, z centrály vnitřní bezpečnosti hrdě odkráčela.

Hned, jak Hale vypadl ven, pozdravil ho jeho nejlepší přítel a parták Finn. „Čau chlape, co ti chtěli ti dědkové z generálního? Zase tě povýší? Je všechno v pohodě? Vypadáš nějak rozhozeně.“ Hale se chystal k odpovědi, když v tom za ním skříply dveře bunkru a jeho zorné pole zaplnily rudé lokny. Dívka vyšla ven. Dvou kamarádů si ani nevšimla, místo toho si nasadila sluneční brýle, zřejmě proto, aby ochránila své nepřírozně zářící oči, které připomínaly vyleštěné stříbrné mince. Pod zeleným kopečkem, ve kterém se nacházel bunkr, svítily světlomety auta, což byl v Olympu zřídka a neoblíbený jev. „Aristokratka!“ odfrkl Finn. „Člověk by řekl, že by měla utrácet své peníze za něco lepšího, než za zastaralou elektroniku!“

Při tom se dívka prudce otočila. Kdyby tak neučinila s grácií padajícího listu, její nohy by se zkroutily a určitě by si přetrhala pár vazů. V ostrém kontrastu k prudkosti této reakce si začala pomalu zvedat brýle do vlasů, až její oči zářily jako měsíc za imaginárními mraky.

„To bych samozřejmě mohla, ale bohužel už jsem dost zaměstnaná vylepšováním těchto zbytečných institucí a poskytováním velkorysých darů armádě.“ Se zrakem upřeným na jejich uniformy dodala, „Měli byste mi líbat nohy, protože vaši příští gáži platím já.“ Její hlas už nebyl ledově chladný a ostrý jako v bunkru, teď zněla úplně sladce a cukrově. Potom Finna prakticky propíchla svým pohledem flirtující kokety. Zdálo se, že tomuhle

zářícímu proudu mořského víru nedokáže uniknout vůbec nic. Zachycoval vše a pak to vysál, až zbyla jen prázdná, bezvládná schránka. Ani jinak vtipný a hyperaktivní Finn jí nedokázal uniknout. Zamumlal něco jako „Pardón, sem to tak nemyslel.“ Na krátký okamžik dívka nenávisťně sevřela karmínově červené rty a schovala své oči za brýle jako při zatmění Slunce.

To už bylo příliš. Co to sakra tahle porcelánová panenka dělá? Proč by se Finn měl omlouvat, měl přece úplnou pravdu. To, že se mezi ně namontovala rozmazlená malá aristokratka, a to jenom proto, že neví, co se svým časem, přece neznamena, že tady někoho zajímá, co jim chce říct. „Silně pochybuju, že jste ve svém životě udělala něco užitečného, kromě utrácení papírových peněz na tvrdě pracující občany a na vaši osobní zábavu,“ řekl Halle tvrdým hlasem. Uvědomoval si, že polovina toho, co řekl, byla přehnaná. Každého zajímalo, co ona řekne, a to nejen proto, že si nehrála, ale že měla nejmíň tak vysoké IQ, jak všichni říkali.

Stejně ale bylo fajn vztekle po ní vyjet. Ona však v reakci na jeho výbuch jen mírně pozvedla jedno ze svých dokonalých obočí a začala se překvapivě smát. Hale vypadal zmateně. Při těch pár příležitostech, kdy se s ní dosud potkal, u ní zřídka pozoroval silnější emocionální pohnutí než sem tam nějaký ten uštěpačný pohled. Tím víc zněl její smích cize – nad otevřenou plochou se nesl jasně a křišťálově čistě, a skončil tak rychle, jako začal. Samolibě se usmála vtipu, kterému rozuměla jen ona sama. „Zatím.“ Bez pozdravu se otočila a odešla. Náhle, jakoby si na něco vzpomněla, křikla přes rameno: „Ráno přesně v 8:00 na Solonstreet 261.“

Díval se za ní, jak nastupuje do auta, startuje motor a rychle mizí. „Kdo to sakra byl?“ zeptal se Finn. S pohledem upřeným do dálky Hale odpověděl: „To byla moje nová parťáčka.“

Sophie Frieling

/Hrdinové všedního dne I/

Hrdina ve všech ohledech,
posel všech zpráv.
S ním přišly ty nejkrásnější příběhy,
co o tom ještě víc napsat?

Příslušník Bílé růže.
Kdysi dávno vůdce rebelie.
Osvobozený od hluku.
Zachránil celý kraj.

Také Goethův Faust z něj povstal
a díky němu tu zůstává,
taky já jsem našel svá slova –
a nyní jsem je popsal.

List papíru.

Johanna Rosenthal

/Hrdinové všedního dne II/

Ať v ruce básníka,
nebo tesaře.
Ať už na skicu Mony Lisy,
nebo na půdorys věže z Pisy.
Ať už v ruce Goetheho,
nebo Nietzscheho při Úsvitu.
Na židle do prosté hospody,
použitá mistrovým učedníkem.

Magický nástroj literátů,
řemeslníků, umělců, velkých mistrů,
naš věrný přítel,
tužka.

Niels Lucke

/Hrdinové všedního dne III/

Když někdy něco jen tak napíšeš,
když se zamiluješ do špatných slov,
když tužka nepíše tak, jak má,
a chyba je stále viditelná,
když chce být papír zase čistý,
musím jej znovu vybělit.
Jsem nelítostný protivník,
někdy ale také dobrý přítel.
Mazací guma.

Lonny von Jagow

Já, Diogenes, jsem se jako vždy probudil na gauči ve své kanceláři. Jako každé ráno jsem se snažil změnit v amorfni formu života, která by vypadala, jako by právě vyskočila ze zvěřince milovníka absurdit, jako něco, co by odpovídalo mé profesi, když vtom zazvonil telefon. Zatímco jsem se snažil z očí odstranit ospalky a přitom vyhledat vrásky na obleku, který bohužel nevypadal vůbec ospale, přemýšlel jsem, kdo mi co může chtít takhle brzy po ránu. Nejspíš nějaký další blázen, který vyhodil peníze za papír s jemně vysoustruženými slovy. Zatímco ostatní denně buší do země nejrůznějšími nástroji, ze kterých koukají jen mozoly, já sedím tady na své židli. Sedím na tom svém ergonomickém trůnu a žongluju se slovy. Ale ne se svými vlastními, to by bylo příliš tvůrčí. Překrucuju právní texty. Kroutím je a převracím, dokud si neprotiřečí. Překrucuju je, dokud zákon o označování hovězího masa neospravedlní daňový únik mého klienta. Proč mi za to dávají peníze, abych nemusel žít v hliněné díži – nebo ještě lépe – v sudu v ulicích Atén nebo Korintu, na to jsem sám dosud nepřišel. Něco mě muselo pozvednout nad obyčejného poctivého obyvatele sudu...

S pohledem, který dokázal srážet mléko, stejně jako měnit nastavení složité soustavy strojů, jsem si vyčerpaně vzpomněl na telefon, který drze vyzváněl tónem všedního dne. Přemýšlel jsem, jestli nemám volajícího tlačítkem odmítnout hovor, tím nejlepším objemem hned po vynálezu kola, poslat někam do hlubin analogového éteru, ale rozhodl jsem se to neudělat. Se zabručením vlka, jehož spánek právě někdo přetrhl návrhem, aby se dal na vegetariánství, jsem se podíval na ten pozemský rušivý faktor, zakletý do černého plastu, a všiml si, že číslo volajícího se nezobrazuje.

Náhdera. Dokonce i ten nejhorší, nejproradnější, nejprohnilější spekulant s obilím svému osobnímu překrucovači slov úmyslně nezatají, s jakým amorálním individuem má v tuhle nekřesťanskou hodinu co do činění. Setřásl jsem ze sebe vzpomínky na případ ze včerejška a zvedl sluchátko. Se vši zdvořilostí, kterou jsem byl schopen napřít vůči této hrubé bytosti, která mě v pondělí ráno vyrušila z lelkování, jsem na nebohého volajícího vyštěkl své křestní jméno tónem seržanta se žaludečním vředem: „Diogenes!“

„Krásný dobrý den,“ řekl volající. „Pro tebe tak leda blátivý, deštěm zmáčený den posledního soudu,“ pomyslel jsem si. „Nápodobně!“ procedil jsem skrz sluchátko hrané nadšení. „Mám tady pro vás zakázku...“ řekl nešťastník na druhém konci drátu. „Úžasné!“ zvolal jsem euforicky, přičemž jsem myslel na to, že bych raději snědl cibuli včetně slupky, stonku a zbytků hlíny a se svázanými nohama obeplaval Mys Dobré naděje, než bych vzal tuhle zakázku. „Co to je?“ zeptal jsem se.

Čistá rétorika. Měl jsem dost zkušeností a samozřejmě jsem věděl, že to byl prohnaný spekulant s obilím, který se vyhýbá daním, pálí knihy a topí štěňátka, který se svými kolegy pořádá v lese černé mše, který si kvůli tomuhle telefonátu jen na okamžik odskočil od krvavých obětí a vzývání Satana. Ale bylo by příliš neslušné brát mu slova z úst, takže jsem jako každý správný překrucovač slov byl zticha a stroze naslouchal oficiální verzi: „Nic zvláštního. Finanční úřad požaduje...“ řekl.

Nejpozději v této fázi jsem odlétal do nekonečných sfér spirituálního éteru, zatímco můj

klient dlouze a široce ignoroval své imaginativní výpovědi u soudu, čemuž se také říká křivá přísaha, své kreativní úpravy daňových přiznání a další své odpolední aktivity, které by v souladu s ustanovením § 5 odstavce 1 měly být prominuty. Náhdera. Poté, co skončil s podrobným popisem topení nebohých štěňátek svého adoptovaného synka – popravdě už víc dalšího o tom nevím – se mě zeptal: „Postaráte se o tu lapálii?“

Moje ideální odpověď na tuhle otázku by samozřejmě byla v ostrém protikladu k času, za který bych mohl bezchybně pozpátku odrecitovat Iliadu, uplést provaz z písku, faktORIZOVAT 11místné prvočíslo jen s pomocí tužky a papíru, a účet za telefon by byl tak astronomický, že by přesáhl hrubý domácí produkt Lichtenštejnska. Ve snaze najít důvod, proč bych to neměl dělat, jsem se rozhlédl po své kanceláři: dlaždice z modře žilkovaného mramoru. Na stropě nevkusný křišťálový lustr, který jako hladový sup čekal, kdy se na mě bude moci zřítit. Masivní psací stůl, vyřezaný ze dřeva zástupce druhu, ohroženého vyhynutím. Na něm láhev naplněná tou nejlepší krvavě rudou šťávou z hroznů, kterou bych s radostí vyměnil za karton krabicového vína. Koberec, utkaný z tvrdé práce milionů ubohých housenek, rozprostřený před stolem. Pomalu mi začínalo svítat, proč pracuju právě tady. Samozřejmě. Pořád šlo o tyhle krásně potištěné kousky papíru, které našinec používal k připalování cigaret.

Pokud toužíš přepočítávat nesmírné množství těchto nádherně malovaných a označených kousků papíru, musíš začít dělat morální kompromisy. Tak to na světě chodí. Nositel obleku, který se chce vyhnout placení daní a který pro svůj vlastní zisk žongluje se zbožím vyrobeným tisícovkami lidí, vždycky bude schopen nashromáždit větší množství těchto barevných papírků než ten, kdo dělá skutečnou práci.

„Diogene, spíš?“

„Ne, jsem vzhůru víc než kdykoli předtím. Proč bych měl představovat takový výtrysk neslušnosti jako ty? Kvůli dalšímu kroužku z měkkého, neužitečného lesklého kovu? Kvůli dalšímu autu? Kvůli kanceláři o jedno patro výš? Copak na tom záleží? Starý chudák je hoden politování, ale jen ten starý chudák, který využil veškerou životní sílu k tomu, aby pomáhal lidem plnit si kapsy a tašky prací jiných, a aby mu to procházelo, si to politování zaslouží. Končími!“

Po těch slovech nastalo ticho. Za chvíli ten druhý zopakoval otázku: „Diogene?! Spíš?“ Nesrozumitelné. Snažil jsem se dojemným proslovem o prázdnotě pozemských statků spasit duši tohoto nešťastně narozeného amorálního stvoření a ono mi ani neodpovědělo! „Co? Neposlouchal jsi mě?“

Učítil jsem jemné štouchnutí do ruky, otevřel jsem oči a v hrůze se rozhlédl. Ležel jsem na dece před svým sudem, upraveným na reprezentativní sídlo, obklopeným prázdny krabicemi od vína. Nade mnou nebyl nevkusný lustr, ale jen nebe zářící modrou barvou. Přímě proti mému pohodlnému loži čněla jako náhrobek z betonu a skla budova banky. Pohlédl jsem před sebe. Stál tam dobře oblečený muž středního věku. Nebo aspoň se snažil vypadat dobře. Kruhy pod očima mu sahaly až k nosním dírkám a celkově připomínal otrhaného vrabce, navlečeného do obleku s proužkem a naučeného vystupovat jako přeplácený právník.

Stál přede mnou a pobaveně hleděl na horu prázdných krabic od vína, „Dobré ráno, Diogene!“

„Dobré ráno,“ odvětil jsem, ignorujíc jeho narážky na můj spánkový režim, který, připou-

štím, je poněkud diskutabilní.

„Vypadáš nějak vyděšeně. Zdálo se ti o Platónovi?“ zeptal se sarkasticky.

Tenhle blázen s bradkou, co mluví sám k sobě a co si evidentně spletl oškubaného kohouta s lidskou bytostí, mě pronásledoval od doby, kdy jsem četl jeho zneklidňující podvrtné teorie o nahé povaze člověka; ale nenechal jsem se zatáhnout zpět do téhle diskuse.

„Ne, zdálo se mi, že sedím ve své kanceláři, naplněné samými nesmyslnými věcmi. To otravné zvonící cosi s drátem mě neustále vyrušovalo z filozofování. Můj stůl byl pokryt popisy zločinů peněžních byrokratů, jejichž odporné skutky jsem měl přeměnit v dobré. A co horšího, dělal jsem to osm hodin denně, a to vše jen pro pár potištěných kousků papíru.“

„Zní to přesně jako den z mého života,“ řekl.

„To je mi líto. Proč to všechno děláš? Mohl bys bydlet tady v sudu, jako já. Mohl bys žít z almužen a strávit celý den filozofováním, urážet ostatní duchovní badatele a zjišťovat, oč lepší je prostý život bez přetvářky.“ Vrhla demonstrativní pohled na masivní hodinky, symbol svého postavení, a urovnal si předražený kus látky, který měl být kravatou. Potom mi věnoval soucitný pohled a šel pryč. Myslím, že jsem ho slyšel říkat, že bych to zřejmě nikdy nepochopil, ale nejsem si jistý.

/Můj život o čtyři vchody vedle/

Klíč s červeným přívěskem – to je ten správný, to vím už teď... Šla jsem do garáže a zavřela. Kde jsou vodítka? V tom chaosu, který tu po sobě Schmidtovi každý den nechávají, bylo obtížné najít řemínky pro jejich dva psy Lucy a Lily. Uprostřed garáže se válely troje plavky různých velikostí, přes rozbité rezavé kolo visely dvě pláštěnky. Pomalu jsem si na ten nepořádek zvykala. Doma bylo vždycky všechno uklizené a srovnané, moje matka byla uklízečím maniak. Schmidtovy, i s jejich specifickým přístupem k úklidu, jsem znala něco přes měsíc a hned od prvního dne mi přirostli k srdci.

Než jsem našla ta dvě zamotaná vodítka, uběhlo deset minut. Max, jedno z dvojčat, mi jasně řekl, že mám jít psy vyvenčit. Vyšel s rozčuchanými vlasy a se zamračeným obličejem ze dveří, šel rovnou ke psům, vzal mi vodítka z ruky a zmizel ze zahrady. Dvojčata se nejspíš zase pohádala o křeslo před televizí, to bylo víc než jasné. Schmidtovi měli v obývacím pokoji obrovský ušák, který byl tak pohodlný, že i já jsem o místo v něm někdy musela bojovat.

Annabel vešla do kuchyně, právě když jsem se čtyřmi nejmladšími dětmi chtěla začít péct. Poprosila mě, abych s ní šla do haly. Jako matka sedmi dětí je hodně vytižená, ale i přesto je každému vždy k dispozici. Řekla mi o domku v Řecku, kam chce celá rodina jet na letní prázdniny. Ukázala mi obrázky na iPadu, byly úžasné. A aniž jsem to čekala, zeptala se, jestli bych nechtěla jet s nimi. Pane bože, to by byl naprostý sen! Byla jsem nadšená a hned jsem se chtěla zeptat rodičů. Takže jsem hned běžela... zavolat matce. Vyprávěla jsem jí o plánované cestě a zeptala se, jestli můžu jet s nimi. Ale ona řekla jen: „Nikdy tě nepustím na dovolenou s tak nepořádnou rodinou!“ – a zavěsila. Zbytek dne nestál za nic, a ačkoli mám vždy dobrou náladu, dnes byla na bodu mrazu.

Otevřela jsem dveře do našeho domu. Přivítal mě oblak vůně čisticího prostředku. Do chodby vešla matka, vzala vysavač, utrousila jen krátké „Ahoj!“ a rychle zmizela v obýváku. Doufala jsem, že si v klidu promluvíme o té dovolené v Řecku. Ale mohlo mě taky napadnout, že s mou matkou něco takového jednoduše nebude možné. Najednou mi vyhrkly slzy. Rychle jsem vyběhla po schodech a vrhla se na postel. Nikdy jsem se v našem domě necítila jako doma, ale ještě nikdy jsem nebyla tak osamělá jako v tomto okamžiku. Matka mě ignorovala a s otcem se dalo mluvit jen o politických tématech.

Srovnávala jsem celý život své rodiny se Schmidtovými... proč se moje rodina od té jejich tak liší? Ráno jsem se budila do světa pořádku a nepříjemného ticha. Při snídani, kde byla jen matka, otec a já se někdy, pokud nebylo úplné ticho, kriticky probíraly nejnovější politické události. Nikdo se nesmál. Po škole jsem chodila rovnou k Schmidtovým. Tam byl vždycky rambajz. Pořád se tam někdo smál, křičel nebo brečel. To se mi líbilo. V tom domě byl cítit život každého jednoho člověka. Večer jsem chodila domů naprosto spokojená a šťastná a šla jsem spát, aniž by na mě rodiče promluvili.

Zní to šíleně, když říkám, že tu rodinu znám jen měsíc, ale už mi připadá jako moje vlastní. Mám ráda všech sedm dětí Schmidtových, oba psy a ty milující rodiče, kteří jsou tam vždycky i pro mě. Před měsícem jsem dostala pozvání do jiného světa, do mého života o čtyři vchody vedle.

Pascal se vyděšeně podíval na budík na nočním stolku a uvědomil si, že je úterý šest hodin ráno, což znamenalo, že jeho rodiče budou ještě přesně týden na pracovní cestě v Šanghaji. Otevřel zásuvku stolku a podle očekávání tam našel sto eur, které mu rodiče před odjezdem nechali na jídlo. Byl zvyklý čekat i týdny, než se vrátí domů. Celé letní prázdniny strávil osamělým potloukáním po Berlíně a pak, po třech týdnech, mu přišla pohlednice, kde mu rodiče přáli hezké prázdniny a zároveň mu s těžkým srdcem sdělovali, že tam budou muset zůstat ještě déle. Kdyby měl kamarády, bylo by to nejlepší léto jeho života, ale on měl kvůli své povaze problémy navazovat vztahy. Byl to, čemu dnešní mladí říkají divnej. Místo toho, aby si dělal úkoly, jel do Wannsee a tam dvě hodiny seděl na trávniku a užíval si vzduchu. Místo toho, aby řešil spory normálně, vždycky zmlkl a zacpal si uši. Pak znenadání vybuchl a toho druhého praštil. Ve výtvarné výchově místo normální práce strávil hodinu vybarvováním celé plochy výkresu. Někdy, když měl pocit, že se dusí, uprostřed vyučování vstal, odstrčil židli a vyběhl ze třídy.

Rodiče ho nechali vyšetřit lékaři a psychology, ale jedině, na co se přišlo, byl vysoký potenciál agresivity, který by způsoben nedostatkem sociálních kontaktů. Takže někdy nechal vztek vyburlat na povrch a mlátil do boxovacího pytle, který mu koupili rodiče. Potřeboval nějaké zaměstnání, které by ho vytrhlo z toho nevysvětlitelného zuřivého běsnění.

Po pár minutách se posadil, šel ke skříni, natáhl si svetr a odešel z domu. Myšlenka na rodiče a všechny ty návštěvy doktorů, kterých bylo poslední dobou čím dál víc, mu vnukla pocit, že nemůže dýchat. Potřeboval okamžitě rozptýlení a čerstvý kyslík. Šel si najít tiché místo. Hluk mu nedělal dobře, znervózňoval ho stejně, jako z něj ticho dělalo na krátké okamžiky normálního člověka. Šel ulicemi, které vedly z jeho čtvrti plné zbohatlíků do zpustlé oblasti. Kdyby jeho rodiče věděli, kam chodí, už nikdy by ho nepustili z domu samotného. Připadalo mu, že domy se kolem něj stahují blíž a blíž, nad ním se tyčila patra šedého betonu. Občas objevil strom nebo malý keř, ale jinak byla čtvrt pustá a špinavá. V každém rohu se hromadilo smetí a přetévalo z popelnic, které už týdny nikdo nevyprázdnil. Kolem budov pobíhali potkani a až na pár osamělých duší to tam vypadalo naprosto opuštěně.

Pomaloučku došel ke staré tovární budově, kde se dřív vyráběly rukavice. Jednou odpoledne, když zase utekl z domu, tady hledal klid a našel dokonalé místo. Později si zjistil, že hala byla opuštěná už asi 20 let. Manufaktury postupně utlumovaly výrobu, až nakonec ani tahle továrna nedokázala vzdorovat velkým korporacím.

Vstoupil do první obrovské místnosti a rozhlédl se. Okna byla zaprášená a některá rozbitá. Všude se válely rozházené noviny a vítr se proháněl uličkami, které se rozbíhaly do stran. Nebyla tu žádná světla a prostor před ním osvětlovaly jen paprsky ranního slunce. Vykročil do středu haly, když ho zarazilo cvaknutí. Ozval se zvuk, jako když někdo škrábe nehty po tabuli a temné zavytí. Pascal se chvěl po celém těle, snažil se udržet ruce v klidu, ale nekontrolovatelně se roztřásl. Pořád ještě stál ve tmě.

Když byl menší a rodiče se ještě zajímali víc o jeho pocity a strachy než o svou reputaci, chodili každý večer do jeho pokoje plašit příšery schované pod postelí. Táta si kolem ramen uvázel kouzelný plášť, ačkoli Pascal věděl, že to bylo jen prostěradlo, a neohroženě vpádl do

pokojíčku. „Příšero, pojď sem. Víím, že se nás bojíš víc než my tebe,“ říkal každý večer. Potom pod synovou postelí dramaticky mával rukama, dokud příšery nezmizely. „Máš dost odvahy podívat se pod postel?“ zeptal se a Pascal řekl: „Ano.“ Společně se pak podívali pod postel a táta se na něj láskyplně usmál. „Příšery pod postelí jsou výplody tvé fantazie. Stejně jako máš schopnost příšery vytvořit, máš sílu nechat je rozplynout.“ Ta věta zněla každý večer jinak, ale sdělení bylo pokaždé stejné. Pascal si dosud nikdy neuvědomil, jak moc mu tyto věty pomáhaly. Ale teď byl táta daleko a Pascal byl úplně sám.

Ze všech koutů místnosti to syčelo a cítil, jak mu po zádech hrůzou stéká ledový pot. Stál zády ke vchodu. Náhle pocítil ledový závan. Plíce měl jako svázané a dýchal se mu jen s obtížemi. Zvedl se mu žaludek a jeho pohled se zamlžil.

„Konečně jsem tě našel.“ Nebylo těžké poznat, čím hlas to promluvil. Pomalu se otočil ke vchodu do místnosti a s hrůzou hleděl na to, co se objevilo před ním. Černá postava, kterou znal ze svých snů, se vznášela nad těly mrtvých lišek a zajíců. Mršiny korunovaly jelení parohy a Pascal si mimoděk vybavil jednu ze svých nočních můr, ve které postava zmasakrovala jelena přímo před jeho očima. Některé obrazy se mu dařilo vypouštět z paměti, ale teď přímo před sebou spatřil jelena s krvácejícíma očima. Dopadla na něj kopyta a paroží se mu bolestivě zabodlo do hlavy, než upadl a zhroutil se do temnoty.

Rebekka Kroenert

Otevřela jsem oči. První věc, kterou jsem zaznamenala, byl ostrý zápach dezinfekce. „Vítej zpátky!“ řekl hlas bez těla. „Sedni si. Právě jsme s tebou skončili.“ Poslechla jsem příkaz a snažila se zorientovat. Trochu se mi točila hlava. Předmět, na kterém jsem ležela, byl velmi chladný. „Perfektní!“ zamumlal hlas. Patřil ženě s uhlazenými světlými blond vlasy a ocelovými, ledově modrými očima, která seděla na sterilní bílé židli. „Zpátky? Skončili? Se mnou?“ zeptala jsem se ochraptěle. Žena obrátila oči v sloup. „Zapomněla jsem. Zapomeň, co jsem řekla.“ Dvěma elegantními kroky překonala vzdálenost mezi námi. „Jsem paní Smithová, tvoje ošetřovatelka. Jsi v Pandoře, na okraji ostrova Eleysion. Žijeme na kontinentu Atlantia, kde zdokonalení jako ty pomáhají a slouží moderním lidem. Ti zdokonalení, o kterých mluvím, se nazývají klony.“ Podívala se na mě a to, co mi řekla, mi řinčelo v hlavě. Klony... Něco mi blesklo hlavou. Snažila jsem se to udržet, ale zmizelo to a hlava mě rozbolela. Bylo to velmi důležité, to jsem věděla. Paní Smithová si moje mlčení vyložila, jako že rozumím. „Za dvě hodiny proběhne aukce všech nových modelů. Na této aukci se rozhodne, kde tě využijí, protože potřeby kupujících se liší. Tam se dozvíš víc. Ale teď se pořádně obleč.“ Podívala jsem se na své tělo. Měla jsem na sobě zakrvácené operační hadry. Byla jsem bosá.

Takže nemůžeš utéct.

Odkud ten hlas vyšel? Rozhlédla jsem se po místnosti, ale neviděla jsem nikoho kromě Smithové a sebe. V místnosti byla pouze židle a stůl. Žádný mikrofon, ze kterého by ten hlas mohl vycházet. „Klone číslo 3?“ oslovila mě Smithová tázavě. „Má systém poruchu?“ Zkontrolovala jsem svůj mikročip. „Ne. Ale podle databáze ještě nemám jméno.“ Změřila si mě pohledem. „Krásná a přesto tak křehká. Jako krystal. Tvoje jméno zní... Chrystal.“ Zatvářila se spokojeně.

Pozor, teď tě popláčá po rameni.

„Buď zticha,“ zasykla jsem. Smithová na mě zkoumavě pohlédla se zvednutým obočím. „Říkala jsi něco?“ zeptala se. „Ne,“ zalhala jsem. Zasmála se. „Klony naštěstí neumějí lhát.“ Tleskla. Otevřely se bílé dveře, kterých jsem si předtím nevšimla. Vstoupily dvě zrzavé dívky a zrzavý kluk. „Tohle jsou trojčata Mary, Owen a Lily. Ti si tě teď vezmou na starost.“ S těmi slovy se otočila a vyšla dveřmi ven. Owen držel injekci s černou tekutinou „Co chceš dělat?“ zeptala jsem se. Owen udělal prudký pohyb a jehla se zabodla do mého krku. Všechno se hned změnilo. Myšlenky, hlasy a vůně se rozvířily. Ztratila jsem vědomí.

* * *

„Mám tě, Mio!“ Pevné svalnaté paže se kolem mě sevřely. Obklopila mě vůně jeho kolínské. Zhluboka jsem vůni vdechovala. Jsem doma. Se smíchem jsem se vymanila ze sevření. Potom jsem na něj pohlédla. Světlé vlasy mu padaly do ostře řezané opálené tváře. Jeho smaragdově zelené oči zářily ve slunci. V těch očích jsem četla štěstí, lásku a divokou touhu. „Miluju tě, Tristane.“ Po tváři se mi skutálela slza.

Jak to mám popsat,
má hlava je tak prázdná.
Nebudu přehánět,
kde mám vzít myšlenky?

Nikdo mě nenazval básníkem,
nikdy jsem nebyla mistrem,
jen se snažím vysvětlit,
o čem se pokouším mluvit.

/Literární kavárna Plzeň

Plzeňští autoři v Berlíně / Die Pilsner Autoren in Berlin

/Literaturcafé Berlin

Galavečer v Berlíně / Galaabend in Berlin

Ředitel DJKT Martin Otava a mladí autoři / Direktor des J. K. Tyl Theaters Martin Otava und die jungen Autoren

Galavečer v Berlíně / Galaabend in Berlin

*/Zvláštní poděkování patří/
/Besonderen Dank gehört /*

DIVADLO J. K. TYLA V PLZNI

Vydalo Divadlo Josefa Kajetána Tyla v Plzni, příspěvková organizace, za finanční podpory MK ČR a Plzeňského kraje. Zřizovatelem divadla je statutární město Plzeň.

Grafické zpracování: Josef Štítkovec, DJKT

Sazba: Josef Štítkovec, DJKT

Tisk: AZUS Březová, s. r. o.

Herausgegeben durch das J. K. Tyl Theater, die bezuschusste Organisation, mit einer finanziellen Unterstützung des Ministeriums für Kultur der Tschechischen Republik und der Pilsner Region. Der Errichter ist die Stadt Pilsen.

Grafikbearbeitung: Josef Štítkovec, DJKT

Satz: Josef Štítkovec, DJKT

Druck: AZUS Březová, s.r.o.

Kulturní **Plzeň**

PLZEŇSKÝ KRAJ

LIN LiteraturInitiative
Berlin

